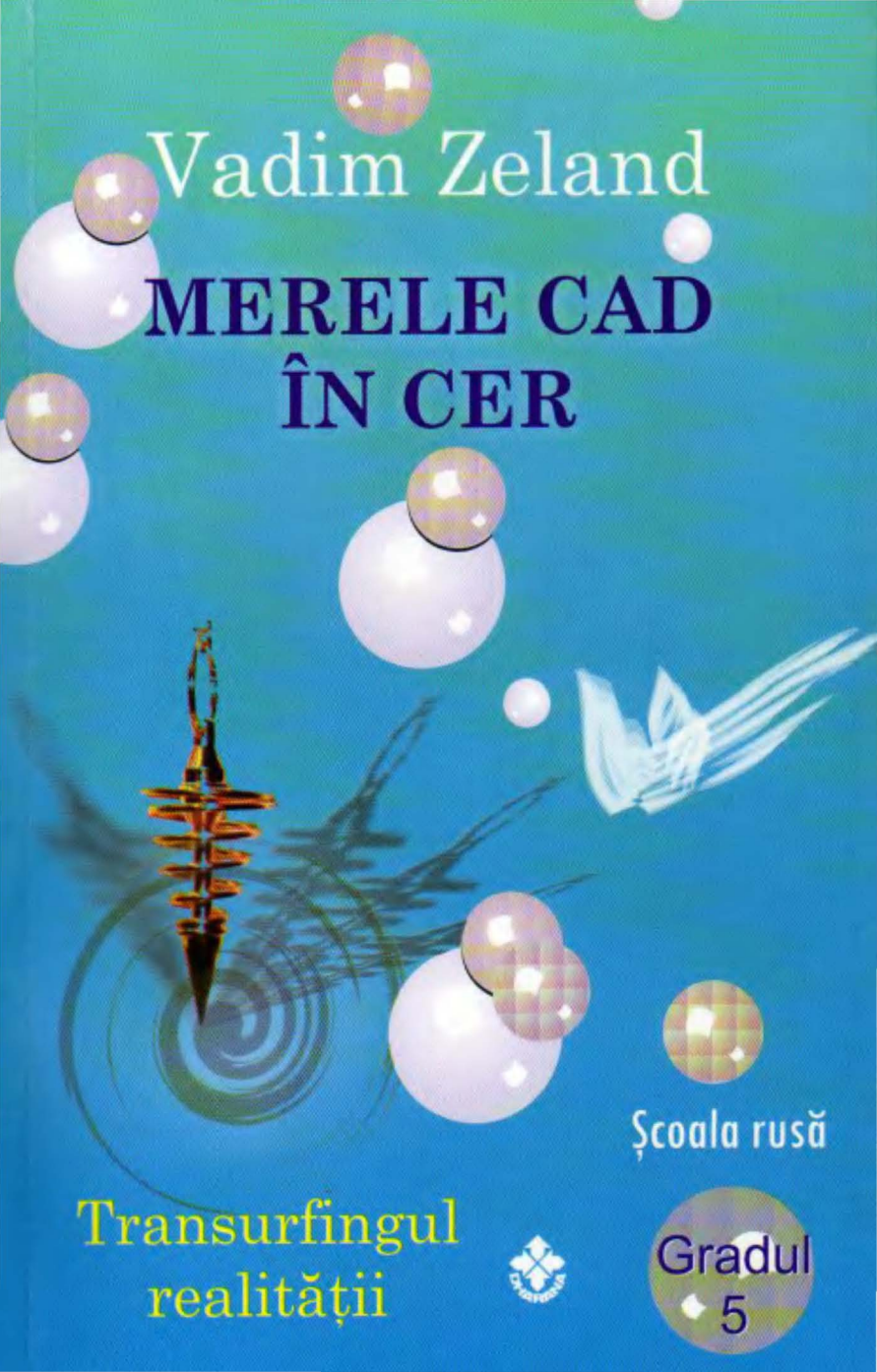
Vadim Zeland

MERELE CAD ÎN CER

Școala rusă

Transurfingul realității

Gradul 5

Vadim Zeland

Transurfingul realității

Merele cad în Cer

Gradul 5

Seria Transurfingul realității:

Spațiul variantelor – Gradul 1

Murmurul stelelor dimineții – Gradul 2

Înainte spre trecut – Gradul 3

Dirijarea realității – Gradul 4

Merele cad în Cer – Gradul 5

Vadim Zeland

Transurfingul
realității

MERELE CAD ÎN CER

Gradul 5

Traducere din limba rusă de
Georgeta Timcu

Editura Dharana
București

© Лисовский П. П., 2004
© Оформление. ОАО «Издательская группа „Весь”», 2004
© 2009 Editura DHARANA

Coperta colecţiei: Mihai Marinescu

***Editura Dharana** Bucureşti*
Str. Sfânta Ecaterina nr.15, sect.4, O.P. 53
Tel: 021-337 24 24
e-mail: editura@gmail.com
www.sufletdecarte.ro

„Să fii pătruns de gândul naiv
că viaţa îţi va oferi tot ce-i mai bun"...

Cartea lui Vadim Zeland, „Merele cad în Cer", este a cincea dintr-un ciclu, care a început cu „Spaţiul Variantelor" şi a continuat cu „Murmurul stelelor dimineţii", „Înainte spre trecut" şi „Dirijarea realităţii". Autorul, de profesie fizician, creează – în aceste cinci cărţi – o viziune originală, uneori şocantă a experienţei umane, nu doar folosind termeni pe care nu i-aţi auzit niciodată, dar – mai ales – prin esenţa teoriei sale şi prin modul aproape jucăuş, simplu şi frust de a explica realitatea. „Teoria pendulilor", fundamentată de Vadim Zeland în cele patru cărţi ale sale, este una dintre cele mai originale teorii despre „realitatea vieţii cotidiene" şi, în mod straniu, despre o realitate existentă în domeniul non fizic, care ne determină, ne influenţează, ne colorează experienţele interioare şi pe cele exterioare. Dincolo de toate, „teoria pendulilor" are miresme optimiste, misterioase, dar şi revelatoare: pendulii, structuri informaţionale care vieţuiesc în plan non fizic, sunt hrăniţi de minţile oamenilor. Gândurile noastre hrănesc aceste „entităţi" aşa încât putem deveni captivi sau ne putem elibera, accesând în Spaţiul Variantelor intuiţia, viziunea, inspiraţia şi capacitatea de a crea noul. Cred că însăşi „teoria

pendulilor" este o demonstraţie uluitoare a capacităţii autorului de a se fi eliberat de pendulii distructivi şi de a pătrunde departe, în acel minunat spaţiu non fizic, în care sunt disponibile ideile geniale. Cele cinci cărţi ale lui Vadim Zeland ne învaţă pas cu pas cum să ne eliberăm de sub tutela structurilor informaţionale distructive, care populează experienţa umană, şi să accesăm lumea ideilor şi universul plin de graţie şi de forţă, accesibil oricui înţelege că gândirea este cheia care descuie uşile cerului. Asimilând corect teoria lui Zeland şi practicând-o, avem şansa să observăm că ne putem controla realitatea, nu acţionând asupra lumii exterioare, aşa cum ne-am obişnuit, nu aşteptând ca lumea exterioară să se schimbe, ci acţionând corect asupra lumii noastre interioare, în mod special asupra gândurilor noastre şi a atitudinii pe care o alegem în faţa evenimentelor de viaţă. Atrag atenţia în mod special asupra volumului I al seriei lui Vadim Zeland, al cărui conţinut este simplu, viu şi relevant pentru cunoaşterea lumii interioare a fiinţei şi care dezvăluie maniera simplă în care putem acţiona pentru a ne elibera de strânsorile emoţionale şi mentale în care picăm prin anumite alegeri ale noastre.

Volumul V, „Merele cad în Cer", prezintă lumea exterioară ca pe o oglindă a lumii interioare şi dezvăluie mecanismele de conştientizare, de înţelegere şi de creaţie a ceea ce numim „realitatea vieţii noastre de zi cu zi". Noi suntem cei care putem merge pe valuri, noi găsim aici, în cărţile lui Zeland, maniera în care putem merge

pe valuri şi le putem prinde pe cele mai înalte, care ne pot dărui mai multă speranţă, încredeţe şi bucurie în această viaţă. *Transurfing*-ul realităţii e o... atitudine, e un fel diferit de a fi în lume, de a ne înţelege experienţa şi a transcende gândirea limitată şi reacţia automată la evenimentele şi la situaţiile vieţii noastre. Zeland nu face referiri la biologia umană în această teorie a sa, însă insistă permanent asupra „biologiei non fizice", a lumii pe care n-o vedem, dar ne determină vieţile, a puterii noastre de a controla şi a înţelege lumea informaţională, lumea în care se ascund cauzele problemelor, a reuşitelor, a eşecurilor, a relaţiilor frumoase sau a celor distructive. „Dacă aşteptările tale sunt pesimiste şi pline de îndoieli, categoric ele se vor adeveri. Şi dacă aştepţi o întâlnire şi te gândeşti că persoanele vor fi antipatice, presimţirile tale se vor adeveri din nou. În schimb, dacă eşti pătruns de gândul naiv că viaţa îţi va oferi tot ce este mai bun, iarăşi – nu se ştie de ce – aşa va fi", scrie Vadim Zeland. De fapt, el ştie de ce va fi aşa şi dezvăluie misterele acestui „de ce" în a sa fantastică teorie a pendulilor. De fapt, Zeland ne spune şi „de ce", şi cum să facem pentru a schimba realitatea care ne macină şi ne face adesea să credem că lumea e făcută de un fel de magician negru. Magicianul alb e şi el pe aici, şi despre el ne vorbeşte Zeland în cărţile sale. Noi suntem forţa suverană a propriei vieţi, a propriei experienţe, noi comandăm ce vrem şi aceasta este o viziune optimistă, care ne arată că nu suntem ca nişte bărcuţe pe valuri în

vieţile noastre, ci doar fiinţe care nu cunosc, încă, mecanismul propriei puteri. Citindu-l pe Zeland vom descoperi că putem mai mult, mai bine, că avem acces la lumină şi la fericire, că putem schimba realitatea nefericită cu una fericită, asumând puterea de a ne fi creat singuri lumea pe care o atragem în jurul nostru. Zeland scrie frumos, uşor, simplu, prezintă termeni pe care nu i-aţi citit la nici un alt autor vreodată şi concepte absolut surprinzătoare, semn că accesul său personal în Spaţiul Variantelor este o realitate. Şi noi putem intra pe uşile acelui spaţiu, şi noi putem gândi diferit şi ne putem schimba vieţile, iar din cărţile lui Zeland înţelegem ce avem de făcut în acest sens. Faptul că putem face ceva şi putem schimba ceea ce nu funcţionează în experienţa vieţii noastre este, poate, cel mai mare şi mai frumos dintre mesajele pe care le primim, citindu-l pe Vadim Zeland. „Să fii pătruns de gândul naiv că viaţa îţi va oferi tot ce-i mai bun" – cum spune autorul – înseamnă să crezi şi să primeşti, în cele din urmă, tot ce-i mai bun. Aceasta este atitudinea esenţială a fiinţei care îşi cunoaşte puterea şi are încredere deplină în puterea ascunsă a acestui miraculos univers, în care, pentru o vreme, mergem şi noi pe valuri şi, culmea, păstrând cheia înţelegerii propriei noastre minţi, le putem prinde pe cele mai înalte, pe cele mai spectaculoase şi pe cele care ne ajută să înţelegem că trăim „într-un univers prietenos"!

Maria Timuc

Prefață

Stimați cititori,

Continuăm seria volumelor referitoare la *Transurfing*, un enigmatic aspect al realității, care a stârnit vii emoții în rândurile dumneavoastră. În volumul anterior spuneam că puteți să gestionați realitatea dacă reușiți să vă debarasați de iluzia imaginii duale. În acest volum veți afla cum trebuie să procedați.

Când vă treziți *din somn la realitate*, vă smulgeți practic din cursul evenimentelor și vă aflați în centrul unui uriaș caleidoscop care se rotește încet, luminând pe rând fațete ale realității. Dumneavoastră sunteți parte a acestei realități și, în același timp, existați separat, independent. În același mod sunteți conștient de propria „izolare" când, trezindu-vă din somn, înțelegeți că acum somnul depinde de dumneavoastră, nu dumneavoastră de el.

Energia gândului este capabilă să materializeze – în anumite condiții – un sector sau altul din spațiul variantelor. Aflându-vă în acea stare, care în *Transurfing* se numește *unitatea dintre suflet și rațiune*, se naște în dumneavoastră o forță tainică – *intenția exterioară*. Cei

care au experimentat *Transurfing*-ul, relatează cu uimire cum, în mod inexplicabil, gândurile lor devin realitate, iar realitatea se schimbă pur şi simplu sub ochii lor.

De exemplu, cei din jur încep, nu se ştie de ce, să vă privească cu mai multă simpatie. Uşile, care până acum păreau închise fără nicio speranţă, vi se deschid. În acelaşi timp, puteţi să observaţi fenomene ciudate: decorurile îşi schimbă nuanţele, iar realitatea face cercuri, precum apa. Stratul dumneavoastră de lume îşi recapătă prospeţimea: îngheţata are acelaşi gust ca în copilărie, iar speranţele vă entuziasmează ca în tinereţe. Dar cel mai important lucru este senzaţia de libertate interioară – privilegiul de a trăi conform propriului crez.

Oricât vi s-ar părea de ciudat, nu este nimic mistic la mijloc; totul este real. De aceea, dacă verificaţi în practică tot ceea ce citiţi, ţineţi-vă bine să nu rămâneţi perplecşi din pricina uimirii şi a extazului.

Capitolul 1

LUMEA ÎN OGLINDĂ

Lumea mea
are grijă de mine

Oglinda dualã

Realitatea se manifestă sub două forme: cea fizică – ce poate fi atinsă cu mâna, şi cea metafizică – aflată dincolo de percepţia senzorială. Ambele forme există concomitent, se întrepătrund, şi se completează reciproc. Dualismul face parte integrantă din lumea noastră. Multe lucruri au şi un revers.

Imaginaţi-vă că staţi în faţa oglinzii. Dumneavoastră sunteţi obiectul fizic existent în realitate, dar imaginea dumneavoastră, neavând substanţă materială, este aparentă, virtuală, însă, în acelaşi timp, este la fel de reală ca şi chipul dumneavoastră.

Întreaga lume poate fi prezentată ca o uriaşă oglindă dualã. Pe una din părţi se află Universul fizic, iar pe cealaltă se întinde spaţiul metafizic al variantelor. Lumea materială este imaginea reflectată, al cărei obiect îl constituie intenţia şi gândul lui Dumnezeu şi al tuturor fiinţelor vii, acestea fiind întruchiparea Lui.

Spaţiul variantelor este o matrice sui-generis, un tipar după care „se croieşte", „se coase" şi „se prezintă moda" – mişcarea întregii materii. Acolo se păstrează

informaţia despre ce şi cum trebuie să se întâmple în lumea materială. Numărul de posibilităţi este infinit. Varianta este un sector al spaţiului în care se stochează scenariul şi decorurile, adică traiectoria şi forma de mişcare a materiei. Cu alte cuvinte, sectorul stabileşte ce şi cum anume trebuie să se întâmple în fiecare caz.

Astfel, oglinda împarte lumea în două jumătăţi: cea reală şi cea virtuală. Tot ce a căpătat formă materială se află în jumătatea reală şi se dezvoltă conform legilor ştiinţelor naturale. Ştiinţa şi concepţia uzuală despre lume au de-a face doar cu ce se petrece în „realitate". Prin *realitate* se înţelege de obicei tot ce se pretează la observaţie şi acţiune directă.

Dacă ignorăm partea metafizică şi ţinem seama doar de lumea materială, atunci activitatea tuturor fiinţelor vii, inclusiv a omului, se va reduce la o mişcare primitivă în cadrul intenţiei interioare. După cum se ştie, cu ajutorul intenţiei interioare, scopul se atinge prin acţiune directă asupra lumii înconjurătoare. Pentru a obţine ceva, trebuie să ne mobilizăm, să ne străduim, să ne zbatem, să întreprindem o activitate concretă.

Realitatea materială este palpabilă – ea reacţionează instantaneu la o acţiune directă şi de aceea se creează iluzia că numai aşa se pot obţine anumite rezultate. Cu toate acestea, în cadrul lumii materiale, sfera scopurilor realizabile se îngustează foarte mult. Aici trebuie să contăm numai pe acele date de care dispunem. Totul se bazează pe mijloace – care, de regulă, nu sunt suficien-

te – şi pe posibilităţi, care sunt foarte limitate.

În această lume, absolut totul este supus spiritului de concurenţă. Sunt prea mulţi cei care vor să obţină acelaşi lucru. Iar în limitele intenţiei interioare, evident că ceea ce vor să obţină nu ajunge pentru toată lumea. Şi atunci cum să întruneşti condiţiile necesare, să beneficiezi şi de circumstanţele adecvate pentru atingerea scopului? Iată de unde: din spaţiul variantelor.

În cealaltă parte a oglinzii totul există în excedent şi fără niciun fel de concurenţă. Marfa nu există, dar este minunat că poţi să alegi orice, ca din catalog, şi să comanzi. Mai devreme sau mai târziu comanda va fi onorată şi nu trebuie să plăteşti – trebuie doar să îndeplineşti anumite condiţii, nu foarte împovărătoare. Asta e tot. Nu e oare ca în poveşti?

Nicidecum. Este mai mult decât real. Energia gândului nu dispare fără să lase urme; ea este capabilă să materializeze un sector din spaţiul variantelor, care – ca parametri – corespunde emisiei mentale. Chipurile, tot ceea ce s-ar petrece în lumea noastră este rezultatul interacţiunii dintre obiectele materiale. Un rol nu mai puţin important îl au însă procesele care se petrec în plan subtil, când variantele virtual existente se întruchipează în realitate. Legăturile dintre cauză şi efect ale proceselor subtile nu sunt nici pe departe întotdeauna vizibile şi, cu toate acestea, ele formează partea bună a întregii realităţi

Materializarea sectoarelor din spaţiul variantelor

se produce, de regulă, independent de voinţa omului, deoarece el nu îşi utilizează energia gândului spre un anumit scop, iar fiinţele mai puţin evoluate – nici atât. Aşa cum am arătat în primul volum dedicat *Transurfing*-ului, influenţa modului de gândire asupra realităţii se manifestă în principal prin împlinirea celor mai rele aşteptări.

Fiind ancorat în viaţa reală, omul mişună printre rafturile goale ale magazinelor şi are tendinţa să întindă mâna spre o marfă în dreptul căreia este scris „vândut". Mai găseşte doar ceva de slabă calitate, dar şi această marfă costă. În loc să se uite în catalog şi să comande, el caută haotic, stă la coadă, încearcă să se strecoare prin mulţime intrând în conflict cu vânzătorii şi cu ceilalţi cumpărători. În consecinţă, nu face rost de ceea ce îşi doreşte, ba îşi creează şi mai multe probleme.

Între timp, această situaţie – care nu aduce bucurii – se naşte mai întâi în conştiinţa omului, de unde, materializându-se treptat, trece în realitate. Orice fiinţă vie îşi creează prin acţiuni directe, pe de o parte, şi prin modul de a gândi, pe de altă parte, *stratul propriu de lume*. Toate straturile se suprapun şi, în felul acesta, fiecare fiinţă îşi pune amprenta pe formarea realităţii.

Stratul de lume se caracterizează printr-un set de condiţii şi de împrejurări din care se formează modul de viaţă al unei fiinţe (în continuare va fi vorba numai despre om). Condiţiile de existenţă pot să fie diferite: favorabile şi nu prea, confortabile sau dure, binevoitoare sau

agresive. Este evident că tot atât de important este şi mediul în care apare omul pe lume. Dar în continuare viaţa lui se desfăşoară în cea mai mare parte în funcţie de modul în care se raportează el la propria persoană şi la realitatea înconjurătoare. Modul cum percepe lumea determină în multe privinţe schimbările ulterioare ce vor avea loc în viaţa sa. Se materializează (devine realitate) acel sector din spaţiul variantelor al cărui scenariu şi ale cărui decoruri corespund direcţiei şi caracterului gândurilor sale.

În felul acesta, la formarea unui strat participă doi factori: de o parte a oglinzii – intenţia interioară, iar de cealaltă – intenţia exterioară. Prin acţiuni directe omul influenţează obiectele lumii materiale, iar prin gândurile sale el transpune în realitate ceea ce deocamdată încă nu există ca atare.

Dacă eşti convins că în această lume tot ce este mai bun a fost deja vândut, atunci într-adevăr, pentru tine rămân doar rafturile goale. Dacă gândeşti că pentru a cumpăra un lucru bun trebuie să stai la o coadă imensă şi să mai dai şi o groază de bani, aşa ţi se va întâmpla. Dacă aşteptările tale sunt pesimiste şi pline de îndoieli, categoric ele se vor adeveri. Şi dacă aştepţi o întâlnire şi te gândeşti că persoanele vor fi antipatice, presimţirile tale se vor adeveri din nou. În schimb, dacă eşti pătruns de gândul naiv că viaţa îţi va oferi tot ce este mai bun, iarăşi – nu se ştie de ce – aşa va fi.

Se poate întâmpla ca un caraghios, care habar nu

are că totul se obţine cu greu, să nimerească, nu se ştie cum, în faţa unei tejghele unde abia s-a adus marfă – parcă special pentru el. Şi se mai poate întâmpla ca pentru primul cumpărător totul să fie gratis, iar în spatele lui să se formeze o coadă imensă de oameni, convinşi că realitatea vieţii este mult mai sumbră şi că doar fraierii au noroc.

Viaţa este un joc în care lumea le pune mereu oamenilor aceeaşi întrebare: „Cum crezi că sunt eu?" Şi fiecare răspunde în funcţie de cum îşi reprezintă el lucrurile: „eşti agresivă" sau „eşti plăcută". Sau „eşti veselă", „eşti posacă", „eşti prietenoasă", „duşmănoasă", „fericită", „nenorocită".

Şi iată ce este interesant: în acest joc toţi sunt câştigători! Lumea este de acord cu toţi şi îi oferă fiecăruia ceea ce a comandat. Şi dacă vreodată caraghiosul cel norocos, după ce se va fi lovit de „realităţile vieţii", îşi va schimba concepţia despre lume, realitatea se va schimba şi ea în mod corespunzător şi, pentru că el „s-a trezit", îl va azvârli la coada cozii.

Iată cum, prin felul său de a gândi, omul îşi formează stratul său de lume. Explicaţia acestui proces constă în câteva principii. Voi formula primul principiu al oglinzii: *lumea, ca oglindă, reflectă atitudinea ta faţă de ea.*

Literalmente ea este de acord cu ce crezi tu despre ea. Dar de ce, de regulă, se adeveresc doar aşteptările rele, iar speranţele şi visurile nu se împlinesc? Motivaţia

este al doilea principiu al oglinzii: *imaginea reflectată se formează din unitatea dintre suflet şi raţiune.*

Dacă raţiunea nu intră în contradicţie cu porunca inimii şi invers, atunci apare o forţă de neînţeles – intenţia exterioară, care materializează acel sector din spaţiul variantelor ce corespunde obiectului gândurilor. Când există unitate între suflet şi raţiune, acest obiect capătă contururi clare şi de aceea se transpune imediat în realitate.

În viaţă însă, cel mai adesea sufletul năzuieşte la ceva, iar raţiunea, având îndoieli, se împotriveşte; sau invers, raţiunea aduce argumente convingătoare, iar inima rămâne indiferentă. Când această unitate se rupe, obiectul gândurilor este neclar – ca şi cum s-ar împărţi în două: sufletul vrea ceva, iar mintea spune altceva. Într-o singură situaţie ele se potrivesc – când este vorba despre ostilitate şi temeri.

Dacă omul urăşte, o face din tot sufletul, iar dacă se teme, o face cu toată fiinţa lui. În acest caz, existând o unitate a ne-plăcerii, obiectul este clar – ştii ce doreşti să eviţi. Sufletul şi mintea, fiind două manifestări ale realităţii – materială şi metafizică –, se întâlnesc într-un singur punct şi forma mentală devine realitate. Urmarea este că ceea ce nu-ţi place, aceea ţi se întâmplă.

Dorinţele, spre deosebire de temeri, nu se împlinesc prea uşor deoarece în acest caz unitatea se realizează foarte rar. Sufletul se împotriveşte minţii, întrucât acesta, fiind sub influenţa pendulilor, tinde spre scopuri

ce îi sunt străine. Iar mintea, la rândul său, ori nu-şi dă seama care sunt adevăratele dorinţe, ori nu crede în realitatea împlinirii lor.

Există opinia că, pentru atingerea unui scop, trebuie să formulezi clar comanda, apoi să îi dai drumul în eter şi să uiţi de ea o vreme ca să nu împiedici împlinirea dorinţei. Dacă totul ar fi aşa de simplu!

Această tehnică funcţionează numai cu condiţia ca al doilea principiu al oglinzii să fie îndeplinit. Dar unitatea dintre suflet şi minte se realizează foarte rar, deoarece, practic, nu este posibil să scapi de perfidele îndoieli. Şi atunci, ce este de făcut?

Pentru asta există al treilea principiu al oglinzii: *oglinda dual㠄 reacţionează cu întârziere.* Dacă al doilea principiu nu reuşeşte, cetatea trebuie cucerită printr-un asediu mai îndelungat.

Imaginaţi-vă următoarea situaţie neobişnuită. Vă aflaţi în faţa oglinzii şi în ea nu se vede nimic – este gol. Abia după un timp începe să apară treptat o imagine, ca şi cum ar fi o fotografie. Într-un anumit moment începeţi să zâmbiţi, dar în imagine vedeţi aceeaşi expresie serioasă. Ridicaţi mâinile, dar imaginea din oglindă este ca înainte. Lăsaţi mâinile în jos dar în oglindă nu se schimbă nimic. Ca să vă vedeţi cu mâinile ridicate, trebuie să le ţineţi o vreme în această poziţie.

Chiar în acest mod funcţionează oglinda dual㠄. Doar că timpul de întârziere este mult mai mare şi de aceea modificările nu pot fi percepute. Realizarea mate-

rială este inertă, ca smoala. Cu toate acestea, obiectivul gândurilor, sau *slide*-ul, cum se numeşte el în *Transurfing*, se poate materializa. Şi pentru asta există doar o singură condiţie elementară: *slide-ul trebuie realizat sistematic în gând un timp mai îndelungat.*

După cum vedeţi, secretul este simplu; este însă tot ce trebuie. Nici nu-ţi vine să crezi cât este de banal. De regulă, însă, oamenii nu au răbdare. Ei se aprind la o idee, apoi „le trece" şi amână materializarea ei. Aşadar, pentru a materializa forma de gândire, trebuie lucrat în mod concret cu *slide*-ul. Altminteri, nu trebuie să ne aşteptăm la minuni.

Cât va dura până când *slide*-ul să se realizeze, depinde de complexitatea scopului propus. Până atunci, câtă vreme mintea se îndoieşte că realizarea celor gândite este posibilă, obiectivul este neclar. Dar, mai devreme sau mai târziu, în oglindă va începe să apară o oarecare imagine. Veţi vedea acest lucru atunci când intenţia exterioară va deschide uşile necesare, adică se vor ivi posibilităţile de realizare a scopului. Şi atunci mintea se va convinge că această tehnică dă roade şi că scopul este cu adevărat realizabil. Treptat, sufletul şi mintea încep să lucreze la unison, iar radiaţia mentală se va focusa, creând o imagine clară. Ca urmare, se va forma şi imaginea reflectată şi se va întâmpla ceea ce în mod obişnuit numim minune – visul ce părea irealizabil, va deveni realitate.

Amalgamul realității

Cu ajutorul tehnicii *slide*-urilor, pe care am descris-o în primul volum dedicat *Transurfing*-ului, se poate forma o imagine pe care oglinda lumii o va preface în realitate. Dar, pe lângă imaginea concretă, ar fi foarte bine să mențineți în stratul propriu de lume un fond constant care să vă creeze în permanență o atmosferă favorabilă.

Probabil că ați realizat că dacă vă uitați în mai multe oglinzi, imaginea dumneavoastră arată diferit. Chipul pare să fie același, dar fiecare oglindă scoate în evidență alte nuanțe. Acestea sunt slabe, dar sunt sesizabile: fondul emoțional, starea de spirit și chiar un tip psihologic. În oglinzi diferite, imaginea reflectată poate să fie de om bun sau rău, sănătos sau bolnăvicios, atrăgător sau respingător, cald sau rece.

Ce ar putea produce o astfel de diferență din moment ce suprafața de reflecție ar trebui să redea imposibil copia identică a aceleiași imagini? Există totuși o serie de factori care influențează vizibil transmiterea imaginii. Ca și în cazul fotografiilor, multe lucruri depind de luminozitate, de fondul color sau de oglinda în sine.

Încă din Evul Mediu s-a vorbit despre farmecul special al oglinzilor venețiene. Sticla de Veneția era renumită în întreaga lume pentru calitatea ei uluitoare.

Dar nu sticla era cea care îi dădea oglinzii acea calitate specială. Oamenii realizaseră că, nu se ştie din ce motiv, era mult mai plăcut să te priveşti într-o oglindă veneţiană decât într-una obişnuită. Chipul reflectat căpăta un farmec aparte.

Se vede treaba că maeştrii din Veneţia aveau secretul lor. În amalgam – compoziţia suprafeţei de reflexie – ei adăugau aur şi de aceea în spectrul de culori începeau să predomine nuanţele calde.

În acelaşi mod putem să ne perfecţionăm bucăţica noastră de oglindă dual㠄. Pentru ca stratul nostru de lume să fie confortabil, trebuie să ne formăm propriul nostru amalgam. Stratul lumii (societăţii) este alcătuit dintr-o mulţime de reacţii – relaţii cu noi înşine şi cu diferitele forme de manifestare ale realităţii înconjurătoare. Din acest spectru de relaţii trebuie să separăm o linie principală care să determine fondul predominant.

Ca factor dominant putem să luăm, de exemplu, următoarea formulă: „Lumea mea are grijă de mine". Noi, oamenii, ne exprimăm nemulţumirea atunci când avem motive, în schimb, când ne merge bine, suntem aproape indiferenţi – ni se cuvine. O facem inconştient, reacţionând precum stridia, din obişnuinţă.

Şi acum haideţi să urcăm o treaptă mai sus decât stridia, să ne trezim şi să ne folosim de avantajul că ne putem exprima în mod conştient atitudinea. Să ne construim un mod de a percepe lumea bazat pe determinare, conform factorului dominant, şi vom vedea cum reac-

ţionează oglinda. Va fi primul pas spre dirijarea realităţii.

Să ne aducem aminte că în copilărie lumea avea într-adevăr grijă de noi, dar nu apreciam acest lucru: ni se părea firesc. Să privim în trecut. Să ne gândim la bunica de la ţară. Să ne întoarcem cu mintea în acele zile îndepărtate, când ne era atât de bine şi eram atât de senini. Uneori, unele fragmente de amintiri ne revin foarte clar în memorie. De exemplu, mirosul dumnezeiesc venit de la bucătărie când bunica făcea plăcinte. Sau, poate, eram pe malul unui râu cu undiţa în mână, sau coboram cu sania pe un derdeluş... Cum era? Mai ţineţi minte senzaţia aceea de seninătate?

Era aşa pentru că lumea avea grijă de noi. Bănuiam noi ceva, vag, dar nu dădeam atenţie acestui aspect. E drept că nici nu aveam pretenţii prea mari. Ne era bine, şi gata. Un copil, chiar şi atunci când face nazuri, nu pune la suflet nemulţumirea. Mârâie, dă din picioare şi din mânuţe, dar viaţa, grijulie, îl mână din urmă cu băgare de seamă, spunându-i cu tandreţe: „Ce e, mă, porcuşorule, te-ai murdărit, te-ai pătat? Nu-i nimic, hai să ne spălăm"!

Şi el creşte, iar lumea îi rezervă tot ce este mai bun, îi dăruieşte minunate jucării noi şi îl îngrijeşte cu iubire. Lumea are grijă de pupilul ei – iubitul şi răsfăţatul lumii! Fericitul copil descoperă o mulţime de plăceri noi, dar nu-şi dă seama că în acel moment se bucură de viaţă. Va înţelege acest lucru peste ani, când îşi va adu-

ce aminte cât de bine era în comparaţie cu ce este acum.

Dar de ce, odată cu trecerea timpului, toate culorile vieţii pălesc şi seninătatea este înlocuită de o îngrijorare alarmantă? Pentru că, odată cu vârsta, creşte şi numărul de probleme? Nu. Pentru că, înaintând în vârstă, omul începe să fie înclinat spre negativitate. Nemulţumirea lui este mai puternică decât satisfacţia produsă de starea de confort şi de linişte.

Neînţelegând că acum este totuşi fericit, pupilul lumii vrea din ce în ce mai mult: cererile sale se înmulţesc, iar el devine tot mai răsfăţat şi nerecunoscător. Evident, lumea nu reuşeşte să îi satisfacă rapid nevoile crescânde şi atunci răsfăţatul începe să emită tot mai multe pretenţii. Atitudinea sa faţă de lume se schimbă: „Eşti rea! Nu-mi dai tot ce îmi doresc! Nu ai grijă de mine!" Şi această negativitate include toată forţa unităţii dintre sufletul nemulţumit şi mintea capricioasă.

Dar lumea este o oglindă, căreia nu-i rămâne altceva de făcut decât să ridice cu tristeţe din umeri şi să îi răspundă: „Cum vrei tu, dragule. Va fi după voia ta!" Drept urmare, realitatea – ca reflectare a gândurilor omului – se schimbă în rău. Şi atunci motivele de nemulţumire se înmulţesc, ceea ce – la rândul său – înrăutăţeşte şi mai mult relaţiile dintre om şi lume. Şi iată cum fostul iubit şi răsfăţat al lumii devine un morocănos ce se plânge întruna că, chipurile, lumea i-a rămas datoare.

Trist tablou! Omul nu înţelege că el însuşi a stricat

totul. Văzând în imaginea din oglindă unele trăsături neplăcute, el se concentrează asupra lor şi, în mod reflex, îşi exprimă negativitatea, astfel totul devenind şi mai rău decât înainte. Realitatea imaginii reflectate păleşte treptat, urmând obiectul gândurilor. Iată cum stratul de lume al unui individ îşi pierde fosta prospeţime a culorilor şi devine tot mai sumbru şi mai inconfortabil.

Dar totul poate fi recuperat! Şi acel sentiment de blândă seninătate, şi gustul îngheţatei din copilărie, şi senzaţia de noutate, şi speranţa de mai bine, şi bucuria de a trăi. Trebuie procedat foarte simplu. Atât de simplu, încât nu vă vine să credeţi. Nici să nu credeţi, ci să încercaţi. Nimănui nu-i trece prin cap că stratul propriu de lume poate să se refacă dacă ne controlăm conştient atitudinea faţă de realitate. Aşa cum vom percepe lumea, aşa ni se va prezenta şi lumea înconjurătoare. Să fim optimişti nu este un simplu îndemn, ci o muncă concretă de formare a propriei realităţi.

Din acest moment, orice s-ar întâmpla, faceţi-vă o regulă din a vă ţine sub control atitudinea. Nu are importanţă dacă în acest moment nu vă simţiţi chiar atât de bine pe cât aţi vrea. Oricum, nu este totul atât de rău şi, fără îndoială, ar putea fi mult mai rău. Căci n-or să cadă pietre din cer, n-o să vă ardă pământul sub picioare şi nici nu vă vor pândi fiarele sălbatice la fiecare pas.

Da, lumea s-a schimbat mult de tot de când v-aţi pierdut interesul pentru ea. Vă amintiţi cum ea vă legăna, cum vă dădea să mâncaţi plăcinţele făcute de bunica,

cum vă spunea poveşti? Dar aţi crescut şi între dumneavoastră şi lume s-a înălţat un zid de înstrăinare. Contactul cald, nemijlocit a fost înlocuit de îndepărtare, încrederea – de suspiciune, iar prietenia a devenit un calcul rece. Şi, cu toate acestea, lumea nu s-a supărat şi nu v-a abandonat. Merge tăcută şi gânditoare alături de dumneavoastră, ca un prieten vechi pe care l-aţi jignit făcându-i o primire rece.

Aruncaţi o privire în jur. Lumea încă mai are grijă de dumneavoastră. Iată pomii aceştia şi florile acestea – au fost sădite de ea anume pentru dumneavoastră. Iată soarele, cerul, norii, cărora nu le daţi importanţă, dar imaginaţi-vă că n-ar exista. Iar seara, după o zi grea de muncă, aveţi posibilitatea să vă odihniţi şi să vă bucuraţi de o stare de bine şi de confort în timp ce afară bate un vânt rece şi toarnă cu găleata. Ca şi până acum, lumea vă hrăneşte şi vă oferă un pat. Uitându-se la dumneavoastră, oftează cu tristeţe după vremurile fericite. Iar dumneavoastră vă întoarceţi indiferent pe cealaltă parte şi adormiţi cu ferma convingere că în lume acum este mai rău şi că trecutul nu se mai întoarce.

Lumea însă nu s-a schimbat, aşa cum nu se schimbă oglinda. Diferită este atitudinea dumneavoastră căreia îi urmează realitatea reflectată de gândurile dumneavoastră.

Acum treziţi-vă, deschideţi ochii, ridicaţi-vă pe marginea patului şi priviţi în jur: este ea – aceeaşi lume de până acum, care vă poartă de grijă şi cu care aţi dus-o

bine cândva. Imaginaţi-vă cât de tare s-ar bucura că, în fine, nu vi se mai năzare ba una, ba alta.

Acum sunteţi iarăşi împreună şi totul va fi ca înainte. Doar că de acum încolo trebuie să aveţi grijă ca, prin nerecunoştinţa dumneavoastră, să nu-l mai necăjiţi niciodată pe acest bătrân şi devotat servitor. Şi ce este cel mai important – nu vă mai grăbiţi. Deoarece, conform celui de-al treilea principiu, va fi nevoie de timp pentru a reveni la starea de până acum. La început trebuie să aveţi răbdare şi să vă controlaţi. Să înţelegeţi că trebuie să lucraţi concret la formarea propriei realităţi.

Iată ce înseamnă acest lucru. În orice situaţie, oricât de neînsemnată, gândiţi-vă la formula amalgamului – indiferent ce s-ar întâmpla, ceva bun sau ceva rău. Dacă aveţi o reuşită, nu uitaţi să vă spuneţi că într-adevăr lumea are grijă de dumneavoastră. Constataţi realitatea acestei afirmaţii în orice fapt mărunt. Dacă vi se întâmplă ceva neplăcut, spuneţi-vă şi atunci că totul merge cum trebuie, conform principiului coordonării intenţiei.

Indiferent de circumstanţe, trebuie să aveţi o singură reacţie: orice s-ar întâmpla, lumea vă poartă de grijă. Dacă aţi avut noroc, fiţi foarte atent la acest lucru, dacă nu – respectaţi principiul coordonării intenţiei şi, în felul acesta, veţi rămâne întotdeauna pe linia de succes a vieţii. Căci nu vă este dat să ştiţi de ce fel de neplăceri vă apără lumea şi în ce mod o face. Lăsaţi-vă în voia ei, aveţi încredere în ea.

Trebuie să învăţaţi să aveţi încredere. Când ne aflăm într-o situaţie dificilă, suntem înclinaţi să ne bizuim mai mult pe forţele noastre decât pe o conjunctură favorabilă. Tânărul se încăpăţânează să spună: „Eu fac!" Atunci lumea îl coboară cu picioarele pe pământ şi îi oferă posibilitatea să se descurce.

Topiţi gheaţa neîncrederii. Când aveţi o problemă, oricât de mică, spuneţi-vă aşa: „Las lumea să aibă grijă de mine". Asta nu înseamnă că nu trebuie să faceţi chiar nimic şi că puteţi să staţi cu mâinile în sân. Trebuie să vă obişnuiţi cu gândul că totul se va termina cu bine, de la sine. Oglinda va reflecta corect ce aţi gândit: „Aşa să fie, dacă aşa vrei tu"!

Faceţi-vă un obicei din a permite lumii să vă poarte de grijă, începând cu lucrurile mărunte până la cele mai importante. Iată, aţi ieşit din casă fără umbrelă şi se pare că va ploua. Nu vă întoarceţi din drum. Spuneţi-vă aşa: „Eu, împreună cu lumea mea, mergem la o plimbărică". Spuneţi-i lumii: „O să ai grijă de mine, nu-i aşa?" Şi, cu siguranţă, ea va răspunde: „Bine, bine, frumosul meu"! Aveţi curaj şi contaţi pe ea. Ori nu va ploua, ori, dacă va ploua, ea vă va găsi imediat un loc unde să vă adăpostiţi.

Dacă lucrurile nu merg bine, nu vă supăraţi pe ea că nu a avut grijă de dumneavoastră. Dumneavoastră aţi fost cel care aţi avut îndoieli. Nu uitaţi că vă aflaţi în faţa oglinzii – ea reflectă exact ce gândiţi, nici mai mult, nici mai puţin. Nu trebuie să vă stricaţi dispoziţia şi, cu

atât mai mult, să vă luptaţi cu îndoielile – este inutil. Lăsaţi loc şi pentru greşeli şi pentru insuccese. Important este să ţineţi direcţia de bază.

În general, vă puteţi baza pe lume în multe privinţe, dacă o lăsaţi să vă poarte de grijă. Omul nu se poate descurca singur cu toate problemele. Lăsaţi-le în grija lumii – oricum ea are incomensurabil mai multe posibilităţi decât noi. De exemplu, nu puteţi să evitaţi toate pericolele cu ajutorul propriei intenţii, deoarece stratul dumneavoastră de lume se intersectează cu o multitudine de alte straturi. În loc să direcţionaţi intenţia spre propria dumneavoastră securitate, direcţionaţi-o spre formarea lumii care are grijă de dumneavoastră şi vă păzeşte. Atunci va funcţiona intenţia lumii.

În funcţie de ce vă nelinişteşte cel mai mult, alegeţi-vă un amalgam, oricare ar fi acesta. De exemplu, ceva de genul acesta: „Lumea mea va alege pentru mine ce este mai bun. Dacă merg pe cursul variantelor, ea îmi vine în întâmpinare. Eu însumi, prin intenţia mea, îmi formez propriul meu strat. Lumea mea mă păzeşte. Lumea mea mă scapă de probleme. Ea are grijă ca eu să am o viaţă uşoară şi confortabilă. Eu dau comanda şi ea o execută. S-ar putea ca eu să nu ştiu cum anume să aibă grijă de mine, dar ea ştie. Intenţia mea se realizează, totul merge încotro trebuie şi cum trebuie".

Vă puteţi inventa un amalgam nou, sau mai multe. Important este, repet, să vă înarmaţi cu răbdare şi să nu obosiţi până când nu descoperiţi, când se iveşte ocazia

potrivită, care este formula amalgamului. Doar că, la început, trebuie să perseverați, apoi aceasta vă intră în obișnuință. În continuare lucrurile vor merge ca unse.

Această tehnică simplă are o forță atât de mare, încât este greu de bănuit. *Controlându-vă atitudinea față de lume, vă controlați realitatea.* Oglinda dual㠠vă transpune în realitate acele zone ale spațiului variantelor, unde lumea se îngrijește ca singură de prosperitatea dumneavoastră. Cu timpul, vă veți forma pentru sine realitatea cea mai confortabilă. Fiți pregătit, evenimentele plăcute vor veni în cascadă. Nu exagerez deloc. Veți vedea cum se transformă stratul dumneavoastră de lume și veți fi într-o continuă mirare. În momentul acesta, deja înțelegeți că n-o să vă mai uitați în oglinda lumii așa cum ați făcut-o până acum. Acum simțiți cum s-a pornit vântul schimbărilor. De acum încolo veți fi împreună cu lumea dumneavoastră și ea se va îngriji de toate.

În goană după imaginea reflectată

Prin modul său de a percepe lumea, omul își creează propriul strat de lume, propria realitate. Această realitate va căpăta o anumită nuanță în funcție de atitudine. Dacă ar fi să ne exprimăm plastic, acolo se stabilesc anumite „condiții meteo": soarele strălucește în prospe-

ţimea dimineţii sau este o vreme posomorâtă şi plouă, sau se poate întâmpla să se dezlănţuie un uragan, sau să se producă o catastrofă naturală.

Într-o oarecare măsură, realitatea înconjurătoare se formează, cum se spune, ca rezultat al acţiunilor directe ale omului. Forţa formelor de gândire nu este deloc mică, numai că ea nu se evidenţiază imediat. În orice caz, cele mai multe probleme apar din cauza atitudinii noastre negative. Dacă am încurcat-o la modul metafizic, trebuie s-o descurcăm după aceea la modul fizic, ceea ce duce la complicarea lucrurilor.

În ansamblu, tabloul unei realităţi depinde de modul în care suntem dispuşi să privim la tot ce ne înconjoară. Dar, în acelaşi timp, dispoziţia ne este condiţionată de ceea ce se întâmplă în jurul nostru. Feedback-ul (legătura inversă) se produce în cerc închis: realitatea se formează ca reflectare a modului de gândire, iar modul de gândire, la rândul său, este determinat de însăşi imaginea reflectată.

Când stăm în faţa oglinzii, ne concentrăm atenţia asupra ei şi nu ne privim din interior. Aşa se face că rolul principal în circuitul legăturii inverse îl joacă nu chipul, ci imaginea. Ne aflăm sub stăpânirea oglinzii pentru că ne uităm la copia noastră de parcă am fi vrăjiţi. Nici nu ne trece prin cap că am putea să schimbăm această copie, ba chiar şi originalul. Tocmai pentru că ne facem un fix din a da atenţie imaginii, obţinem ceea ce, de fapt, nu prea dorim.

De obicei, trăirile negative ne acaparează întreaga atenţie. Ne preocupă ceea ce nu ne convine. Ne gândim la ce nu vrem şi nu vrem ce gândim. Cam acesta este paradoxul. Dar oglinda nu ţine seama de dorinţa sau de lipsa noastră de dorinţă – ea pur şi simplu redă *conţinutul obiectului* – nici mai mult, nici mai puţin.

Se ajunge la o situaţie absolut stupidă: târâm veşnic după noi ceea ce nu acceptăm. Nu ceea ce spunem este duşmanul nostru, ci ceea ce gândim. Trecând peste absurdul situaţiei, lucrurile stau chiar aşa.

Ce se întâmplă când nu ne place ceva? Depunem în acel ceva sentimentul de unitate între suflet şi minte. Când se reflectă în oglindă, un obiect distinct umple întregul strat de lume. De ceea ce nu îţi place, vei avea parte cu prisosinţă toată viaţa. Ca urmare, ne iritâm şi mai mult şi, în felul acesta, sentimentul nostru negativ capătă şi mai multă forţă. Mental, îi îndepărtăm pe toţi. „Ia mai duceţi-vă... cu toţii!" Iar oglinda întoarce acest bumerang. Noi i-am trimis pe toţi undeva şi tot acolo suntem şi noi trimişi. Creşte numărul neplăcerilor? Da, şi încă cum! Dacă stai în faţa oglinzii şi urli: „Şterge-o!", ce imagine va apărea? Dispari şi tu împreună cu lumea ta.

În acelaşi mod, obiectul acuzării pătrunde în stratul „acuzatorului". Imaginaţi-vă acest exemplu arhicunoscut: un specimen în vârstă, supărat, îi priveşte pe toţi cu reproş. El este întruchiparea vie a dreptăţii dure şi infailibile, iar toţi ceilalţi se fac vinovaţi pentru că nu-i

sunt lui pe plac. Tabloul este cât se poate de concret şi de clar. Uitându-se în oglindă cu o asemenea morgă, specimenul creează în jurul său o realitate similară, adică nedreptate de la un cap la altul. Şi cum ar trebui să reacţioneze lumea? Pe ea el nu o condamnă, dar nici pe sine nu se justifică. Lumea, în virtutea acelei caracteristici ce îi este proprie, devine exact aşa cum este prezentată.

Acelaşi lucru se întâmplă în cazul neacceptării a ceva. De exemplu, dacă o femeie este categoric împotriva alcoolului, ea este condamnată ca, într-un fel sau altul, să se lovească de el la fiecare pas. Va fi veşnic agasată de beţie sub toate formele sale de manifestare, mergând până acolo încât se va căsători cu un alcoolic. Cu cât ea va fi mai dezgustată, cu atât el va bea mai mult. Din când în când, el va încerca să nu mai bea. Dar ea urăşte beţia atât de tare, încât îşi savurează ostilitatea şi se va înverşuna să o ţină pe a ei: „Aiurea, nu te laşi tu de băut!" Şi, într-adevăr, dacă el nu are această intenţie fermă ea, care o ţine morţiş pe-a ei, poate să inducă forma ei de gândire în stratul lui de lume.

Înclinaţia spre aşteptări pesimiste nu este atractivă, privind lucrurile din exterior. O stare de spirit de tipul „Oricum nu iese nimic!" este un fel de sadomasochism. Pesimistul are o satisfacţie perversă din a-şi savura trista soartă: „Lumea este atât de rea. Aşa-i trebuie! Şi ei, şi mie împreună cu ea!" Acest obicei patologic de a te bucura de tot ce este negativ, se dezvoltă împreună cu pre-

dispoziţia de a te simţi imediat jignit. „Eu sunt atât de bun şi voi nu mă apreciaţi. Ce nedrepţi sunteţi! Gata, m-am supărat şi nu încercaţi să mă îmbunaţi! O să mor şi o să vedeţi voi!" Şi ce rezultă? Oglinda nu numai că reflectă, ci şi fixează tabloul unei nefericiri fatale. Ofensatul îşi comandă singur un scenariu nereuşit şi apoi triumfă: „Eei, ce v-am spus eu?" Iar oglinda nu face altceva decât să-i onoreze comanda: „Cum doriţi dumneavoastră!"

Fiind condamnat să fie fatalist, ghinionistul constată că situaţia sa nu mai este una de invidiat. „Viaţa asta este atât de întunecată şi nu se întrevede nicio lumină." Nu-şi doreşte deloc o astfel de soartă şi de aceea îşi consumă întreaga energie mentală văicărindu-se şi tânguindu-se. Iar oglinda ce poate să reflecte, dacă pe chipul lui este numai nemulţumire? Cum este chipul: „Nu-mi place! Nu mai vreau!" – aşa este şi imaginea reflectată: „Da, eşti nemulţumit şi nu mai vrei".

În sine, nemulţumirea are aceeaşi natură paradoxală – se naşte pe ea însăşi. Există o regulă de aur care poate să fie introdusă în manualul pentru idioţi: „Dacă nu mă plac, înseamnă că nu mă plac". Această tautologie reprezintă principiul după care, oricât ar fi de ciudat, se conduce majoritatea oamenilor.

Să luăm, de exemplu, aspectul exterior. Se poate observa că, practic, toţi copiii mici sunt foarte simpatici. Atunci, de unde vine numărul atât de mare de adulţi nemulţumiţi de felul cum arată? Din oglinda care în-

toarce toate pretenţiile. Cresc frumos aceia care sunt înclinaţi să se admire – acesta este secretul lor. Ei se conduc după regula: „Dacă îmi place cum arăt, voi avea tot mai multe motive să arăt aşa".

E cu totul altceva când chipul îi spune imaginii reflectate: „Mă plac, dar ar trebui să mai slăbesc!" La care oglinda îi răspunde placid: „Da, eşti cam grasă, trebuie să mai slăbeşti!" Sau: „M-am cam jigărit, o să ajung să nu mă mai ţin pe picioare!" La care, vine răspunsul: „Da, eşti cam debil, o să te cam clatini pe picioare!" Realitatea răspunde ca un ecou care repetă ce aude.

La fel se autocultivă şi complexul de inferioritate. Dacă te subapreciezi, vine imediat şi sentinţa pe care oglinda o traduce în realitate. „Nu am niciun talent" – „Da, nu eşti talentat". „Nu merit o soartă mai bună" – „Da, nu prea ai pe ce să contezi".

Şi dacă, peste toate acestea, te mai şi simţi vinovat, poţi să-ţi pui cruce. „Sunt vinovat şi trebuie să plătesc" – „Da, meriţi să fii pedepsit şi o să fii". Păi cum altfel? Dacă, fie şi inconştient, omul se simte vinovat, ce poate să reflecte oglinda? Invariabil – răzbunare!

Mai este cazul să spunem că neliniştea şi fricile se realizează imediat? Omul se teme de atât de multe lucruri, încât majoritatea lor nu se întâmplă doar pentru că este necesar un mare consum de energie. Nenorocirile şi catastrofele sunt întotdeauna nişte anomalii care sar din cursul echilibrat al variantelor. Dar dacă un eveniment nedrept se află aproape de materializarea sa, el se va

produce în mod categoric, deoarece omul îl atrage prin gândurile sale.

În schimb, îndoielile acţionează invers. Spre deosebire de frică, care fixează atenţia pe o posibilă realizare a unui eveniment, îndoiala este mai preocupată de faptul că el nu se va întâmpla. În multe cazuri, parcă făcându-ne în ciudă, îndoielile se vor adeveri. Dar de ce cu tot dinadinsul? Nouă ni se pare că aici acţionează una din legile lui Murphy. În realitate, însă, oglinda nu face altceva decât să reflecte conţinutul gândurilor noastre.

În orice caz, tendinţa de a evita o anumită situaţie influenţează puternic probabilitatea apariţiei unui conflict. Totul se petrece parcă într-adins şi de aceea intrăm de cele mai multe ori într-o stare de iritare, chiar şi pentru o perioadă mai lungă. Starea de iritare desăvârşeşte tabloul modului nostru de a percepe lumea. Finalul este: „Simt un disconfort". În mod corespunzător, se construieşte o realitate individuală în care totul merge spre menţinerea acestui disconfort şi accentuarea lui.

Prin atitudinea noastră negativă, noi ne colorăm singuri stratul nostru de lume în tonuri negre. Orice atitudine, care include un simţământ frenetic al sufletului şi o convingere fermă a raţiunii, se reflectă în realitate, indiferent dacă ne străduim să ne exprimăm plăcerea sau neplăcerea. Aici acţionează al patrulea principiu al oglinzii*: oglinda doar constată conţinutul atitudinii, ignorând direcţia ei.*

Ce facem noi când vedem că se realizează ce nu

am vrea? În loc să ne uităm la chip, ne concentrăm asupra imaginii şi vrem să o schimbăm. Imaginea este o realitate fizică şi trebuie să acţionăm numai în cadrul intenţiei interioare. Adică, dacă lumea nu ne ascultă şi nu se mişcă în direcţia în care trebuie, noi ne străduim să o luăm de gât şi să o tragem cu putere încotro trebuie. O treabă grea, nimic de zis. De multe ori este irealizabilă, deoarece situaţia este absolut ridicolă: să stai în faţa oglinzii, să te străduieşti să apuci cu mâna imaginea şi să încerci să faci ceva cu ea.

Intenţia interioară tinde, prin acţiune directă, să schimbe o realitate deja constituită. Casa este deja construită, dar nu aşa cum am vrea. Ne apucăm să dăm jos ceva şi să facem altfel, dar în final tot nu iese nimic. Avem senzaţia că ne aflăm la volanul unei maşini care nu se lasă condusă.

Frânele nu merg, iar maşina ba nu vrea să pornească, ba porneşte cu toată viteza. Ne străduim să ne înscriem în realitate, dar maşina se comportă absolut imprevizibil.

Pentru a evita un obstacol, trebuie să tragem de volan într-o parte, dar ne iese exact pe dos; din acel moment, după ce un obstacol periculos ne-a acaparat atenţia, ciocnirea devine inevitabilă. Întoarcem volanul într-o parte, dar suntem duşi în cealaltă parte. Şi cu cât apăsăm mai tare pe frâne, cu atât viteza este mai mare.

De aici rezultă că nu omul conduce realitatea, ci realitatea îl conduce pe om. Senzaţia este aceeaşi ca în

copilărie: alerg şi urlu din răsputeri. Lumea nu vrea să mi se supună – vai, ce tare m-am supărat! Nu vreau să aud nimic, nu vreau să înţeleg nimic. Doar alerg şi ţip, iar urletul meu se modulează după cum ating pământul cu picioarele. V-aţi adus şi dumneavoastră aminte? Şi ce dacă sunt neghiob? Adulţii încearcă să îmi explice ceva, dar eu n-am chef să pricep ce-mi spun ei. Totul trebuie să fie cum vreau eu şi gata!

M-am făcut mare, dar nu s-a schimbat nimic, iar eu n-am înţeles nimic. Ca şi atunci când eram mic, bat din picior şi pretind ca lumea să mă asculte. Dar lumea îmi face în ciudă şi, iată-mă, alergând şi ţipând iarăşi. Alerg să întâmpin realitatea, iar vântul intenţiei interioare îmi bate în faţă. Dar totul este în zadar – realitatea este cea care mă conduce, ea mă obligă, ca pe o stridie, să reacţionez negativ şi de aceea este din ce în ce mai rău.

Cum să conducem această maşină nebună? Ce ar trebui să facem, unde am greşit? Greşeala a fost că nu ne-am luat ochii de la imagine. De aici provin toate problemele noastre. Dar iată ce trebuie să facem.

Mai întâi, să nu mai alergăm după imagine şi să ne oprim. Aceasta înseamnă să nu ne mai uităm în oglindă şi să renunţăm la intenţia noastră interioară de a întoarce lumea cum dorim noi. În acel moment, maşina nebună va înceta să mai funcţioneze şi realitatea se va opri şi ea. După aceea se va întâmpla incredibilul: lumea însăşi ne va veni în întâmpinare.

Lumea ne vine în întâmpinare

Mintea unui om obişnuit încearcă fără succes să acţioneze asupra imaginii din oglindă, în timp ce ar trebui să îşi schimbe chiar chipul. Chipul înseamnă direcţia şi felul gândurilor. Necazul este că noi mai întâi ne uităm în oglindă şi abia după aceea reacţionăm faţă de ceea ce am văzut. În felul acesta, vrând-nevrând, ne exprimăm intenţia, ceea ce amplifică şi mai mult realitatea.

Înclinaţia spre negativism naşte noi trăsături negative în oglindă. Stratul de lume al fiecăruia capătă astfel tonuri sumbre şi se umple de evenimente neplăcute. Când suntem abătuţi, norii devin mai groşi în oglindă. Este suficient să fim agresivi şi, imediat, ca răspuns, lumea se va zbârli. Aţi observat că după ce v-aţi certat cu cineva şi v-aţi arătat nemulţumirea, au venit şi alte neplăceri? Cu cât eşti mai iritat, cu atât belelele se ţin lanţ – toţi din jurul tău încep să te supere cu ceva.

De o oglindă ne leagă firele importanţei pe care o acordăm acesteia. Căci tot ce se întâmplă acolo este propriu-zis viaţa noastră şi ea are mare însemnătate. Ce vedem în oglindă, ne place sau nu. În orice caz, gândurile noastre corespund, în ceea ce priveşte conţinutul lor, cu imaginea din oglindă şi prin aceasta situaţia existentă se consolidează. În măsura în care chipul se află sub stăpânirea imaginii, intrăm într-o dependenţă totală faţă

de realitatea ce ne înconjoară.

Cu cât este mai frenetic simţământul, cu atât este mai puternică legătura cu oglinda. *Ce* gândim – nu este important, important este *despre ce* gândim. Indiferent dacă imaginea ne place sau nu, oricum ne gândim la ea. Important este doar conţinutul gândurilor. Neplăcerea merge întotdeauna în sens invers: „Detaşează-te!" sau „M-am săturat!" Indiferent de direcţie, atitudinea noastră poartă în ea obiectul nemulţumirii. Iar frenezia ce se naşte din unitatea dintre suflet şi raţiune îi conferă chipului contururi clare. Ca urmare, în imagine începe să predomine tot ceea ce corespunde *conţinutului chipului obiectului.*

De aceea săracii sărăcesc, iar bogaţii se îmbogăţesc – toţi se uită în oglinda vieţii şi fiecare constată în felul său cum arată realitatea care îl înconjoară. Această realitate te absoarbe ca o baltă. O bătrânică stă la coadă să îşi ia pensia. E obosită după ce şi-a cărat sacoşele într-un autobuz arhiplin. Un bolnav umblă pe la diverse instituţii medicale. Ei există în această realitate sumbră împreună cu gândurile lor. În acelaşi timp, altcineva se bucură de viaţă: mare, iahturi, călătorii, hoteluri de lux, restaurante scumpe – tot ce îşi doreşte sufletul. În toate cazurile, indiferent de circumstanţe, se constată o stare de fapt: „Aşa ne ducem viaţa". Mai exact, *trăim aşa cum ne gândim existenţa.* Oglinda confirmă şi întăreşte şi mai mult conţinutul modului de gândire.

Nu îşi au locul obiecţiile clasice cum că pentru fi-

ecare om condiţiile iniţiale sunt diferite: unii se nasc în sărăcie, iar alţii moştenesc bogăţii. Da, punctul de plecare determină în mare măsură modul în care va începe constatarea modului de viaţă şi în care va evolua acesta în viitor. Dar aceasta nu înseamnă în niciun caz că totul depinde de „capitalul iniţial". Există o mulţime de exemple conform cărora persoane din straturile cele mai joase ale societăţii au ajuns în vârf şi invers. Să fie vorba despre excepţiile care întăresc regula? Posibil. Dar faptul că aceste excepţii sunt totuşi posibile, înseamnă că această regulă nu este de neclintit. Indiferent în ce „groapă" adâncă v-aţi afla, să ştiţi că totul se poate schimba, şi chiar radical. Şi nu este deloc important dacă nu ştiţi ce să faceţi. Nu este obligatoriu să ştiţi care este soluţia concretă – se va găsi ea singură.

Vi se pare că vă aflaţi sub puterea circumstanţelor şi că nu sunteţi capabil să schimbaţi ceva. În realitate, aceasta este o iluzie – o butaforie care, dacă doriţi, poate fi uşor distrusă. Este vorba despre faptul că noi toţi ne învârtim, fără să ne dăm seama, într-un cerc închis: *observăm realitatea – ne exprimăm punctul de vedere – oglinda fixează conţinutul acestuia în realitate.* Pentru a transforma realitatea, trebuie doar să ieşim din acest cerc.

Vă uitaţi la realitatea din jur şi aveţi impresia că ea nu poate fi schimbată. Şi, într-adevăr, aşa este. Prin intenţia interioară încercaţi să acţionaţi asupra imaginii, dar nu sunteţi capabil să o influenţaţi câtuşi de puţin. Pe

această parte a oglinzii aveți prea puține posibilități. În schimb, puteți să țineți sub control atitudinea pe care o aveți față de realitate și atunci se va apuca de treabă intenția exterioară, iar pentru ea nimic nu este imposibil. Pe cealaltă parte a oglinzii există variante de evoluție a evenimentelor pe care mintea omenească nici nu le bănuiește.

Astfel, pentru a porni mecanismul intenției exterioare trebuie îndeplinit cel de-al cincilea principiu al oglinzii: *trebuie mutată atenția de la imaginea reflectată la obiectul care se reflectă.* Altfel spus, trebuie să ne ținem sub control gândurile. *Să ne gândim nu la ce nu vrem și dorim să evităm, ci la ceea ce vrem și dorim să realizăm.*

Uitați-vă încă o dată la formula cercului închis. Noi ne mișcăm ca un măgăruș în acest *cerc al oglinzii.* Suntem legați de oglindă prin atitudinea noastră – reacția primitivă la realitate – și încercăm, prea simplist, să ajungem din urmă imaginea din dorința de a mai schimba ceva. Iar acum să încercăm să schimbăm ordinea în cadrul cercului oglinzii: *ne exprimăm punctul de vedere – oglinda fixează conținutul acestuia în realitate – observăm realitatea.* Ce rezultă?

Constatarea primitivă și neputincioasă a imaginii se oprește și, în locul ei, vine constatarea intenționată și direcționată spre un scop al obiectului care se reflectă. În loc să ne exprimăm, ca de obicei, nemulțumirea față de ceea ce vedem în oglindă, să nu ne mai uităm în ea și

să începem să ne formăm în gând acel chip pe care am dori să îl vedem. Aceasta este ieşirea din labirintul oglinzii. Lumea s-a oprit şi apoi a pornit-o în întâmpinarea noastră. Deja nu mai alergăm, stăm pe loc şi acum realitatea însăşi vine spre noi, iar vântul care ne bate în faţă este altul – vântul intenţiei exterioare.

Noi am făcut totul pe dos: am terminat cu fuga inutilă după imaginea reflectată, am lăsat lumea să se desfăşoare conform gândurilor noastre. Cercul oglinzii a rămas închis, dar acum nu voi mai merge în cerc, ci el se învârteşte singur, pus în mişcare de intenţia exterioară. Intenţiei interioare i-a luat locul cea exterioară, deoarece am renunţat la încercările de a acţiona asupra imaginii reflectate. Acum doar ne formăm în gând obiectul dorit, iar oglinda dual㠄 transpune în realitate sectorul respectiv din spaţiul variantelor.

Singura dificultate este ineditul situaţiei. Este neobişnuit ca elementul „observăm realitatea" să fie pus la sfârşitul cercului. Noi suntem obişnuiţi să acţionăm după regula: „Ce văd, mă plictiseşte". Trimitem lumii părerea noastră, iar ea ne trimite înapoi, ca ecou, doar o esenţă searbădă: „Nu vreau să plouă!" – „Să plouă, să plouă..."; – „Nu vreau să învăţ!" „Să învăţ, să învăţ..."; – „Nu vreau să lucrez!" – „Să lucrez, să lucrez...". Ca rezultat, realitatea va îngloba *conţinutul rafinat al atitudinii.*

Ne putem imagina următorul monolog al oglinzii, pe care a obosit-o toată harababura asta. „Ţi-e rău. Ce îţi

trebuie ca să te simți bine? Nu vrei. Ai putea, totuși, să spui clar ce dorești? Nu-ți place. Atunci spune tu, dragul meu, ce ți-ar plăcea?"

Totul este foarte simplu. *Atitudinea negativă trebuie înlocuită cu una pozitivă.* Trebuie făcut un inventar al gândurilor și scoasă particula „ne". Ne-mulțumire, ne-dorință, ne-plăcere, ne-aprobare, ne-încredere în succes și așa mai departe. Tot acest gunoi trebuie strâns într-un sac și dus la ghenă. Gândurile noastre trebuie direcționate spre ceea ce vrem și ceea ce ne place. Și atunci, în oglindă se va reflecta numai ce este plăcut.

Trebuie să înțelegem că o realitate agreabilă nu se va forma dintr-o dată. Trebuie răbdare și înțelegere a lucrurilor. Acum totul este altfel decât înainte: *nu doar reacționați la realitatea înconjurătoare, ci preluați comanda și vă trimiteți premeditat în lume propriile forme de gândire.* În ciuda unei imagini aparent negative, vă exprimați o atitudine pozitivă. Da, este ceva *neobișnuit*, dar ce este mai bine: să vă lăsați dominat de împrejurări, ca toți oamenii *obișnuiți*, sau să dispuneți de propria voastră soartă după cum credeți de cuviință?

Starea de spirit se formează ca o reacție la împrejurările date – reușite sau nereușite. Înclinația spre negativism menține, de regulă, dispoziția la un nivel scăzut. Trebuie însă să procedați altfel – să vă creați în mod intenționat o stare de bine. Simplul fapt că eu știu că sunt capabil să gestionez realitatea, îmi ridică moralul. Prin intenția mea, îmi aleg culorile pentru propria realitate.

Indiferent de împrejurări, îmi creez o stare de bine. O fac în mod conştient şi nu reacţionez ca un primitiv la stimulii exteriori. Trebuie să începeţi să vă creaţi această obişnuinţă. Pentru a vă binedispune, vă poate ajuta un *slide* – muzical, vizual... – ce vă place mai mult. Ideal ar fi un tablou în care v-aţi realizat scopul şi vă simţiţi minunat.

Pe de altă parte, fiţi pregătit ca, o vreme, în propriul strat de lume să nu se schimbe nimic. Sau dimpotrivă – să apară tot felul de neplăceri. Ei, şi? Vor fi doar inconveniente temporare legate de „trecerea" la un alt nivel de a privi realitatea. Ştiţi deja că oglinda acţionează cu întârziere. Trebuie să urmăriţi ceva, un scop anume, orice s-ar întâmpla. Să respectaţi pauza când nu se întâmplă nimic. Trebuie să fie ca în basmul acela: „Dacă întorci capul şi te uiţi înapoi, împietreşti". Chiar dacă între timp în oglindă se întâmplă ceva, eu ştiu că acel ceva nu va dispărea şi că, mai devreme sau mai târziu, în ea se va reflecta acel obiect pe care eu mi-l creez în gând. Dacă nu voi ceda ispitei de a întoarce capul şi rămân ferm într-ale mele, în oglindă se va forma realitatea mea. Totul va fi cum vreau eu.

Senzaţia trebuie să fie aceea de parcă aţi avea deja ceea ce doriţi sau că, din clipă în clipă, o să aveţi. Reţineţi: oglinda materializează conţinutul gândurilor dumneavoastră. De exemplu, dacă vă nemulţumeşte felul cum arătaţi, nu vă place să vă uitaţi în oglindă. Atenţia dumneavoastră se concentrează asupra acelor trăsături

care nu vă plac, ceea ce şi constataţi. Trebuie să înţelegeţi că vă reflectaţi în oglinda lumii corespunzător atitudinii pe care o aveţi faţă de propria dumneavoastră persoană.

Faceţi-vă o nouă regulă – nu vă uitaţi, ci *aruncaţi o privire pe furiş* în oglinda lumii. *Nu căutaţi ce este bun, ci ignoraţi ce este rău* – treceţi totul prin acest filtru. Concentraţi-vă atenţia asupra a ceea ce vreţi să obţineţi. Cum aţi făcut până acum? Aţi constatat un fapt: „Sunt grasă şi urâtă. Nu-mi place cum arăt". Iar oglinda ce a făcut? A confirmat şi a întărit: „Aşa este". Acum aveţi o altă sarcină – să căutaţi numai acele trăsături care vă plac şi, în acelaşi timp, să vă reprezentaţi mental chipul pe care l-aţi dori. Din acest moment nu faceţi altceva decât să căutaţi şi să găsiţi noi şi noi confirmări ale unor schimbări pozitive: *cu fiecare zi ce trece totul este din ce în ce mai bine.* Dacă veţi face regulat acest lucru, în curând veţi avea ocazia să rămâneţi cu gura căscată de uimire.

În general, trebuie ca la început să vă stabiliţi o atitudine şi abia după aceea să vă uitaţi în oglindă, şi nu invers. Evident, vă va trebui ceva timp să vă obişnuiţi să faceţi acest lucru. Dar, „daraua va fi cât ocaua". Acum, dumneavoastră veţi fi cel care controlează realitatea, şi nu ea pe dumneavoastră. Având în vedere inerţia realizării materiale, imaginea reflectată va deveni încetul cu încetul pozitivă. În stratul dumneavoastră de lume se vor aduna atâtea lucruri plăcute, încât nu va mai fi nevo-

ie să încercaţi să vă convingeţi că trebuie să vă bucuraţi. Cercul oglinzii se va învârti uşor, fără să fie silit. Important este să îl pornim şi să îi mărim viteza prin intenţia noastră; apoi totul va merge ca pe roate.

„Ei, aş! Nu cred aşa ceva – va spune cititorul plictisit –, dacă totul ar fi aşa de simplu...". Ei bine, dacă *nu vreţi să credeţi,* atunci vă urez drum bun spre cercul oglinzii – n-aveţi decât să alergaţi după imaginea reflectată, poate o veţi ajunge din urmă. Dar dacă *nu credeţi, dar aţi vrea să credeţi,* eu vă spun că nici nu e nevoie să credeţi, ci doar să aplicaţi tehnica pe care v-am propus-o şi veţi vedea ce se va întâmpla. Pentru o minte obişnuită, astfel de lucruri vor rămâne întotdeauna irealizabile, deoarece modul de funcţionare a intenţiei exterioare este insesizabil. Mintea nu va înţelege niciodată cum se poate împlini un vis, irealizabil – după părerea ei. N-o să creadă niciodată că aşa ceva este posibil până când nu se va lovi cu fruntea de un fapt care s-a petrecut deja. Lăsaţi-o aşa – să se tot îndoiască, iar dumneavoastră faceţi ce trebuie!

„Ei, aş! Nu merge" – va spune cititorul leneş. Într-adevăr, tehnica oglinzii este mult prea simplă ca să crezi în eficacitatea ei. Suntem obişnuiţi ca, pentru problemele complexe, soluţiile să fie grele. Oamenii nu pot să creadă că gândurile lor sunt cu adevărat capabile să influenţeze realitatea şi nu iau în serios astfel de lucruri. De aceea nici nu încearcă. Prima cauză este că nu există rezultate vizibile. A doua cauză este faptul că ei nu sunt

consecvenţi. De obicei se aprind repede la o idee şi apoi „se sting" la fel de repede, căci, nu-i aşa?, nu există minuni! Trebuie făcută o anumită operaţie – numai că, în acest caz, ea nu se face cu mâna, ci cu capul. Credeţi că oglinda, care reacţionează cu o anumită întârziere, poate să vă formeze imaginea dacă staţi doar o clipă în faţa ei şi apoi plecaţi?

Acum, după ce aţi aflat care sunt principiile oglinzii, nu vă rămâne decât să le puneţi în practică. Este foarte simplu. *Pentru ca forma de gândire să se fixeze în realitatea materială, este necesar ca ea să fie reprodusă sistematic.* Cu alte cuvinte, trebuie să învârtim în minte cu regularitate *slide*-ul-scop. Spre deosebire de visările inutile care au loc de la caz la caz, aceasta este o lucrare concretă.

În felul acesta, punându-vă sub control sentimentele care vă leagă de imaginea reflectată, nu mai depindeţi de oglindă. Nu este suficient doar să îţi înfrângi emoţiile – ele fiind rezultatul unei atitudini. Trebuie schimbată atitudinea în sine – modul propriu de a reacţiona şi de a percepe realitatea. Devenind liber, devii capabil să îţi formezi imaginea de care ai nevoie. Altfel spus, *controlându-ţi mersul gândurilor, controlezi realitatea.* În caz contrar, realitatea te controlează pe tine.

Controlul realităţii se poate face cu un anumit grad de rigiditate. Procedeul cel mai simplu şi cel mai uşor este amalgamarea. Amalgamul permite crearea unui fond general de confort şi fericire, ceea ce – în majorita-

tea cazurilor – este absolut suficient. În schimb, pentru realizarea unui vis, este nevoie de mai multă răbdare şi mai multă determinare. Fiecare dintre noi poate să folosească tehnica oglinzii în funcţie de propriile sale nevoi.

Afirmaţia că lumea este reflectarea gândurilor noastre nu este nouă. S-ar părea că este pe înţelesul tuturor dar, în acelaşi timp, sună cumva vag, nedefinit. De aceea, chiar ştiind acest lucru, folosul nu e prea mare. Ce trebuie să faceţi şi cum să procedaţi? Nu aveţi când să vă ocupaţi de cultura dumneavoastră spirituală, să înţelegeţi forţele tainice ale naturii şi să vi le dezvoltaţi pe cele proprii?

Acum aveţi însă la dispoziţie o tehnică concretă. Ştiţi că dă rezultate şi ştiţi şi ce trebuie să faceţi. Treceţi la treabă! Opriţi-vă, nu mai alergaţi în cercul oglinzii, şi veţi vedea cum lumea vă vine în întâmpinare.

Intenţia Suveranului

Aşadar, pentru ca în oglinda lumii să apară realitatea dorită, trebuie făcute nişte lucruri elementare: să vă formaţi în gând, în mod premeditat, imaginea corespunzătoare fără să ţineţi seama de întârzierea reflectării şi doar să aruncaţi o privire în oglindă, căutând de fiecare dată noi manifestări ale realităţii ce începe să se nască.

Numai că, chiar dacă ştii că există o întârziere, este foarte greu să te obişnuieşti cu această ciudată oglindă. În conştiinţa noastră s-a înrădăcinat convingerea că realitatea fie se supune imediat, fie nu se lasă controlată. S-ar părea că dacă dorinţa nu ni se realizează imediat, înseamnă că acest lucru nu este posibil şi dacă nu se poate – nu se poate. Şi atunci nu ne rămâne altceva de făcut decât să visăm şi să considerăm că magia este ceva inaccesibil, aflat într-o altă zonă.

Suntem obişnuiţi să credem că magia este ceva aparte, ceva rupt de realitate: lumea fanteziei este undeva acolo, în imaginaţie, iar viaţa reală curge aici; nu putem schimba această situaţie; magii şi extrasenzorialii trăiesc într-o lume aparte, iar noi – oameni obişnuiţi, cu probleme obişnuite – ne chinuim aici, în această realitate cenuşie.

Dar de fapt nu există nicio magie – există doar cunoaşterea principiilor oglinzii duale. Această cunoaştere ne este la îndemână. Este atât de obişnuită şi de simplă, încât nu poate să fie considerată – după niciun canon – „vrăjitorie". Chiar lampa lui Aladin arăta ca o cutie veche de tinichea, iar Sfântul Graal nu era nici el din aur. Tot ce este măreţ şi „de neatins" este simplu – nu are de ce să se etaleze sau să se ascundă. Dimpotrivă, tot ce este gol şi inutil se ascunde întotdeauna sub un aer de mare importanţă şi tainic.

Magia, lipsită de atributele basmului şi introdusă în viaţa de zi cu zi, nu mai este considerată ca aparţi-

nând domeniului misticii şi al misterelor. Ea îşi pierde vraja tainică deoarece i se face loc în cotidian. Dar minunea acestei manifestări constă în faptul că realitatea cotidiană, la rândul ei, nu mai pare ceva obişnuit şi devine o realitate necunoscută ce poate fi controlată precum visul în stare de veghe. Şi nu e nevoie decât de respectarea principiilor oglinzii.

Să presupunem că v-aţi familiarizat cu *Transurfing*-ul şi că ştiţi să lucraţi cu *slide*-ul de referinţă. Iată însă că timpul trece şi nu se întâmplă nimic. Ai senzaţia că ai trimis o scrisoare şi răspunsul nu vine. Raţiunea începe să se neliniştească, nu mai are răbdare. Poate că n-am făcut ce trebuie? Sau poate că totul este doar un nonsens.

În realitate, lumea nu stă pe loc – se desfăşoară procesul de materializare a imaginii reflectate în oglindă. Acest proces nu este vizibil şi de aceea pare că nu se întâmplă nimic. În acest moment, braţul balanţei raţiunii începe să oscileze între faptul că ştie că oglinda reacţionează cu întârziere şi vechea obişnuinţă de a vedea efectul aproape instantaneu.

Ce crede raţiunea când vede că nu apare niciun rezultat? Crede că acţiunea a fost ori ineficientă, ori incorectă. Şi atunci, ce reflectă oglinda? Reflectă acelaşi lucru. În felul acesta, procesul se încetineşte sau dispare. Ne putem imagina următorul dialog între raţiune şi lume:

- Vreau jucăria!
- Sigur, draga mea, o vrei.

- Dar mi-ai promis-o!
- Aşa este. Tu m-ai rugat şi eu ţi-am spus că o vei avea. Eu cred că ar trebui să fii mulţumită că o vei avea.
- N-ai înţeles cum trebuie! Eu o vreau acum, în clipa asta.
- Da, aşa-i, înţeleg: tu vrei acum jucăria.
- Atunci unde este jucăria?
- Chiar aşa, unde e?
- Cred că una dintre noi două este idioată.
- Fără îndoială.
- Fir-ar să fie! Am uitat total că nu eşti decât o oglindă fraieră. Cum să mă port cu tine? Ah, da, mi-am adus aminte: îmi dai o jucărie.
- Bine-bine.
- Ce zici, mergem după ea?
- Sigur, scumpete, vino şi ia-mă de mână.

Şi iată că în drum spre cadoul dorit, mâinile lor s-au atins. Nu mai rămâne decât ca raţiunea să se înarmeze cu răbdare şi să îşi lase timp pentru a se pregăti pentru bucuria ce va veni. Sufletul caută, iar mintea îşi freacă mâinile de mulţumire. Căci se duc amândouă după jucărie! *Transurfer*-ul trebuie să înţeleagă că alegerea făcută de el se transformă într-o lege nestrămutată care se va împlini inevitabil. Iar pentru aceasta trebuie doar ca atenţia să fie concentrată pe scopul final. Numai că nu se întâmplă aşa.

- Auzi, dar noi am luat-o bine? Nu se vede

niciun magazin de jucării.

- Nu te impacienta, draga mea, ajungem acum.
- Dar când? Aoleu, cred că am luat-o pe altă parte.
- Aşa crezi?
- Serios, ne-am rătăcit!
- Cum spui tu, puişor, ştii că eu te cred întotdeauna.
- Oglindă fraieră! Ştiam eu că nu se poate conta pe tine! Unde m-ai dus?
- Am vrut doar să dăm colţul spre parc, ca să te dau în leagăn...

Nu ne simţim în siguranţă dacă suntem duşi legaţi la ochi. Mintea noastră nu se poate împăca cu faptul că nu se întâmplă nimic sau că evenimentele nu se desfăşoară aşa cum au fost plănuite. Ea este construită ca un automat cibernetic; dacă algoritmul se defectează, se aprinde beculeţul roşu. Deosebirea dintre ele este că mintea îşi creează singură programul-scenariul, presupunând în mod naiv că este capabilă să calculeze dinainte toţi paşii. Primitivismul aşa-numitei minţi raţionale constă nu doar în faptul că face un program stereotip de acţiune, dar mai şi ţine morţiş la el.

În momentul când se face opţiunea, adică atunci când se stabileşte scopul – obiectul reflectat, final, oglinda lumii primeşte comanda şi trece la realizarea ei, după un anumit plan. Cum anume va forma imaginea obiectului, ştie doar ea. Pentru minte această cale este

de neînțeles. Dar dacă mintea vede că evenimentele se desfășoară după un scenariu ciudat, dă alarma și omul sare la beregata lumii. Că doar trebuie să facă și el ceva! El crede că nu va ieși nimic și că în felul acesta obiectul-scop va fi denaturat. În plus, se mai apucă și să acționeze în așa fel încât să își păstreze propriul scenariu, ceea ce nu face decât să împiedice realizarea acelui plan, pe care el nu îl știe, dar care ar duce cu siguranță la succes. Cum s-ar spune: nici în car, nici în teleguță!

Astfel, ținând morțiș la scenariul său care cuprinde – așa i se pare lui – calea de urmat pentru atingerea scopului, nu îi permite acestui scop să se realizeze. Și asta încă nu e tot. Prin dorința lui nesăbuită de a primi jucăria cât mai repede, el creează un astfel de potențial excedentar, încât oglinda se deformează la propriu. Și ce se poate aștepta de la o oglindă strâmbă?

Dorința ca atare este și ea necesară, căci fără ea nu există năzuință. Dacă se adaugă și hotărârea de a acționa, rezultă intenția de a realiza un scop. Dar dacă se adaugă îndoiala plus teama de nereușită, se ajunge la *dorință arzătoare*. Aceasta este acea *importanță* care trebuie diminuată în mod conștient. Dorința în sine nu creează un potențial excedentar vizibil – el apare atunci când săriți la beregata lumii din pricina îndoielilor și fricilor pe care le aveți.

De regulă, omul raționează în felul următor: *vreau, dar mă tem că n-o să iasă nimic sau mă îndoiesc că va ieși ceva.* Fiind responsabil față de sine însuși pentru re-

uşită sau pentru eşec, îşi impune sieşi şi îi impune şi lumii condiţii dure. De la lume aşteaptă, de la el pretinde. Rezultatul este o triplă deformare a oglinzii: *vreau, mă tem, nu permit.* Trei feţe – toate strâmbe – ale oglinzii.

Dacă gândiţi că a avea o intenţie înseamnă *să pretinzi* cu fermitate ceva ce ţi s-a năzărit, n-o să primiţi nimic. Dacă veţi *cere* lumii ceva ce doriţi, iarăşi vă veţi alege cu nimic. Înţelegeţi: tot ce vă trebuie este să faceţi comanda şi *să permiteţi* executarea ei. Dumneavoastră pur şi simplu nu lăsaţi ca lumea să facă acest lucru pentru că *pretindeţi, cereţi, vă temeţi şi vă îndoiţi.* În acest caz, lumea, la rândul ei, va pretinde, va cere, se va teme şi se va îndoi, adică va reflecta fără greş atitudinea dumneavoastră. Căci nu este decât o oglindă.

Trebuie să simţiţi cu inima acest lucru. Lăsaţi ca lumea, în momentul acesta, să vă fie confortabilă. Este o senzaţie versatilă, efemeră şi va trece rapid, dar trebuie să încercaţi. Imaginaţi-vă pentru o clipă ceva incredibil: că o lume duşmănoasă, problematică, grea, incomodă, devine deodată plină de bucurie şi confortabilă. Dumneavoastră sunteţi cel care *o lasă să facă acest lucru.* Decizia vă aparţine.

Problema nu este să fiţi fericit în sensul în care este definit acest cuvânt, ci să lăsaţi fericirea să intre în viaţa dumneavoastră. Suntem fericiţi atât cât ne dăm posibilitatea unei reuşite incredibile. Nu trebuie să ne impunem să fim fericiţi, ci să ne permitem un asemenea lux. Aveţi încredere în lume – ea ştie cel mai bine cum

să ajungă la scop şi va avea ea grijă de tot. Nu trebuie să vă preocupe întrebarea cum de reuşeşte o oglindă obişnuită să reproducă chipul uluitor de exact. Stând în faţa ei, gândiţi-vă doar la ce aţi vrea să vedeţi în imagine. Şi oglinda lumii îşi face treaba ireproşabil, numai că o face cu întârziere.

În cazul în care nu reuşiţi să fiţi convins că se poate conta cu adevărat pe lume, mai aveţi încă două principii ale oglinzii. Este posibil ca pentru unii să fie chiar uşor să acţioneze conform instrucţiunilor. Dar, înainte de a vorbi despre al şaselea şi al şaptelea principiu, să ni-l amintim pe *al cincilea.*

Să presupunem că v-aţi stabilit scopul şi aţi început să lucraţi sistematic cu *slide*-ul. Ştiţi deja că rezultatele nu pot să apară imediat. Cu toate acestea, raţiunea începe să se agite: timpul trece şi nu se întâmplă nimic sau se întâmplă altceva decât mă aşteptam. În acele momente când îndoiala vă acaparează toate gândurile, activaţi-vă capacitatea de a înţelege, pentru că aţi uitat regula: „nu te uita înapoi ca să nu împietreşti".

Atenţia trebuie concentrată pe scopul final ca şi când ar fi fost deja realizat. Lumea vă vine în întâmpinare atâta timp cât sunteţi concentrat pe obiectul ce se reflectă. Cum aţi întors capul, lumea se opreşte şi reîncepeţi alergarea epuizantă şi inutilă în cercul oglinzii.

Trebuie să îi reamintiţi mereu raţiunii dumneavoastră că oglinda funcţionează cu întârziere şi că îi trebuie o pauză pentru a forma imaginea, adică întruchipa-

rea în realitate. În timpul pauzei trebuie să insistaţi, să credeţi în succes, chiar dacă vi se pare că „totul a intrat în pământ". Pe cât de mult veţi avea îndrăzneala să nu vă lăsaţi cuprins de tristeţe, pe atât de mult veţi primi. Iată, aceasta este adevărata magie, care nu are niciunul dintre atributele vrăjitoriei, dar care are o forţă reală.

Aruncaţi o privire în oglindă – adică exprimaţi-vă punctul de vedere asupra a ceea ce se întâmplă – doar pentru a remarca schimbările pozitive şi pentru a fi plăcut surprins. Cu alte cuvinte, să aveţi ochii larg deschişi la tot ce arată că lumea se mişcă spre scopul propus şi să îi ţineţi închişi la manifestările concomitente negative (şi inevitabile). Dacă reuşiţi „să nu vă uitaţi înapoi", rezultatul va întrece de regulă toate aşteptările. Nu numai că veţi primi jucăria, dar veţi fi şi dat în leagăn şi veţi primi şi îngheţată.

La modul cel mai general, regula privitului în oglindă poate fi formulată în felul următor: *privind în oglindă, trebuie mişcată nu imaginea, ci obiectul care se reflectă, adică atitudinea şi direcţia gândurilor.* Altfel spus, trebuie să vă mişcaţi dumneavoastră, nu să încercaţi să prindeţi imaginea din oglindă, aşa cum face pisoiul când atacă „dublura" lui şi nu înţelege că acolo este chiar el.

Dacă vă învârtiţi în jurul propriei axe, veţi observa că lumea începe, încet şi cu întârziere, să se întoarcă după dumneavoastră. Nu vă grăbiţi să o apucaţi cu mâna pentru a o obliga să se învârtească. Aceasta este diferen-

ţa între *intenţia interioară* şi *cea exterioară*. Intenţia interioară vă obligă să încercaţi să acţionaţi asupra imaginii. Prin intenţia exterioară, lăsaţi în pace oglinda şi vă concentraţi toată atenţia asupra modului de gândire şi, în felul acesta, aveţi la dispoziţie o forţă reală, capabilă să mişte lumea.

Secretul acestei forţe constă în slăbirea prizei. Mintea omenească „atacă la baionetă" cea mai mică întâmplare pe care nu a prevăzut-o şi cea mai mică abatere de la scenariul propriu. După asta va veni imediat şi reacţia – pe cât de naturală, pe atât de primitivă. Ea va încerca să îndrepte lucrurile, adică să obiecteze, să refuze, să insiste, să discute în contradictoriu, să gesticuleze, să treacă la acţiune şi aşa mai departe. În general, raţiunea încearcă să se agaţe de imagine şi mai şi insistă în acest sens.

Evident, dacă atenţia este aţintită spre oglindă, apare iluzia că este suficient să întinzi mâna, ca realitatea – care este aici, sub nasul nostru – să se supună imediat. Nu mai are încotro. Fraierul de pisoi se lasă amăgit când se joacă cu o oglindă obişnuită. Dar şi omul, a cărui conştiinţă se află cu o treaptă mai sus, cade în aceeaşi capcană. Diferenţa este că în cazul omului, iluzia oglinzii duale este mai rafinată. Atât.

Iată că este necesar să luăm mâna de pe oglindă şi să-i permitem lumii *să se mişte*. În majoritatea cazurilor, nu este necesar să acţionăm – este absolut suficient să urmărim uşor şi simplu ceea ce se întâmplă. După cum

aţi aflat din „*Transurfing*-ul realităţii", cursul variantelor direcţionează, dacă nu este împiedicat, desfăşurarea optimă a evenimentelor. Raţiunea primitivă este înclinată să vâslească cu mâna împotriva curentului şi să îşi susţină reprezentările. Acum, pentru a ne elibera de iluzii, este necesar ca intenţia mărginită a raţiunii să facă invers – să îşi corecteze ea singură scenariul, în mod dinamic, incluzând aici tot ce nu poate fi prevăzut. Este o sarcină neobişnuită pentru ea, dar este singura cale eficientă de a ieşi din rolul de pisoi.

Aşadar, cel de-al şaselea principiu sună astfel: *daţi-i drumul lumii, n-o mai ţineţi strâns în mână şi daţi-i voie să se mişte pe cursul variantelor.* Intenţia interioară o va lua în sens invers, ceea ce va duce la un paradox: renunţând la control, veţi obţine controlul real asupra situaţiei.

Uitaţi-vă la tot ce este în jur cu ochii unui observator. Sunteţi participant la piesă şi, în acelaşi timp, jucaţi de pe margine şi surprindeţi orice mişcare ce se produce în jur. Vi se propune ceva – nu vă grăbiţi să refuzaţi. Primiţi un sfat – încercaţi să meditaţi asupra lui. Ascultaţi şi alte păreri – nu vă grăbiţi să discutaţi în contradictoriu. Vi se pare că cineva nu face cum trebuie un anumit lucru – lăsaţi-l în pace. Împrejurările sunt altele acum – nu trebuie să daţi alarma, încercaţi să acceptaţi schimbările. Indiferent cu ce vă ocupaţi, acţionaţi cum vă este mai uşor. Dacă aveţi de ales – preferaţi varianta cea mai uşoară.

Asta nu înseamnă că trebuie să fiţi de acord cu orice. Una este să stai cu ochii închişi şi să te laşi dus de val şi cu totul altceva este să te mişti intenţionat şi constant pe direcţia de curs. Veţi înţelege singur când este cazul să strângeţi frâul sau să îl slăbiţi în mod conştient. Daţi-i drumul lumii şi doar urmăriţi-o cum se mişcă. Faceţi-o ca un mentor înţelept, care îl lasă pe adolescent să opteze şi doar din când în când îl îndreaptă în direcţia necesară. Veţi vedea cum lumea se va învârti în jurul dumneavoastră.

Acum am ajuns la ultimul principiu al oglinzii – cel mai important şi cel mai puternic. În afară de capacitatea ireproşabilă de reflectare, oglinda mai are o particularitate: în ea, dreapta este stânga, iar spaţiul care se depărtează se mişcă în realitate în partea opusă. Oamenii s-au obişnuit de mult cu această proprietate şi au învăţat să transforme în gând iluzia în realitate. Dar, în ceea ce priveşte iluzia oglinzii duale, raţiunea încă nu ştie să se descurce.

Problema este că omul este înclinat ca în bine să vadă răul, pozitivul să îl transforme în negativ, iar propriul bine să îl interpreteze ca o soartă haină. În realitate, lumea nu ţine neapărat să vă bage beţe în roate. Neplăcerile nu constituie normalul, deoarece pentru ele se consumă mai multă energie. Iar natura nu-şi cheltuieşte energia în zadar. Cursul variantelor merge întotdeauna pe calea minimei rezistenţe. Se poate spune că drumul său este un *concurs fericit de împrejurări.* Omul îşi cre-

ează singur cea mai mare parte din probleme, când lopătează cu mâna prin apă şi vâsleşte împotriva curentului. Dar important este că înclinaţia sa spre negativ creează o imagine corespunzătoare, pe care oglinda o face să devină realitate.

Reţineţi: lumea nu face decât să reflecte fără greş atitudinea dumneavoastră faţă de realitate. Oricât de sumbră ar părea imaginea reflectată, ea va deveni şi mai sumbră dacă vă veţi raporta la ea ca la ceva negativ. La fel, negativul va deveni pozitiv dacă îl veţi considera de bunăvoie astfel. Orice împrejurare sau eveniment poartă în sine atât un potenţial nedorit, cât şi unul util. Exprimându-vă punctul de vedere, aveţi două variante: să determinaţi mersul evenimentelor spre succes sau spre insucces.

În oricare dintre împrejurări, chiar şi în cele mai nefavorabile, în final veţi rămâne în câştig dacă veţi respecta cel de-al şaptelea principiu al oglinzii: *orice imagine reflectată luaţi-o ca pozitivă.* Indiferent ce ar fi acolo, nu aveţi de unde să ştiţi dacă este de bine sau de rău, aşa că luaţi-o ca pe cea mai bună variantă pentru dumneavoastră.

Ba chiar mai mult, când totul iese bine, nu rămâneţi indiferent, ca şi cum acest bine vi s-ar cuveni, ci manifestaţi-vă bucuria: Oh, este excelent! *Orice s-ar întâmpla, totul merge cum trebuie.* Nu este altceva decât cunoscutul *principiu al coordonării intenţiei.* Despre modul cum acţionează el, am vorbit în primul volum

dedicat *Transurfing*-ului.

De exemplu, apare o problemă. Aveţi două variante – să spuneţi că e grea sau că este simplă. Înclinaţia spre negativ şi viaţa grea care v-a obosit, vă obligă să vă lăsaţi încovoiat şi să fiţi posomorât:

- Vai, cât este de greu! Ce treabă complicată!

Şi lumea vă dă imediat dreptate:

- Cum zici tu, puişorule.

Ea îţi dă întotdeauna dreptate. Şi dacă este aşa, procedaţi invers şi spuneţi-vă: *„Totul se rezolvă foarte simplu"*. Străduiţi-vă să spuneţi că problema este simplă. Să fie ca un postulat. Deoarece, în esenţă, doar un mic amănunt – ceva ce se petrece concomitent – face ca problema să fie complicată. Iar acest amănunt este determinat de poziţionarea dumneavoastră. Şi din nou lumea vă va da dreptate. *Indiferent ce se va întâmpla.*

- Se alege praful? Da' de unde – veţi spune dumneavoastră – totul este minunat!

Şi, ca un idiot (aşa va gândi despre dumneavoastră un negativist) vă veţi freca mâinile de bucurie (vai, ce bine este!) sau o să bateţi din palme ori o să ţopăiţi de bucurie. Şi foarte curând o să descoperiţi că, într-adevăr, ceea ce vi se păruse a fi un eşec, de fapt, vă convine. Această proprietate a oglinzii acţionează întotdeauna atât de neaşteptat şi uluitor, încât nu vă puteţi obişnui. De fiecare dată când, sub ochii dumneavoastră, înfrângerea devine victorie, veţi fi atât de entuziasmat, încât veţi exclama:

- Nu, aşa ceva nu se poate! E ceva mistic la mijloc!

Însă, până nu de mult, gândeaţi cu totul altfel şi de aceea resimţeaţi din plin toate greutăţile şi privaţiunile vieţii. Din acest moment, de fiecare dată când veţi avea o neplăcere sau o problemă, aduceţi-vă aminte că lumea va aproba modul cum vă poziţionaţi faţă de cele întâmplate:

- Cum zici tu, scumpule!

Vă daţi seama că de acum nu va mai fi nevoie să speraţi şi nici să aşteptaţi ca Pasărea albastră să binevoiască să vină să vă vadă şi că roata norocului se va învârti aşa cum trebuie. *Acum sunteţi autorul propriei reuşite.* Veţi declara din proprie iniţiativă că evenimentul cutare sau împrejurarea cutare sunt favorabile şi lucrează în folosul dumneavoastră.

Nu este vorba despre speranţa că lumea este binevoitoare şi că are grijă de dumneavoastră din iubire. Lumea este o oglindă impasibilă şi dacă are grijă de dumneavoastră, o face pentru că aşa vă „uitaţi" în ea. Nu este o convingere pe care împrejurările o pot zdruncina în orice moment. Nu este o prezumţie bazată pe credinţa oarbă în trăsătura de caracter. Este *intenţia Suveranului.* Dumneavoastră sunteţi cel care vă formaţi stratul propriu de lume şi ţineţi în mână propria realitate.

Dumneavoastră sunteţi Suveranul Realităţii dacă ştiţi să „vă mişcaţi" dându-i şi lumii posibilitatea să se mişte. A te mişca înseamnă să urmezi ultimele trei principii ale oglinzii. Suveranul nu este un activist, ci este

mai degrabă un observator. Nu să supui, ci *să permiți* – iată prin ce se deosebește voința sa.

Acum știți cum să lucrați cu această uimitoare oglindă dual㠠. De acum nu aveți de ce să vă mai temeți în lumea pe care ceilalți o consideră ostilă, problematică, neîndurătoare. Lumea este a dumneavoastră! Luați-o de mână și spuneți-vă:

„Eu și lumea mea mergem să ne luăm jucăria!"

Liga oglindarilor

S-ar părea că în *Transurfing* nu se pune problema destinului – el poate fi arbitrar, în virtutea existenței spațiului variantelor, dar poate fi și dirijat, dacă ne conducem după principiile oglinzii duale. Această temă merită mai multă atenție.

Părerile sunt împărțite. Unii cred că soarta se află în mâna omului. Alții cred că ea este prestabilită. Alții merg și mai departe și o consideră o ursită sau o fatalitate transmisă de sus omului și condiționată de faptele sale din viețile anterioare. Care punct de vedere este mai aproape de realitate?

Fiecare în parte. Toate aceste poziții sunt adevărate și au drepturi egale. Ar putea să fie altfel într-o lume

care este o oglindă? Fiecare dintre noi, stând în faţa ei, primeşte confirmarea modului cum gândeşte. Nu are sens să întreb oglinda dacă mi-a fost dat să îmi văd în ea chipul trist sau vesel. Pe de o parte, ea oglindeşte ceea ce există, pe de altă parte – cum vreau să mă văd, aşa o să şi fiu. De aceea problema sorţii este o problemă de opţiune: să îmi aleg o soartă prestabilită sau să prefer una liberă? Totul ţine de convingerile dumneavoastră: ce alegeţi, aceea veţi primi.

Dacă omul este convins că soarta este prestabilită şi că orice ai face, nu poţi scăpa, atunci, într-adevăr, se realizează un scenariu dinainte hotărât. În spaţiul variantelor există, fără îndoială, un curent pe firul căruia se va deplasa corăbioara vieţii dacă este lăsată în voia valurilor. Bălăcindu-se în infantilismul său, „Condamnatul" va ridica cu evlavie privirea spre cerurile de unde cad „loviturile sorţii": „O, providenţă! O, fatalitate!" În realitate însă nu „ai fost ursit" şi nu ţi-a fost scris pe frunte că tu, imbecilul, te vei afla în voia unui vis inconştient şi fără noimă, la care singur te-ai condamnat.

Dacă omul ia cârma în propriile sale mâini, viaţa nu va mai depinde de împrejurări. Corăbioara va putea fi dirijată într-o parte sau alta a „sorţii" care, chipurile, ţi-a fost dată. Totul este foarte simplu: viaţa este ca un râu. Dacă vâsleşti tu, ai posibilitatea să îţi alegi direcţia, dar dacă te laşi dus, eşti obligat să pluteşti în albia în care te-ai aflat. Dacă vreţi karma – karma să fie! Gândindu-te că soarta ta depinde de nişte împrejurări neîndură-

toare sau de greşelile făcute în vieţile anterioare, abia realizezi în felul acesta varianta respectivă. Cum doreşti – că doar eşti fiul lui Dumnezeu! Dar dacă doreşti să fii Conducătorul Suprem, atunci şi asta îţi va sta în putinţă. Oglinda vieţii este de acord cu toate. Problema este dacă ştii cum să o foloseşti.

În cadrul modelului *Transurfing*, toate acestea sunt absolut evidente. Singura enigmă rămâne spaţiul variantelor. Cine a „pus" acolo tot ce există? De unde provine? Şi de ce? Şi ce a fost acolo înainte de a fi fost pus?

Vă spun sincer, *nu ştiu*. Pot doar să emit o ipoteză: spaţiul variantelor nu a fost creat de nimeni – a existat dintotdeauna. Aşa este făcută mintea omenească – i se pare că în această lume *totul* este creat de cineva sau de ceva şi că are un început şi un sfârşit. Se vede însă treaba că *nu tot*. Mă tem că chiar dacă am ridica gradul de conştiinţă al omului peste cel al stridiei, tot nu ar fi suficient pentru a putea înţelege astfel de lucruri. Există în lume întrebări care se află dincolo de limitele capacităţii raţiunii. Deoarece raţiunea nu este decât un automat logic, deşi are capacitatea să gândească abstract.

Iată, aşadar, că nivelul meu de gândire abstractă îmi permite doar să construiesc un model matematic primitiv. Dacă ar fi să fixăm gradul de conştiinţă al cuiva la un infinit în care nivelul de conştiinţă al omului să devină un punct, atunci întrebarea pusă se reduce la următoarele: „De ce mie, un punct, îmi este permis să

ocup orice poziţie pe care o vreau în planul de coordonate? Cine a creat reţeaua de coordonate? Cine are nevoie de ea? Şi ce a fost înainte de....? Este de neînţeles..." Dar dacă i-ai spune acestui punct că, în afară de plan, mai există şi spaţiul tridimensional şi spaţiul n-dimensional, „i-ar sări capacele".

Este mai uşor să crezi că soarta ţi-a fost prestabilită de unele forţe superioare şi că ea poate fi „calculată" şi prezisă, decât să crezi în existenţa unui spaţiu al variantelor pe care nu poţi să ţi-l imaginezi şi în care există absolut totul. Oricum, oamenilor nu le place să trăiască în necunoscut, ei vor să afle cât de cât ceva despre viitor şi atunci se duc la astrologi, la prezicători, la cei care interpretează visele. Şi aici se pune iarăşi problema opţiunii. Ce intenţie am: să aflu ce mă aşteaptă sau să creez eu ceea ce vreau?

Dacă am ales o poziţie pasivă, atunci îmi rămâne, desigur, un singur lucru de făcut. Să mă adresez cuiva care are îndrăzneala să spună că se pricepe la horoscop. Este posibil aşa ceva? Este cineva capabil să-ţi prezică sau să îţi „calculeze" viitorul? Fără îndoială că da. Mai mult decât atât, aşa ceva devine posibil tocmai în virtutea existenţei spaţiului variantelor. Altminteri, de unde ar lua clarvăzătorii fragmente de trecut şi de viitor?

Fără discuţie, evenimentele nu pot să evolueze în mod arbitrar. Sectoarele din spaţiul variantelor sunt legate între ele prin mici lanţuri de conexiuni cauză-efect – liniile vieţii care se supun anumitor legităţi. Dar

cum se poate ajunge la aceste legităţi? Evident, după anumite manifestări şi semne exterioare care pot fi: poziţia corpurilor cereşti, visele, combinaţiile de cărţi de ghicit şi chiar zaţul de cafea. Nimic nu este întâmplător. Noţiunea de întâmplare este doar o anumită formă de percepţie a efectului atunci când lipsesc informaţiile detaliate referitoare la cauză....

Dar, iarăşi, în virtutea existenţei spaţiului variantelor – acest depozit de filme despre trecut şi viitor – prognozele nu se îndeplinesc nici pe departe întotdeauna. Numărul de variante este infinit, aşa că nu avem nicio garanţie că de pe raft a fost luată exact acea peliculă care ar trebui să fie introdusă în proiector. Ar putea fi vorba doar despre o oarecare probabilitate.

Una dintre cele mai „precise" clarvăzătoare a fost Vanghelia Dimitrova, cunoscută în întreaga lume ca Vanga. Pierzându-şi vederea în copilărie, ea a dobândit darul de „a vedea" spaţiul variantelor. Cu toate capacităţile ei extraordinare, procentul de „a nimeri" atât trecutul, cât şi viitorul, variază între 70% şi 80%.

Prezicerile sunt deformate atât de percepţia clarvăzătorilor înşişi, cât şi de interpretarea lor ulterioară. „Catrenele" lui Nostradamus sunt, până în zilele noastre, interpretate în fel şi chip. De multe ori, cei care fac preziceri, pe de-o parte încearcă să vadă ce nu este, iar pe de altă parte nu văd ceea ce este evident. Când Vanga a prezis că „Kursk-ul va ajunge sub ape" nimeni nu a înţeles nimic. Căci de la oraşul Kursk până la mare este ce-

va distanţă. Dar când s-a scufundat submarinul cu acelaşi nume, probabil că celor care ştiau de această previziune, li s-a cam făcut pielea ca cea de găină.

Şi totuşi, dacă se poate vorbi doar despre o probabilitate ca prezicătorul să vadă „exact acel sector" din spaţiul variantelor, atunci de ce precizia de „a nimeri" este destul de mare? Deoarece prezicerea întipărită în memoria omului se transformă, vrând-nevrând, în intenţia lui.

Poziţionarea faţă de toate interpretările şi horoscoapele posibile este un balans între a crede şi a nu crede. Pe de o parte, omul nu este înclinat să se bazeze în întregime pe astfel de lucruri, iar pe de altă parte, undeva, în adâncul subconştientului său se află gândul: „dar dacă?" Importanţa care se dă interpretării este minimă: poate că se împlineşte, poate că nu. Este un fel de joc permanent între glumă şi o atitudine serioasă. Ca urmare, apare o oarecare unitate între raţiune şi suflet. În aceste condiţii se creează un chip efemer, dar clar, pe care oglinda lumii îl transformă cu plăcere în realitate. Omul însuşi realizează involuntar ce i-a fost prezis – iată de ce probabilitatea este peste medie.

Din biografia Vangăi se creează impresia că, încă de când era copil, atunci când se juca, părea să îşi programeze cu bună ştiinţă soarta viitoare. Ocupaţia ei preferată era să „trateze" copiii vecinilor – „pacienţii ei". Şi încă ceva – ştia să povestească întâmplări inventate de ea, pe care toţi le ascultau ca vrăjiţi. În afară de asta, era

pasionată de un joc ciudat: ascundea câte un obiect într-un loc mai retras şi apoi începea să îl caute, pe pipăite. După cum se vede, tablourile figurilor create de ea erau atât de ireproşabile, încât oglinda lumii le transforma cu exactitate în realitate. Vanga a devenit tămăduitoare şi clarvăzătoare după ce şi-a pierdut vederea în urma unui accident. Când avea 12 ani, a surprins-o o furtună şi a fost găsită după aceea în câmp, îngropată în nisip.

Trebuie spus că Vanga era convinsă că este imposibil să scapi de soartă şi că nimic nu poate să schimbe ce ţi-a fost dat. Având viziuni despre nenorociri ce urmau să se producă în viitor, ea încerca să le evite, dar nu reuşea. Se întâmpla ca ea să ştie că pe cineva îl aştepta moartea şi îl sfătuia pe acel om să plece într-o călătorie sau să părăsească un anumit loc. Dar nici aşa nu reuşea, pentru că oamenii nu o ascultau. Să rezulte de aici că există o contradicţie în ceea ce priveşte *Transurfing*-ul şi că, totuşi, soarta este prestabilită?

De fapt, nu există nicio contradicţie. Un om nu are capacitatea ca prin intenţia sa să influenţeze semnificativ viaţa altcuiva. Lui i-a fost dată puterea să îşi formeze numai stratul propriu de lume. Chiar şi atunci când, privind din exterior, ni se pare că un om politic influent dispune de soarta unui întreg popor, de fapt el doar execută voinţa generată de structura lui.

Fiecare dintre noi este capabil să îşi controleze soarta, cu condiţia să ia cârma în propriile mâini. Totul depinde de atitudinea pe care o adoptă: activă sau pasivă.

Se poate trăi aşa cum fac mulţi dintre noi, citind horoscoape şi împăcându-se cu soarta ca fiind dată de sus. Pe de altă parte, dacă e să te apuci de treabă cu toată sârguinţa, după cum îţi spune neroada de raţiune, poţi să îţi creezi o asemenea soartă, de care bine ar fi să te ferească Dumnezeu. De aceea, prin poziţie activă, trebuie să înţelegem nu priceperea de a lopăta cu mâna prin apă şi de a merge împotriva curentului, *ci intenţia de a-ţi controla mersul gândurilor în conformitate cu principiile oglinzii.*

Această poziţie îţi dă o putere reală asupra sorţii. Şi atunci serviciile prezicătorilor îşi pierd rostul. Eu nu vreau în niciun caz să spun că prezicerile lor sunt false. Nu. Unele prognoze individuale se confirmă deseori, dar au nevoie de ele numai cei a căror viaţă este o visare inconştientă şi care au încetat să mai aleagă. Astfel de oameni vor fi întotdeauna majoritari. Dacă, însă, intenţionaţi să transformaţi viaţa într-o visare conştientă, pe care să o puteţi controla, atunci, pentru dumneavoastră, într-adevăr, serviciile „oglindarilor" nu vor mai avea rost.

Căci, ce sunt toţi aceşti astrologi, interpreţi, prezicători, dacă nu oglindari? Ei vă dau, nu o simplă prognoză inofensivă, ci o parte-surogat din soarta dumneavoastră – o bucăţică de oglindă în care veţi fi obligat să vă uitaţi. Dacă veţi lua sau nu în serios această prognoză, nu are importanţă; aţi luat-o cu dumneavoastră şi ea va rămâne în subconştient şi vă va programa soarta în vii-

tor. Chiar dacă nu este vorba despre bani, nu cumva credeţi că veţi primi o bucăţică de viitor? Nu se poate să aruncaţi o privire în Cartea sorţilor fără nicio consecinţă. Plata pentru această marfă este întotdeauna aceeaşi: *va trebui să o luaţi cu dumneavoastră şi să faceţi din ea o parte a propriei vieţi – indiferent dacă vă place sau nu.*

Această plată poate fi fatală. Şi vina, sau răspunderea, nu aparţine celor care vă vând soarta ca pe o marfă, ci celor care o cumpără. Interesându-vă de ceea ce se va întâmpla, primiţi o oglindă şi îl întrebaţi pe oglindar dacă astăzi puteţi să zâmbiţi în ea. Dar aveţi oglinda, adică propriul strat de lume şi puteţi să faceţi cu el ce vreţi. Eu sunt liber să fac ce vreau cu oglinda mea: dacă vreau, prin voinţa mea de Conducător Suprem, pot să transform orice înfrângere într-o victorie – şi aşa va fi – şi pur şi simplu „să fac ceva" pe prognoze.

Dar, dacă nu vreau să fiu Suveranul propriei mele realităţi, pot să mă folosesc cu succes de serviciile oglindarilor – este tot o alegere şi un mod de existenţă, mai exact, un mijloc de a mă deplasa în siguranţă pe firul sorţii. Aici prognozele pot să joace rolul unor semne care vă feresc de unele posibile neplăceri sau pot să vă insufle speranţa în succes. Din acest punct de vedere, oglindarii fac o treabă utilă. Dar asta nu e tot. Cei mai periculoşi sunt prezicătorii unor evenimente globale. Prezicând viitoare catastrofe şi „sfârşitul lumii", ei ordonează în felul acesta gândurile unor mari grupuri de oameni într-o direcţie distructivă sau, altfel spus, pro-

gramează conştiinţa colectivă.

Interesant este că şi învăţaţii fac parte din liga oglindarilor. De-a lungul întregii istorii ei n-au făcut decât să încerce să ne explice cum este făcută lumea. Cândva, Pământul era plat, se sprijinea pe trei balene, pe trei elefanţi, pe trei broaşte ţestoase sau mai ştiu eu pe ce. Pe vremuri, luminătorii cereşti se învârteau în jurul Pământului. Au trecut multe milenii, câte ceva a fost lămurit, dar procesul de testare a unor modele noi continuă şi acum. Fizica clasică a fost înlocuită de cea cuantică. Obiectele microcosmosului erau numite la început particule. A urmat o nouă teorie – ea ne anunţă că aceste obiecte insesizabile nu sunt nici unde, nici particule, ci corzi în spaţiul-timp decadimensional. Lumea este de acord şi cu acest model. Ce importanţă are dacă ceva este neclar, dacă ceva nu este chiar aşa cum ni se spune? Savanţii sunt obligaţi să mai adauge încă o dimensiune – a unsprezecea – în urma căreia se naşte cea mai nouă teorie – teoria M, în care coarda se transformă în membrană. E nostim, nu? Mai departe ce va fi?

După cum se pare, acest proces va continua la nesfârşit. După ultimul model vor urma altele şi altele. Dacă staţi în faţa unei oglinzi şi ţineţi în mână o alta, veţi înţelege de ce lumea are o multitudine infinită de modele. În oglindă vă vedeţi pe dumneavoastră ţinând în mână o altă oglindă în care va apărea imaginea dumneavoastră ţinând în mână o altă oglindă în care... Înţelegeţi?

Cel mai probabil este ca la întrebarea „Cum este făcută lumea?" să nu existe răspuns. În cadrul noțiunilor minții omenești, dacă ne-am cățăra pe cel mai abstract vârf al definițiilor, lumea nu ar arăta *nicicum*. Ea este pur și simplu oglinda reprezentărilor noastre. Ce gândim despre ea, aceea primim. Singurul lucru care se poate afirma, este că realitatea are o multitudine de fațete și că noi putem doar să constatăm existența unor legități.

Procesul de studiere a construcției lumii seamănă cu exemplul de mai sus. Dacă se ia ca bază una dintre manifestările realității, se obține ca versiune o bucățică de oglindă. Dacă ne așezăm cu ea în fața oglinzii principale, vom vedea reflectat un nou aspect. Luând una dintre manifestările acestui aspect, obținem iarăși o altă versiune a realității. Și iarăși din oglinda de acum apare o nouă manifestare care a fost reflectată în obiectul de dinainte.

Dar cum este lumea, de fapt? Puteți să încercați să vă reprezentați acest lucru (dacă reușiți) prin exemplul a două oglinzi de același fel așezate una lângă alta. Și una și cealaltă reflectă ce se află în vecinătatea de dinaintea ei. În ambele oglinzi este *nimic* – o imagine virtuală reflectată în sine la infinit. Un infinit invizibil (negru) de obiecte în care *nimic* se reflectă de la *nimeni*. Se pretează oare tabloul astfel obținut la o descriere făcută în limitele acelor noțiuni de care dispune rațiunea omenească? Mă îndoiesc.

În încheiere mai rămâne să adaug că pendulii

oglindarilor nu se frământă de grija dumneavoastră, ci își urmăresc interesele – ei au nevoie să se alimenteze de la „clienții" lor.

Oamenii doresc în fiecare zi să afle ce îi așteaptă mâine și atunci se duc la cei „luminați" să își dea obolul de energie, primind în schimb un surogat – o bucățică de soartă fabricată. Dacă atenția omului nimerește în lațul unui pendul vânzător de soartă, omul acesta nu mai știe cu siguranță dacă citește un horoscop sau dacă află cum poate fi interpretat visul pe care l-a avut. Apare un fel de adicție, asemănătoare cu dependența de narcotice. El are mereu nevoie să își ia doza ca să-și întrețină iluzia că este sigur pe ziua de mâine. Iar pendulii se pun în mișcare și înfloresc.

Transurfing-ul nu are nevoie de o astfel de sursă de alimentare pentru că a aflat care sunt principiile. Cunoașterea în sine nu este un pendul – acesta apare numai în cazul când apare și structura respectivă. *Transurfing*-ul nu explică nici el cum este făcută lumea, dar propune un model utilitar, care ne permite să înțelegem că este posibil să dirijăm realitatea și ne arată cum trebuie să o facem. Exact la fel putem să conducem o mașină fără să avem habar de construcția ei. Misiunea *Transurfing*-ului este să le dea oamenilor „permisul de conducere".

Oglindarii conving punctul de faptul că el trebuie să se miște strict pe o anumită linie a graficului funcției – altfel nu se poate. Și, într-adevăr, așa este, numai că punctul trebuie să fie și el de acord cu aceste condiții.

Realitatea există independent de noi. Noi nu vom reuşi să schimbăm întreaga lume, dar un strat al acestei lumi ne stă la dispoziţie. Şi pentru asta nu este nevoie să ne schimbăm pe noi – este suficient să ne folosim de dreptul nostru de Conducător Suprem.

Aveţi acum oglinda dual㠖 ea este ca un Duh care vă îndeplineşte toate dorinţele. Nu este poveste, ci realitate, o realitate care, până acum era ascunsă sub faptul cotidian. Spre deosebire de Duhul din poveste, Duhului din oglindă nu i se poate comanda. Nu are sens să încerci să îl îndupleci şi să cauţi la el compasiune. Este suficient să îi spuneţi ce intenţie aveţi şi oglinda fermecată se va învoi cu plăcere: „Bine, bine, dragul meu"! Dumneavoastră sunteţi adevăratul Suveran al propriei sorţi, dacă aveţi această intenţie. Nu vă lăsaţi soarta pe mâinile oglindarilor!

Rezumat

Principiile oglinzii:

1. *Lumea, fiind oglindă, reflectă atitudinea pe care o aveți față de ea.*
2. *Imaginea se formează când există unitate între suflet și minte.*
3. *Oglinda dublă reacționează cu întârziere.*
4. *Oglinda constată conținutul atitudinii și ignoră direcția.*
5. *Nu vă gândiți la ce nu vreți, ci la ce vreți să realizați.*
6. *Dați lumii frâu liber și lăsați-o să se miște pe cursul variantelor.*
7. *Orice imagine reflectată luați-o ca fiind pozitivă.*

Dirijându-vă mersul gândurilor, dirijați realitatea.

De fiecare dată când simțiți confortul, constatați care este formula amalgamului.

Nu imaginea trebuie mișcată, ci obiectul care se reflectă – modul cum vă poziționați și tendința gândurilor.

Fixați-vă atenția pe scopul final ca și când deja l-ați fi realizat.

Pentru ca slide-ul să se materializeze, trebuie să îl rulați în gând sistematic multă vreme.

Nu vă reprimați emoțiile, schimbați-vă atitudinea,

modul de a vă poziţiona.

Capitolul II

Paznicul Veşniciei

Eu și lumea mea
mergem să ne luăm
jucăria

Energia intenției

În capitolul anterior ați aflat care sunt principiile necesare pentru a controla realitatea. Să vorbim acum concret despre metode. Prima condiție necesară, fără de care *Transurfing*-ul nu este posibil, este existența unui nivel energetic suficient de mare.

Energia este de două feluri – *fiziologică* și *liberă*. Pe prima o simțiți ca pe o căldură și ca pe o forță fizică – ea rezultă din metabolism. Pentru menținerea energiei fiziologice, trebuie să vă hrăniți cum trebuie, să vă odihniți cât trebuie și să faceți mișcare în aer liber.

Energia liberă vine din cosmos, curge prin *canalele energetice* și se manifestă ca vioiciune sau tonus vital. Aceasta și este, de fapt, *energia intenției*, datorită căreia ne simțim capabili să acționăm și să fim decișii. Dacă tot amânăm de azi pe mâine, când forțele ne ajung doar pentru executarea unor acțiuni de rutină, și mai ales dacă nu avem chef de nimic, înseamnă că nivelul energetic se află la cea mai scăzută valoare.

Se poate spune că energia liberă şi forţa vitală este acelaşi lucru. Tinereţe înseamnă atunci când energia intenţiei ţâşneşte. Imaginaţi-vă o bătrânică cu aspect bolnăvicios. Şchiopătează, geme, se mişcă greu. Şi, deodată, o ia brusc la fugă, face salturi şi, cu un strigăt de victorie, taie aerul cu o lovitură bruscă a mâinii. Pare incredibil, dar este exact ce şi-ar dori băbuţa dacă şi-ar aduce energia la nivelul necesar.

De ce face omul cele mai bune lucruri în prima jumătate sau în prima treime a vieţii? Totul ţine de energia intenţiei. Dacă ea este menţinută la nivelul necesar, capodoperele pot să apară la orice vârstă.

Forţa vitală şi forţa creatoare se atrofiază atunci când nu avem niciun scop. Există oameni care se uită cu indiferenţă la lume. Ei ştiu tot, au trecut prin toate şi lasă impresia că această senzaţie de superioritate le place. Pentru ei lumea întreagă este un parc pe care l-au bătut în lung şi-n lat şi în care nimic nu te mai uimeşte. Cu o voce leneş-indiferentă îi sfătuiesc pe alţii, dându-le de înţeles că ei ştiu totul. Astfel de oameni îmbătrânesc devreme. Să nu obosiţi să priviţi lumea cu ochii larg deschişi şi atunci energia va spori – aceasta este calitatea ei.

Cine încetează să se mire şi să îşi propună noi ţeluri, nu numai că se opreşte din evoluţie, dar se şi degradează – adică îmbătrâneşte. Viaţa este un proces în care nu pot exista pauze. Până şi stâncile îşi schimbă înfăţişarea. Pentru a activa energia intenţiei, trebuie să o „agăţaţi" de un scop.

Energia „se aprinde" prin acțiune. Rezultă un fel de conexiune inversă, un feedback: acțiunea naște intenție, iar intenția declanșează forța vitală. Dacă stai și nu mai vrei nimic – fă totuși ceva și va apărea și energia. Câteodată este nevoie de un impuls pentru a te urni din loc.

Vi se poate părea că nu mai aveți energie și că trebuie să o luați de undeva, dar nu este așa. În realitate aveți energie cu grămada – căci ea vine din cosmos și puteți să luați cât puteți să duceți. Dar, de fapt, ați și luat. Energia nu a dispărut, ci a fost folosită deja aproape în întregime. Toată puterea, chiar și cea titanică, se consumă pentru a susține două feluri de greutăți.

În primul rând, este vorba despre obligațiile și restricțiile pe care vi le-ați asumat. Imaginați-vă următorul tablou. Iată, v-ați asumat obligația de a face ceva – v-ați și pus pe umeri o mică greutate. V-ați impus unele condiții – ați mai adăugat o greutate. Ați promis că veți face ceva pentru dumneavoastră sau pentru altcineva – încă o greutate. Câte greutăți aveți pe umăr? Deocamdată nu prea multe, puteți să trăiți. Dar va veni un moment când nu veți mai putea să le duceți. Și atunci, ceva se va rupe: vă puteți îmbolnăvi, sau vi se poate întâmpla un mare necaz. Veți începe să trăiți sub tensiune și veți privi lumea cu neîncredere și teamă. Ca urmare, realitatea – ca reflectare a gândurilor – va căpăta tonuri tot mai posomorâte și va începe să se formeze o zonă neagră, care va dura multă vreme.

Pe locul doi se află greutatea potenţialelor excedentare. Acordând o importanţă mult prea mare diverselor lucruri, vă împovăraţi singur. Un munte întreg de încărcături greu de ridicat. Complexul de inferioritate: trebuie să fiu dur, să îmi apăr şi să îmi consolidez importanţa. Sentimentul de vinovăţie, simţul datoriei: mă simt obligat „să îmi spăl păcatele" şi să îmi fac datoria. Exagerarea gravităţii problemelor: am foarte mult de lucru. Îndoielile şi temerile sunt la fel de apăsătoare.

Foarte mulţi oameni trec prin viaţă apăsaţi de greutăţi din toate părţile, de obligaţii de tot felul, de treburi ce trebuie duse la capăt, de condiţii dure, de planuri şi scopuri nenumărate. Scopul activează energia intenţiei doar cu condiţia ca el să se şi realizeze şi să nu rămână în faza de proiect. Nimic nu este mai uşor decât să planifici o lucrare, să stabileşti condiţiile şi să faci promisiuni. Trebuie însă să ştiţi că luându-vă o obligaţie, oricare ar fi ea şi oricât de neînsemnată ar părea, vă puneţi pe umeri o greutate, iar aceasta vă ia o parte din energia intenţiei. Va trebui să vă mişcaţi şi în viitor cu ea pe umeri.

Peste toate acestea, se mai adaugă una din principalele cauze ale unei slabe energizări: degradarea organismului. Totul este foarte simplu. Canalele energetice se îngustează, ca o conductă care s-a învechit şi este aproape obturată de depuneri. Fluxul de energie care mai trece prin ea este ca un fir subţire. De aici şi deficitul de energie liberă care atrage după sine şi alte probleme. Este vorba şi despre o condiţie fizică deficitară,

creativitate scăzută, boli și toate care decurg de aici.

Rezultă că din toată energia care se scurge prin canalele energetice îngustate, „partea leului" se duce pentru susținerea unui întreg lanț de greutăți inutile. Acel minimum jalnic care a mai rămas, constituie tot „numerarul" tonusului vital – format din vioiciune, dinamism, bucuria de a trăi, optimism, dorința de a le face pe toate deodată, senzația că poți să răstorni munții. Judecând după această stare, fiecare dintre noi poate să evalueze cât „numerar" i-a mai rămas. Mă îndoiesc că se vor găsi prea mulți cetățeni „cu stare".

Astfel, întreaga energie liberă este activată pentru o serie de intenții (planuri) nerealizate – potențiale care nu fac decât să ne împovăreze. *Pentru a ne elibera resursele, este necesar să renunțăm la o parte din intențiile potențiale, ori să trecem la realizarea lor.*

Trebuie să fim atenți la ce anume ne apasă. Dacă stăm să ne gândim, la multe dintre greutăți se poate renunța fără niciun regret. Majoritatea acestor „bibelouri grele" pare să fie foarte necesară, dar ce rost are să le purtăm cu noi dacă nu putem nicicum să le realizăm? De exemplu, eu vreau neapărat să fiu cel mai bun; vreau ca întotdeauna să fiu la înălțime; le voi demonstra tuturor și mie însumi cât valorez; sunt obligat să merg pe calea pe care mi-am ales-o; vreau să ies întotdeauna învingător, altfel îmi voi pierde respectul de sine; nu am dreptul să greșesc. Și altele de tipul „să mă las de fumat", „să învăț o limbă străină" și, la modul general, „de

luni să încep o viaţă nouă".

Cred că sunteţi de acord cu mine că tot ce amânăm mereu pe mâine este o povară inutilă. Trebuie ori să realizăm acea intenţie, ori să renunţăm la ea, deoarece ea ne consumă energia în zadar, ba chiar ne prosteşte. De exemplu, când vrem să renunţăm la un obicei nociv, alocăm pentru asta o porţie dublă de energie: pe, de o parte va trebui oricum să plătim pendulului dobândă la împrumut, iar pe de altă parte – să suportăm pe umeri povara faptului că ne-am luat angajamentul să renunţăm la acel obicei.

Tărăgănarea aceasta poate să dureze ani întregi; în loc să ne constrângem, mai bine să ne autoconvingem, adică, dacă renunţăm, să o facem din convingere şi nu pentru că suntem obligaţi. Dacă ne autopedepsim prin metode volitive, ne tensionăm şi mai mult şi, inevitabil, va urma căderea. De aceea este mai indicat să alegem una din două: să ne respectăm cu hotărâre intenţia, sau să aruncăm de pe umeri povara obligativităţii şi să ducem obiceiul respectiv într-o matcă ce poate fi controlată.

Decât să „împuşcăm" câte o ţigară şi să adunăm chiştoace de pe jos, mai bine ne procurăm o pipă pe cinste şi ne cumpărăm un tutun bun. Decât să umblăm de colo-colo prin „bombe" şi să bem la colţul blocului, mai bine să avem în buzunar o sticluţă decentă. Asta înseamnă să avem cu *creditorul* nostru relaţii de parteneriat. Urmarea va fi că viciul nostru va deveni mai mode-

rat şi mai controlabil. Lumea le oferă clienţilor sănătoşi unele facilităţi. Dincolo de aceasta, un obicei necenzurat este mult mai puţin nociv decât unul pe care îl deteşti, dar nu te poţi lăsa de el. Aici, declaraţia de intenţie amplifică toată treaba. Dar este evident că asta nu este cea mai bună soluţie pentru rezolvarea problemei. Înainte de a transforma un obicei nociv într-un viciu civilizat, este mai bine să stăm foarte serios de vorbă cu noi înşine.

Mai este încă o greutate împovărătoare – învăţatul, ca „toceală". Dacă intenţia este să vă împuiaţi capul cu informaţii, tensiunea creată va fi mare. În acest caz, intenţia nu se realizează. Lipseşte mişcarea şi există doar tensiune. De aceea, chiar dacă vă spun o banalitate, ea merită totuşi să fie repetată. Nu are sens să memoraţi informaţii – va fi un bagaj mort, care va necesita nejustificat de mult efort pentru „încărcare". Cunoştinţele, spre deosebire de date, se asimilează numai prin exemple concrete, când intenţia se realizează. De exemplu, dacă v-aţi obişnuit să le explicaţi lecţiile copiilor dumneavoastră, faceţi invers – lăsaţi-i pe ei să vă explice şi veţi simţi imediat diferenţa. Totul este direcţia intenţiei: ea trebuie reorientată – *intenţia pasivă să devină una activă.* Memorarea va deveni imediat inutilă.

Aveţi cumva o greutate mare de tot, de care vă gândeaţi de multă vreme să scăpaţi în secret, dar nu v-aţi hotărât? Imaginaţi-vă ce uşor va fi când ea nu va mai exista. Eliberaţi-vă, daţi-vă mai multă libertate. Faceţi o listă cu toate restricţiile care vă apasă şi arunca-

ţi-le de pe umeri. Din momentul acela, rezervele de energie a intenţiei se vor elibera şi vă veţi putea mişca mai departe.

Cum am spus deja, scopul activează energia intenţiei aflate în curs de realizare. Cel mai bine este, desigur, să vă căutaţi *propriul scop.* Dacă reuşiţi, problema deficitului de energie cade de la sine. Deoarece sufletul şi mintea vor prinde curaj şi o vor lua la goană entuziasmate spre visul atât de drag. Dar dacă în ácel moment nu vă simţiţi capabil să acţionaţi, să cuceriţi noi culmi, nu are rost să încercaţi să vă găsiţi *propriul scop.* În acest caz, este foarte mare probabilitatea ca pendulii, folosindu-se de slăbiciunea dumneavoastră, să vă impună scopuri străine. Pentru a vă căuta propriul scop, trebuie să aveţi un grad de libertate suficient, aceasta însemnând ca, în primul rând, să vă eliberaţi de obligaţii faţă de alţii, şi faţă de sine. Pentru a reuşi, trebuie ca mai întâi să vă eliberaţi de încă o povară: *să vă permiteţi ca deocamdată să nu aveţi un scop.* Pentru căutarea lui aveţi nevoie de energie liberă – de acest lucru să vă preocupaţi în primul rând.

Puteţi să folosiţi trei moduri de creştere a nivelului energetic: eliberarea resurselor ocupate, antrenarea fluxului energetic, lărgirea canalelor energetice. Eliberând resursele, veţi căpăta un plus sesizabil de putere. Dacă înainte vă dădeaţi energia pendulilor, de exemplu alcoolismului sau tabagismului, acum această energie se află la dispoziţia dumneavoastră. Până acum vă consumaţi

energia pe îngrijorări şi nelinişte. Acum această energie s-a transformat în hotărâre de a acţiona. Înainte vă cheltuiaţi energia pe oscilaţii şi îndoieli şi vă chinuia întrebarea dacă procedaţi bine. Acum decideţi singur ce e bine şi ce nu e bine pentru dumneavoastră. Înainte energia se consuma pe suferinţe şi obligaţii legate de sentimentul de vinovăţie. Acum această energie este liberă. Înainte vă chinuia nevoia să vă afirmaţi valoarea. Acum vă permiteţi să trăiţi conform propriului crez şi să vă simţiţi uşurat. Toate fostele consumuri s-au transformat în venituri – în energie de intenţie, cu ajutorul căreia vă puteţi forma propria realitate.

În primul volum din seria *Transurfing* spuneam că energia intenţiei poate să fie antrenată. Aşa cum exerciţiile fizice dezvoltă muşchii, realizarea unor noi scopuri ridică nivelul energetic. Dar atunci când toate culmile vor fi fost cucerite şi viaţa va fi intrat într-o matcă liniştită, energia intenţiei se atrofiază. Scăderea nivelului poate fi compensată prin *gimnastică energetică*. Principiul este următorul: când faceţi exerciţii fizice de orice fel, fixaţi-vă atenţia pe *fluxul ascendent şi pe cel descendent*, aşa cum am arătat în primul volum. Dacă mai adăugaţi şi *vizualizarea procesului* când rulaţi în gând *slide*-ul că energia intenţiei este mai mare pe zi ce trece, atunci gimnastica devine şi mai eficientă. Energia intenţiei creşte de la sine prin inducţie.

Dacă astăzi vă antrenaţi energetic, veţi vedea efectele a doua zi. Aşa credeaţi? Este pe dos: forţele nu vă

vor creşte ci, dimpotrivă, vă vor scădea. Dacă după o pauză mai lungă reluaţi exerciţiile fizice intense, a doua zi vă vor durea toţi muşchii. Acelaşi lucru se petrece cu antrenarea energiei intenţiei. Numai că în acest caz veţi simţi nu că vă doare ceva, ci vă veţi simţi obosit şi cuprins de o stare apăsătoare. Nu trebuie să vă îngrijoraţi, pentru că în curând totul va intra în normal. Important este să o faceţi sistematic. Spuneţi-vă în fiecare zi: „Energia mea creşte pe zi ce trece". Deja, după câteva şedinţe, vă veţi simţi entuziasmat şi veţi dori să săriţi în sus şi să zburaţi.

Şi, în fine, calea cea mai directă pentru creşterea nivelului energetic: curăţarea organismului şi trecerea la o alimentaţie naturală, fără prelucrare termică. De ce? Este o temă aparte şi deloc banală, pe care o vom aborda în volumul viitor. Deocamdată, pentru a rezuma, putem să facem următoarea analogie. Energia curge în organismul nostru precum apa printr-o ţeavă curată. Prin urmare, curăţarea şi menţinerea curăţeniei în organism este simplă şi naturală. Deşi se poate proceda şi altfel: să se cureţe ţeava printr-un jet de apă cu presiune mare. Această cale este folosită de tehnicile de meditaţie. Dar durează mult şi este complicat. De aceea eu propun calea cea mai simplă şi cea mai directă – curăţarea fiziologică.

Un nivel energetic ridicat ne aduce într-o stare care se numeşte inspiraţie. Atunci suntem capabili să avem idei, să găsim soluţii geniale, să creăm capodopere.

Muzele, ca şi fluturii, trag la lumină. Scepticismul şi apatia determină un nivel energetic scăzut. Dacă aveţi un deficit energetic, veţi fi pesimist, fapt ce se va reflecta în realitate. Dacă aveţi un tonus vital ridicat, veţi transla în oglinda lumii chipul unei persoane de succes şi atunci reuşitele vă vor veni în întâmpinare.

Şi să vă mai spun ceva. Aţi observat, desigur, cât de ciudată este uneori inspiraţia. Există momente când suntem entuziasmaţi şi când imposibilul pare posibil dar, nu se ştie de ce, acest entuziasm dispare repede şi îi ia locul pragmatismul. Flacăra optimismului se stinge şi în jurul nostru se reinstaurează tabloul trist al unei lumi cenuşii, în care ideile care ne dăduseră aripi ni se par acum irealizabile. Ce este cu această inspiraţie care ne face doar să construim castele de nisip?

Explicaţia este că această „inspiraţie" nu este, de fapt, inspiraţie, ci euforie. Această stare apare atunci când se produce o trecere rapidă de la un nivel energetic scăzut la unul ridicat. Această trecere are loc atunci când se utilizează stimuli puternici sau pur şi simplu atunci când ne înflăcărează imaginaţia o informaţie oarecare. Un aflux normal de energie face posibil accesul conştiinţei noastre la unele sectoare din spaţiul variantelor care se află la mare distanţă de cele curente, realizate deja. Teoretic, şi aceste variante pot să fie realizate, dar ele se află departe de fluxul cursului variantelor şi, de aceea, cer un consum mare de energie. Din acelaşi motiv, unele idei care ni s-au părut strălucite în somn, se

sting după ce ne-am trezit. În vis, sufletul zboară în unele zone care, de cele mai multe ori, nu prea au legătură cu realitatea.

În fapt, ideile reale pot să fie generate doar de o energie stabilă a intenţiei, ele aflându-se nu departe de cursul variantelor. Pentru ieşirea conştiinţei din cadrul lumii reale şi ajungerea la aceste idei, este nevoie ori de un har anume, ori de un nivel energetic ridicat care să fie stabil. Aşa că lipsa unui talent poate fi în totalitate compensată.

Energia intenţiei nu numai că ne ridică tonusul vital, dar ne dă şi posibilitatea să acţionăm eficient în lumea materială. Altceva este însă cu mult mai interesant – cu cât este mai ridicat nivelul energetic, cu atât se realizează mai rapid ceea ce dorim. Energia cosmică, trecând prin corpul nostru, ne modelează gândurile şi se ordonează ca formă. Exact în acelaşi mod, un radioemiţător transformă electricitatea într-un semnal purtător de informaţii. Căpătând o formă informaţională ordonată, energia noastră „luminează" sectorul respectiv din spaţiul variantelor. Ca urmare, varianta metafizică se întruchipează în mod real pe partea fizică a oglinzii duale şi gândul se materializează.

Este evident că cu cât este mai mare puterea de emisie, cu atât procesul de materializare este mai eficient. După cum ştiţi din capitolul anterior, materializarea gândului nu se produce imediat; altminteri viaţa noastră ar fi ca un joc computerizat dintr-o lume total

haotică. Pentru formarea imaginii, este necesară o imagine clară, născută din unitatea dintre suflet şi raţiune, adică o concentrare de lungă durată a atenţiei pe un anumit scop. Este posibil ca în viitor să se inventeze un „materializator" al spaţiului variantelor. Bineînţeles, dacă Dumnezeu va permite aşa ceva. Inteligenţa artificială este deocamdată inaccesibilă – desigur, aşa este mai bine, pentru că nu se ştie ce întorsătură pot să ia lucrurile. Pentru noi este important că *noi* suntem capabili să ne transformăm visurile în realitate.

Un nivel energetic ridicat nu înseamnă folosirea forţei. Ca să ne formăm cât mai eficient stratul nostru de lume, trebuie să simţim unitatea cu ea şi chiar să ne identificăm cu ea. Trebuie să privim în alt fel realitatea care ne înconjoară: *am realitatea mea, aşa cum am şi trupul meu.* Să intrăm cu realitatea într-un regim unitar de timp – să nu aşteptăm schimbări de moment, ci să fim calmi, răbdători şi determinaţi.

Corpul ni-l controlăm cu uşurinţă – este un lucru obişnuit. Există însă oameni care, în urma unor boli, şi-au pierdut această capacitate. Corpul poate să facă mişcări necontrolate sau să fie paralizat şi să nu se supună intenţiei. Sau să nu se supună în totalitate atunci când suntem tulburaţi. De exemplu, mâinile unei persoane timide pot să facă mişcări necontrolate. În aceste cazuri, nu există o unitate între suflet, raţiune şi corp.

Mult mai greu este să ne stabilim relaţiile cu stratul nostru de lume. Ne simţim izolaţi de realitatea încon-

jurătoare. De parcă stratul s-ar afla undeva în afară şi nu ne putem controla mişcările. Este însă suficient să simţim unitatea cu lumea noastră şi ne recăpătăm capacitatea de a o controla, aşa cum ne controlăm corpul.

Această capacitate, total atrofiată, poate fi refăcută. Pentru aceasta trebuie să învăţăm să fim permanent atenţi la tot ce ne înconjoară, să simţim că suntem o părticică a acestei lumi, să ne aflăm în contextul ei, să căutăm acele fire care să ne lege de ea. Cu alte cuvinte, *să fim o părticică a lumii şi, în acelaşi timp, să ne topim în ea.*

Nu vă ascund că nu este deloc uşor. Acest lucru nu se poate învăţa – fiecare dintre noi ajunge la această unitate cu lumea numai prin proprie experienţă. Şi calea aceasta poate să fie lungă cât viaţa. De aceea, pentru cei care nu se simt atraşi de practica dificilă de perfecţionare spirituală, am recomandări simple şi accesibile.

Iată despre ce este vorba. Nu întotdeauna obţineţi imediat ceea ce v-aţi dorit. În orice caz, obţineţi numai ce aţi intenţionat. De exemplu, dacă vreţi să aveţi masă musculară, concentraţi-vă atenţia pe *slide*-ul în care se dezvoltă muşchii. Dacă trebuie să slăbiţi, gândiţi-vă numai la asta – cum să fiţi mai zvelt. Dacă aveţi ca scop să vă creşteţi energia intenţiei, trebuie să vă concentraţi pe fluxurile energetice. Dacă nu aveţi însă nicio intenţie, nici n-o să obţineţi ceva.

Dacă faceţi exerciţii fără niciun scop, vă consumaţi timpul şi forţele în zadar. Dacă atenţia nu este con-

centrată pe un scop, ci pe efort, veţi consuma energie fiziologică şi atât. Deoarece efortul este calea spre un scop, mijlocul de realizare a acestuia. În felul acesta veţi avea un folos, deoarece oglinda reflectă numai ceea ce este conţinut în obiectul care se reflectă.

Copiii au o energie năvalnică, dar ea nu este controlabilă şi se dispersează în spaţiu fără nicio utilitate. Acelaşi lucru se întâmplă când v-aţi adus energia intenţiei la un nivel ridicat, dar nu îi daţi o direcţie clară – ea va fi inutilă. Un bec obişnuit poate să lumineze doar spaţiul din jur. În schimb, o rază laser îngustă, poate să bată la kilometri distanţă. De aceea, *dacă doriţi ca energia dumneavoastră să fie utilă, trebuie să o direcţionaţi spre un scop clar.*

Determinarea trimite energia intenţiei în direcţia clar stabilită. Este necesar *să vă concentraţi – nu să fiţi încordat, ci să vă concentraţi.* De regulă, malaxorul de gânduri funcţionează de la sine. Ideile apar şi dispar incontrolabil, gândurile sar de la o temă la alta. Raţiunea „se împleticeşte" ca un copil mic. Pentru a controla realitatea, trebuie să vă ţineţi sub control gândurile. La început este puţin stresant, apoi devine obişnuinţă.

Pentru a vă face o astfel de obişnuinţă, este suficient să respectaţi o regulă simplă*: învăţaţi-vă să vă gândiţi la ceea ce faceţi în momentul respectiv.* N-o faceţi „în dorul lelii", plutind într-o zeamă amplă de gânduri, fără niciun control. *Faceţi o declaraţie de intenţie.* Lăsaţi-vă mintea să hălăduiască cât poftеşte, dar faceţi

acest lucru intenționat, după principiul: *mintea mea hoinărește numai pentru că eu îi dau voie.* Și, la fel de premeditat, reveniți la starea de concentrare, atunci când este necesar.

În general, esențial este ca modul dumneavoastră de gândire să conțină cât mai mult din tabloul pe care ați vrea să îl vedeți reflectat de oglinda dual㠂. În felul acesta, pentru a vă atinge scopul, nu este obligatoriu să vă aflați într-o stare ideală de unitate organică cu lumea, ci este suficient să vă fixați *sistematic* atenția pe *slide*-ul-scop. *Controlând mersul gândurilor, supuneți realitatea propriei voințe.*

Nu are importanță dacă gândurile vă mai scapă de sub control. Important este să vă formați obișnuința să le readuceți în matca *slide*-ului-scop. Când deja s-a format obișnuința ca gândurile să revină la scop, *slide*-ul devine un însoțitor permanent – tabloul lui va fi întotdeauna în fundal, în contextul a tot ceea ce vi se întâmplă. Și atunci să fiți sigur că imaginea se va forma și oglinda lumii o va reflecta, inevitabil, în realitate.

Cum să ne facem curățenie în lume

Fiecare om are stratul său de lume. Se poate spune că suprafața reflectantă a oglinzii duale este multistratificată. Orice ființă vie primește la naștere propria oglindă. Din gândurile și intențiile unui individ se formează o imagine care, reflectată, creează o anumită realitate. Toate realitățile individuale se suprapun și formează partea vizibilă a realității materiale.

Dacă vorbim despre om, stratul său de lume este spațiul în care el există, adică tot ce îl înconjoară. Realitatea individuală se formează pe două căi: una fizică și una metafizică. Cu alte cuvinte, omul își creează propria lume prin acțiunile și prin gândurile sale. Este greu de estimat care dintre aceste aspecte influențează mai mult realitatea. Mai degrabă formele de gândire joacă aici rolul principal, deoarece ele creează cea mai mare parte dintre problemele cu care omul trebuie să se confrunte mai tot timpul. După cum deduceți, *Transurfing*-ul se ocupă exclusiv de aspectul metafizic.

Orice om trăiește într-un anumit mediu și este înconjurat de o mulțime de alți oameni și de obiecte materiale. Cum să delimităm din acest amestec pestriț sfera lui de existență? Foarte simplu. Dacă lăsăm la o parte tot ce este material, rămâne fondul – el ne interesează în primul rând: *cum merg lucrurile, bine sau rău?* Ambi-

entul poate fi bogat sau sărac, prietenos sau agresiv, confortabil sau nu – dar nu acest lucru este important. Important este cât de fericiţi suntem în aceste condiţii, dacă ni se împlinesc toate aspiraţiile, dacă împrejurările sunt favorabile. Tocmai această calitate a stratului – *nuanţa lui* – influenţează în mod hotărâtor tot ceea ce se întâmplă în realitatea materială.

Stratul de lume poate crea atât tonuri luminoase, cât şi posomorâte. Totul depinde de modul de gândire – cu cât există mai multă negativitate, cu atât realitatea va fi mai sumbră. Şi cu cât ne merge mai rău, cu atât devenim mai duşmănoşi (ostili) şi, ca reacţie inversă, stratul nostru de lume se întunecă şi mai tare. Rezultă din toate acestea că aşa cum ne păstrăm corpul curat, tot aşa trebuie să menţinem curăţenie în propria noastră realitate.

Toate gândurile negative trebuie lăsate la o parte; să facem acest lucru cu hotărâre şi drastic pentru ca ele să nu ne strice lumea. Afară cu ele! La fel, trebuie să scoatem afară gunoiul din casă şi să facem curat. Să scăpăm de toate vechiturile. Altminteri, orice am face, ne va merge rău tot timpul.

Există însă şi un soi de vechituri pe care nu este aşa de simplu să le aruncăm afară din lumea noastră. Este vorba în primul rând despre *sentimentul de vinovăţie*, apoi despre *complexul de inferioritate, îndoială, nelinişte, frică, nemulţumire, ostilitate şi aşteptările cele mai rele*. Toate acestea sunt nişte morbidităţi de care am fi bucuroşi să scăpăm, dar nu putem. Haideţi însă să ne

tratăm. Există leacuri.

Imaginaţi-vă următoarele situaţii: un individ se urcă împreună cu familia sa într-un autobuz fermecat şi pleacă undeva, unde visul devine realitate.

- Hai, scumpul meu, să mergem să luăm jucăria.
- Da, lume – ce minunat!

Călătoria aceasta veselă permite ca multe lucruri să se întâmple. Totul merge grozav şi totuşi... Neliniştita raţiune nu este obişnuită cu aşa ceva. Se tot uită încoace şi încolo şi caută neplăceri. Că doar nu se poate ca totul să meargă bine!

- Hei, opreşte-te! Uite, acolo sunt nişte oameni drepţi – aşa mi se pare – care mă condamnă. Ar trebui aduşi aici ca să îmi ispăşesc vina.
- Fugi de-aici, dragule! Scoate-ţi inepţia asta din cap!
- Ba da, ba da, că altfel n-o să am pace.

Autobuzul se opreşte şi în el se urcă nişte indivizi slinoşi care încep să emită nu ştiu ce pretenţii, să ceară ceva.

- Noi suntem judecătorii tăi!

Mergem mai departe. Per total, nu este chiar aşa de rău, dar individul arde de dorinţă.

- Ia uite – îi spune el lumii –, ia uite ce oameni minunaţi, hai să îi luăm şi pe ei că o să avem de la cine să luăm exemplu.
- Bine, dragule, dar de ce ne trebuie atâţia tovarăşi de drum?

Lumea încearcă timid să se opună, dar este nevoită să se învoiască şi autobuzul se umple cu nişte persoane trufaşe care îţi arată din priviri că nu eşti de nasul lor.

- Noi suntem idealul tău!

Pe drum, Frica, Neliniştea, Îndoiala şi Cele mai rele aşteptări au început deja să vocifereze. Evident, individul, cu un aer inteligent, încearcă să judece lucrurile:

- Poate că aceşti tovarăşi de drum înţelepţi ne vor arăta direcţia bună şi nu ne vor lăsa să facem un pas greşit!
- Cum vrei tu, dragul meu – se învoieşte lumea şi îi lasă să urce şi pe aceşti gălăgioşi.
- Noi suntem judecata ta cea sănătoasă, bunul tău simţ – declară aceştia şi văicărelile lor transformă călătoria într-un adevărat iad. Şi, ca tacâmul să fie complet, drumul le este barat de Nemulţumire, Condamnare şi Ostilitate. Individul nu ar dori să le întâlnească, dar lumea s-a obişnuit să îi ia pe toţi cei cărora raţiunea le dă atenţie.
- Noi suntem coşmarul tău! – urlă tipii aceştia antipatici şi dau buzna pe uşa autobuzului. Individul ar fi bucuros să scape de aceşti tovarăşi inoportuni, dar este prea târziu. Autobuzul este arhiplin şi nu mai poate să înainteze. Manipulatorii, idolii de carton, istericii, sfătuitorii şi alte gunoaie au stricat cu toţii, totul. Dar cine este de vină? De ce au fost

luaţi şi ei?

Din tot acest gunoi, cel mai distructiv este sentimentul de vinovăţie – conştientizat sau nu; nu are importanţă. Dacă observaţi că lumea vă pedepseşte sau vă umileşte, că se comportă în bătaie de joc sau încearcă să vă îngenuncheze, înseamnă că există toate semnele de boală. Sentimentul de vinovăţie este ca un musafir contagios care vă intră în casă, se tolăneşte într-un fotoliu, îşi pune picioarele pe masă şi apoi vă impune nişte condiţii. Daţi-i un brânci şi scoateţi-l afară. Chiar şi atunci când v-aţi făcut cu adevărat vinovat de ceva, aveţi dreptul să vă cereţi iertare. O singură dată.

Sentimentul de vinovăţie dă naştere la pedepse, sub cele mai diverse forme – de la mici neplăceri, la probleme serioase. Te poţi tăia la un deget, dar poţi avea şi un accident. Intenţia exterioară include în scenariu, în mod obligatoriu, şi o pedeapsă. Aşa sunt construiţi oamenii. Acesta este şablonul: după o faptă rea, trebuie să urmeze şi pedeapsa. Aici sufletul şi raţiunea sunt perfect de acord.

În plus, acest sentiment de vinovăţie intensifică polarizarea. Ca urmare, forţele de egalizare aruncă asupra „capului vinovat" toate năpastele posibile. Şi cea mai supărătoare neplăcere o constituie manipulatorii care te sâcâie precum muştele. Ei sunt atât de abili, încât le induc „clienţilor" lor sentimentul de vinovăţie. Dacă cineva este înclinat să se considere vinovat, manipulatorul va face în aşa fel, încât să arunce şi mai multe culpe

asupra lui.

Complexul de vinovăţie este indus încă din copilărie. Adulţii se folosesc de multe ori de interdicţii pentru a-i obliga pe cei mici să se supună. Dacă un copil se află multă vreme sub tutela unui manipulator tipic, acesta îi introduce în psihic un soi de microcip sub formă de simţ al datoriei sau simţ de răspundere ca, în felul acesta, să îl poată folosi.

Copilul „programat" este condamnat să îşi poarte această cruce grea şi să rămână o marionetă în mâinile manipulatorului – atâta timp cât microcipul se află în subconştient. Dar cum poate fi el scos? Să înăbuşi vina nu se poate, şi nici nu se poate scăpa de ea în acest fel – este prea adânc inoculată. Sufletul şi mintea au trăit prea multă vreme cu acest simţământ: să te simţi veşnic obligat. Este posibil să ieşim din această stare doar prin nişte acţiuni concrete.

Şi anume, *să nu ne mai justificăm*. Aici are loc acel caz special, când se tratează o boală ca şi cum efectele ar îndepărta cauza. Nu trebuie să vă autoconvingeţi că nu aveţi nicio obligaţie faţă de nimeni. Pur şi simplu, urmăriţi-vă cum acţionaţi – pentru aceasta trebuie să fiţi conştient de ceea ce faceţi. Dacă înainte obişnuiaţi să vă cereţi scuze pentru orice fleac, acum făceţi-vă un alt obicei: *explicaţi de ce aţi procedat aşa numai dacă este cu adevărat necesar.*

Nu trebuie să vă autoconvingeţi că nu sunteţi obligat. Lăsaţi sentimentul de vinovăţie să rămână înăuntru.

Să nu se vadă că vă simțiți vinovat. Dacă nu recunoașteți, cum făceați înainte, manipulatorii vă vor lăsa în pace. În același timp, sufletul și rațiunea se vor obișnui încetul cu încetul cu noul simțământ: dacă nu vă justificați, înseamnă că așa trebuie să faceți și, prin urmare, vina dumneavoastră nu există de fapt. Ca rezultat, veți avea din ce în ce mai puține motive să vă „ispășiți" vina. Și astfel, prin feedback, forma exterioară va face ordine în conținutul interior – sentimentul de vinovăție va dispărea și, odată cu el, vor dispărea și celelalte probleme.

Încă o boală de care suferim practic cu toții – într-o măsură sau alta – este complexul de inferioritate. Purtând o astfel de povară, te simți incapabil sau nedemn, ceea ce se reflectă în realitate. În primul volum dedicat *Transurfing*-ului, am vorbit detaliat despre *importanța interioară* – ce probleme apar atunci când, simțindu-ne lezați, prejudiciați, vrem să ne mărim, pe orice cale, importanța. Paradoxul este că aici funcționează o lege care seamănă cu principiul indeterminării din fizica cuantică: cu cât te străduiești mai mult să subliniezi că ești important, cu atât ești mai puțin important. Și invers, dacă nu te preocupă importanța ta, cu siguranță ești important.

Dorința de a-ți consolida poziția, de a-ți sublinia meritele este o iluzie, este o goană după imaginea din cercul oglinzii. Dar cum să te autoconvingi că valorezi ceva și că nu este nevoie să demonstrezi acest lucru? Aici mai există un feedback, conform căruia efectul li-

chidează cauza. Trebuie să îţi reorientezi în mod constant intenţia: în loc să te străduieşti să dovedeşti, este mult mai bine *să nu încerci deloc să îţi măreşti importanţa.* Dacă nu faci acest lucru (şi ştiu că practic aşa facem toţi, fiecare în felul său), cei din jurul tău simt în mod intuitiv că importanţa ta nu are nevoie să fie confirmată. Şi dacă lucrurile stau aşa, ei vor începe să se comporte cu mai mult respect şi mai multă simpatie faţă de tine. Ca urmare, sufletul şi raţiunea se conving treptat că valorezi cu adevărat ceva. La un moment dat, cercul oglinzii se stinge treptat, apoi se împrăştie şi începe să îţi vină în întâmpinare. Rezultatul este că autoaprecierea creşte, iar complexul de inferioritate dispare, ca şi când nu ar fi existat.

Îndoielile, neliniştea şi frica strică şi ele tabloul lumii. Nu uitaţi că după ce se reflectă astfel de gânduri în oglindă, în stratul tău de lume pătrunde ceva de care va trebui cu adevărat să te temi. Şi, ce este mai important, este că temerile sabotează scopul pe care ţi l-ai propus deoarece, aşa cum aţi văzut în capitolul precedent, ele transformă simpla dorinţă în dorinţă arzătoare.

Cu cât este mai arzătoare dorinţa – şi odată cu ea, frica de eşec – cu atât *importanţa exterioară* este mai mare şi cu atât se reduce şi probabilitatea de a reuşi. Să nu ai aşteptări sub formă de dorinţă arzătoare, altminteri nu va ieşi nimic. Pentru a-ţi atinge scopul, este necesară intenţia – ea nu are îndoieli şi apare atunci când, de la faza simplă de „vrere" ai trecut la acţiune.

Pentru a stinge acest freamăt al nerăbdării, trebuie să te asiguri, să găseşti o cale de rezervă în cazul unui eşec şi să te împaci de la bun început cu gândul că s-ar putea să nu reuşeşti. Dar apare o întrebare: cum să accepţi dinainte o înfrângere, când setea ta de a realiza un lucru este de nepotolit? Dar vedeţi cum se întâmplă? Când nu ai ceva de obţinut, disperarea şi poate şi ciuda, te fac să renunţi.

Poţi să scapi, tot din disperare, şi de *importanţa interioară*, adică de simţul acela morbid al propriei importanţe. Dacă ceva nu vă iese şi asta „vă atinge la ambiţie", deznădejdea vă va face să vi se facă lehamite de tot şi să o daţi încolo de importanţă, să renunţaţi la ea ca la ceva de care vi s-a urât. Imediat vă veţi simţi uşurat şi liber. Şi tot imediat lucrurile încep să se îndrepte.

Îndoiala că vei reuşi să realizezi ce ţi-ai pus în gând apare de obicei atunci când raţiunea caută căi şi mijloace pentru realizarea scopului. În volumul „*Transurfing*-ul realităţii" am spus de ce nu trebuie nici măcar să te gândeşti la acest lucru. Nu aveţi de unde să ştiţi cum se va întâmpla. Sarcina dumneavoastră este să vă concentraţi asupra scopului, ca şi când ar fi fost deja realizat, şi atunci intenţia exterioară va găsi la timpul potrivit soluţia pentru a deschide toate uşile.

Acum, când ştiţi cum să lucraţi cu oglinda duală, nu aveţi de ce să vă mai neliniştiţi. Cel mai eficient mijloc pentru a scăpa de îndoieli şi de frică sunt principiile oglinzii. În primul rând, direcţionaţi-vă intenţia spre

menţinerea amalgamului „lumea mea are grijă de mine". În al doilea rând, respectaţi neabătut ultimele trei principii ale oglinzii.

De exemplu, vă pregătiţi să daţi examen la facultate şi aţi vrea să treceţi examenele cu bine. Spuneţi-vă în prealabil: dacă o să pic, poate e spre binele meu, cine ştie? După aceea duceţi-vă vesel şi liniştit la examen. Aceasta se cheamă să te împaci cu un eventual insucces şi să te mişti pe cursul variantelor. Să faceţi ce vi se cere dar, în acelaşi timp, să vă gândiţi cu indiferenţă la rezultat. Sau, mai degrabă *să vă gândiţi că oricare ar fi rezultatul, este spre binele dumneavoastră.*

Nu trebuie să vă prefaceţi că n-aţi vrea să vă atingeţi scopul – nu veţi reuşi să vă amăgiţi. Nu vă gândiţi cum anume să faceţi şi nici nu vă cramponaţi de propriul scenariu. Treaba dumneavoastră este să lucraţi la vizualizarea *slide*-ului şi să vă mişcaţi în direcţia scopului. Raţiunea trebuie să controleze nu scenariul, ci respectarea principiilor oglinzii.

Ce rost are să vă agitaţi, dacă oricum va fi bine? Dumneavoastră sunteţi cel care decide ce atitudine trebuie să ai – pozitivă sau negativă. Suntem cu toţii obişnuiţi să ne raportăm numai negativ la eventualele eşecuri şi de aceea trebuie să ne supunem regulilor jocului – prin definiţie, succesul se obţine cu greu. Dacă veţi proceda aşa, veţi „ieşi din rând" şi victoria vă va fi asigurată.

Aici, ca şi în cazul sentimentului de vinovăţie şi în

cel al importanței, funcționează reacția inversă, feedback-ul. Dacă vă mutați atenția de la oglindă la obiectul care se reflectă și nu mai alergați după imaginea reflectată, veți opri și cercul oglindirii. Nu este nevoie să credeți în succes și să încercați să vă autoconvingeți. Tot ce trebuie să faceți este *să redirecționați intenția spre respectarea principiilor.* După ce ele vor fi început să acționeze, veți observa că în realitate se produc schimbări importante. Rațiunea dumneavoastră se va convinge că oglinda funcționează cu adevărat. Ea, rațiunea, va înțelege că succesul se obține cu totul altfel decât și-a imaginat. Ca urmare, sufletul și rațiunea se vor liniști, frica și îndoielile vor dispărea, iar cercul oglindirii vă va veni în întâmpinare.

„Vechiturile" care v-au mai rămas – condamnarea altora, nemulțumirea, ostilitatea și așteptările rele – trebuie alungate. Referitor la condamnare, trebuie să știți că să critici orice, chiar dacă această critică este justificată, este extrem de neproductiv. Este un lucru cu totul nedemn. Forțele de echilibru vor face totul pentru a reechilibra balanța între bine și rău iar pe banca acuzaților va ajunge însuși acuzatorul. Motive se vor găsi întotdeauna. Așa că este mai bine să nu condamnați pe nimeni.

Referitor la celelalte poziții negative, se poate spune doar un singur lucru. Jucând în piesa „Nu îmi convine lumea mea, nu îmi place viața mea", vă formați exact această realitate și o și mențineți. Aduceți-vă me-

reu aminte că vă aflaţi în faţa oglinzii. Amalgamul şi ultimele trei principii ale oglinzii vă vor ajuta să vă transformaţi stratul propriu de lume într-un colţişor plăcut.

Şi, în final, să presupunem că totul vă merge foarte rău – atât de rău, încât nu aveţi forţa necesară să vă impuneţi să respectaţi vreun principiu. Cu ce să începeţi, *cum să îndreptaţi realitatea?*

Se întâmplă uneori ca viaţa să devină absolut insuportabilă. Ca şi cum un alcoolic se trezeşte din beţie şi vede realitatea sumbră şi neplăcută din jurul său. Să luăm spre ilustrare exemplul tipic, când, după o petrecere, dimineaţa eşti mahmur şi trebuie să tragi de tine ca să te duci la serviciu. După sărbători apar întotdeauna la locul de muncă tot felul de probleme. Că nu reuşeşti să intri în ritm, este de înţeles, dar ceva asemănător se întâmplă şi cu partea tehnică. Conform statisticilor, lunea se strică majoritatea automobilelor, computerelor şi a altor aparate. Ce se întâmplă cu realitatea?

Realitatea aceasta este creată chiar de oameni când statisticile lor se suprapun. În perioada de mahmureală trebuie să returnăm pendulului „dobânda la împrumut". Când există un deficit de energie liberă, modul nostru de gândire conţine o doză mare de negativitate. Tocmai de aceea apare o stare de nervozitate şi lucrurile nu se leagă. Oglinda reacţionează corespunzător şi realitatea se deformează. Dacă acasă se strică aparatura casnică, la serviciu, deformarea are efecte mai importante: se produc accidente, se strică mecanismele, iar aparatura mai com-

plexă, în special aparatele de precizie, funcţionează instabil.

Este vorba despre faptul că, atunci când suntem depresivi sau într-o stare modificată de luciditate, stratul nostru de lume este atras spre *zonele tulburi* ale spaţiului variantelor. Realitatea pare să se acopere cu un văl. Circumstanţele rămân pe loc, condiţiile sunt cele de dinainte şi totuşi, ceva în aer este foarte apăsător chiar şi atunci când vremea este foarte frumoasă. Dacă în astfel de zile nu aţi fost atent la nuanţele realităţii – faceţi-o acum. Veţi simţi că lumea înconjurătoare vă priveşte cu răceală, cu ostilitate. S-a schimbat calitatea stratului: „treburile merg rău". Această calitate – vălul tulbure – este cea care influenţează vizibil totul, inclusiv aparatura.

Banda neagră începe fie cu o indispoziţie fizică, determinată de deficitul de energie liberă, fie cu emoţii negative, când aşteptările nu se adeveresc.

Pentru ca în viitor să nu mai lăsăm zona tulbure să intre în realitatea noastră, trebuie mai întâi să ne ridicăm nivelul energetic – când acesta va fi aşa cum trebuie, starea de iritare va înceta. Şi, bineînţeles, să facem ce am spus mai sus – să ne păstrăm curat stratul nostru de lume.

Acum, dacă suferiţi de depresie, trebuie mai întâi să corectaţi realitatea – să scoateţi stratul propriu de lume din zona tulbure şi să îl aduceţi în zona curată a spaţiului variantelor. Cum să faceţi?

Există o soluție simplă de tot, așa cum sunt toate ideile geniale. Când plânge copilul, ce faceți cu el ca să îl liniștiți? Să încercați să îl înduplecați – nu ține. Trebuie să vă plimbați cu el în brațe, să îi arătați că aveți grijă de el, că sunteți alături de el, că îi dați atenție.

La fel se întâmplă când nu vă simțiți bine – copilul din dumneavoastră plânge. Aveți grijă de el. Chiar dacă mulți dintre noi arătăm ca niște oameni serioși, sobri ș.a.m.d., în esență rămânem toți niște copii. „Dați-vă în leagăn", adică faceți ce vă place cel mai mult. Pentru corectarea realității, luați-vă o pauză și odihniți-vă fără să vă mai gândiți la acele probleme. „Mă duc să mă plimb împreună cu lumea mea". Merită, deoarece trebuie să vă curățați stratul de lume – de el depind multe lucruri. Cumpărați-vă dulciurile preferate: „Mănâncă, mănâncă puișor, ca să te faci bine". Rezervați-vă pentru dumneavoastră întreaga zi, faceți-vă toate plăcerile. Așezați-vă frumos în pat: „Dormi, puișor, lumea ta are grijă de toate".

Așa este. În ziua următoare, dacă nu vă leneviți și respectați principiile oglinzii, veți simți cum realitatea înconjurătoare începe să capete nuanțe mai blânde, mai plăcute, stratul iese din zona tulbure.

Dacă aveți spirit de observație, veți fi uimit să vedeți că toate acestea *sunt reale*. Lumea materială, care până atunci vi se păruse că stă pe loc, începe acum să se transforme chiar sub ochii dumneavoastră. Atmosfera apăsătoare începe să se risipească, ceasurile care se

opriseră încep iarăşi să ticăie, oamenii încep să se uite cu mai multă simpatie la dumneavoastră. Această gigantică oglindă dual funcţionează uluitor. Realitatea se mişcă insesizabil în spaţiul variantelor – ca minutarul de la ceas, dar se mişcă!

Aşa se produce „renovarea cosmetică" a realităţii. Dar asta nu este nici pe departe totul. Nu aţi vrea ca ea să fie o reparaţie capitală? Amintiţi-vă cum era în tinereţe – toate culorile vi se păreau vii, totul era o sărbătoare, viaţa era frumoasă şi plină de speranţe. Vă simţeaţi bine. Bine, pentru că stratul propriu de lume, ca şi trupul dumneavoastră, era curat şi proaspăt. Lumea avea grijă de dumneavoastră; este drept că nu prea apreciaţi acest lucru, dar nici nu aveaţi cine ştie ce pretenţii. Odată cu trecerea timpului, pretenţiile şi negativismul din modul de gândire s-au înmulţit. Ca urmare, nuanţele stratului s-au întunecat şi viaţa a intrat în acea perioadă când se spune: „Ehe, altă dată...!"

Acest efect a fost descris ca *schimb de generaţii*, în primul volum dedicat *Transurfing*-ului. Timpul zboară şi totul parcă a fost ieri, dar şi demult de tot. Neînduplecată şi ireversibilă, vârsta îşi ia dreptul ei. Speranţele îmbătrânesc, lumea se ofileşte. Nu cumva petrecerea se apropie de sfârşit?

Nu, totul este reversibil – vechile culori, ineditul senzaţiilor şi entuziasmul speranţelor. Dacă veţi respecta principiile oglinzii, vă veţi întâlni cu un fenomen stupefiant: *stratul dumneavoastră de lume vă va readuce*

fosta prospeţime. Dacă veţi reuşi să corectaţi, în ceea ce vă priveşte, efectul schimbului de generaţii, veţi simţi pe deplin ce înseamnă să *controlezi realitatea.*

Corecţia oglinzii

Din toate timpurile, omul a creat tot felul de modele posibile pentru realitatea controlabilă, începând cu desenele rupestre şi terminând cu cele mai complexe mecanisme şi aparate. Toate aceste modele au ceva în comun – ele se supun intenţiei interioare a omului.

Intenţia interioară, fiind un produs al raţiunii, acţionează liniar, după principiul „încotro o cotesc, într-acolo mă duc". Omul poate să supună voinţei proprii doar acea parte a realităţii, pe care el a făcut-o să fie un atribut al jocului său. De exemplu, poţi să schimbi direcţia de curs pe o porţiune a unui râu şi să obţii energie electrică. Dar, în ansamblu, râul va rămâne în continuare o parte independentă a unei realităţi incontrolabile.

Poţi să urneşti din loc un catâr prin intenţie interioară, acţionând direct asupra lui. Dar, ca să îl convingi să facă ce nu vrea, este imposibil. Realitatea independentă se supune numai intenţiei exterioare care se naşte din unitatea dintre suflet şi raţiune.

Avem două posibilităţi de a controla realitatea. Prima – să transformăm obiectele din lumea înconjurătoare în atribute şi atunci se vor supune intenţiei interioare. A doua – să folosim intenţia exterioară şi să trăim în comuniune cu natura. Acestea sunt, în principiu, cele două căi opuse, de evoluţie a civilizaţiei.

Societatea noastră evoluează pe prima cale – cea mai puţin eficientă şi, în acelaşi timp, mai păgubitoare pentru planetă şi pentru omul însuşi. Nu este posibil să îmblânzeşti întreaga natură, de aceea omul se află într-o permanentă luptă cu mediul înconjurător. Ba îl poluează, ba se apucă să îl ocrotească – în general, totul se petrece după un singur principiu: omul încearcă să transforme totul în atribute proprii pentru a le subordona intenţiei interioare.

Realitatea neîmblânzită există independent şi se comportă ca o oglindă în care se reflectă atitudinea noastră faţă de mediul înconjurător. Această oglindă nu este, însă, una obişnuită.

Să presupunem că avem nevoie ca imaginea reflectată în oglinda lumii să se întoarcă spre dreapta. Dacă acţionăm conform intenţiei interioare, vom încerca să întoarcem chiar imaginea. Ca urmare, se creează un potenţial excedentar şi forţele de egalizare rotesc imaginea în cealaltă parte. Lumea nu se supune deoarece oglinda s-a strâmbat.

Oglinda lumii se deformează prin polarizare. După cum ştiţi, polarizarea apare din două motive. Primul –

există raporturi de dependenţă bazate pe comparaţie, pe opoziţie sau pe anumite condiţii. De exemplu: „Eu sunt bun pentru că tu eşti rău" sau „Tu eşti bun dacă recunoşti că eu sunt şi mai bun".

Al doilea motiv de apariţie a polarizării poate fi definit ca „strângere a şurubului". Dacă încerci să turteşti imaginea prin voinţa ta interioară, nu se întâmplă nimic. Te gândeşti că mai trebuie să presezi şi continui, cu o râvnă prostească, să ţii la ideea ta.

Forţele de egalizare elimină polarizarea prin lupta dintre contrarii. În final, rezultatul este acelaşi – exact invers decât direcţia intenţiei interioare.

Oglinda poate fi corectată dacă se elimină polarizarea. Este simplu de tot – se face ca la echilibrarea roţii de la bicicletă. Deformarea apare acolo unde spiţele sunt prea întinse. Dacă lumea nu te ascultă şi „îţi face în ciudă", trebuie să înţelegi de unde vine polarizarea şi să slăbeşti potenţialul respectiv.

Ca să pricepem cum se face acest lucru, ne vor ajuta copiii Indigo, deoarece ei sunt foarte sensibili la potenţialele excedentare. Ce îi deosebeşte pe aceşti copii, sunt următoarele caracteristici: capacitatea de a înţelege, tendinţa de independenţă, intuiţia, individualitatea. Acestea apar ca reacţie la încercările celor din jur de a-i înghesui în cadrul unei *structuri* sociale anchilozate.

Orice celulă a structurii, inclusiv familia, tinde să ordoneze comportamentul copiilor, să îi pună sub control. Într-o oarecare măsură, acest lucru este cu adevărat

necesar. Dar nu într-o măsură atât de mare, încât copilul să fie transformat într-un atribut al jocului structurii în care domină regula: „O să faci cum vreau eu".

Evident, că o astfel de abordare primitivă creează polarizare. Ca rezultat, copiii devin incontrolabili, precum frunzele în bătaia vântului forțelor de egalizare. Adulții, obtuzi și nemulțumiți, fac, ca de obicei, tot ce știu ei – adică strâng șurubul disciplinar. Iar, ca răspuns, copiii depășesc și mai mult limitele sau încalcă consemnul și devin niște atribute – elemente ale structurii pentru care, în viață, „totul este corect, dar nimic nu este bun".

Desigur, nimeni nu și-ar dori ca pruncul său să devină un proscris. Dar nici să fie un simplu șurubel nu este ceva de invidiat. Mulți recunosc că în viața lor „totul a fost corect, dar nimic nu a fost bun" sau că „nimic nu a fost bine și că totul a fost greșit". Orice părinte vrea ca pentru copilul său totul să fie altfel și de aceea „apasă" și mai mult pe polarizare, bazându-se pe ignoranța copiilor. Întreaga sa intenție interioară de educator-bădăran se reduce la o singură formulă idioată: „Îți vreau binele din răsputeri (din toate puterile mele idioate) și de aceea vei face cum vreau eu".

Printre altele, toate problemele de educație s-ar putea rezolva în mod eficient dacă s-ar renunța la această intenție interioară mărginită și dacă adulții ar medita asupra motivelor care au provocat deformarea oglinzii.

Trebuie stabilit în primul rând unde se află polii

opuşi ai polarizării. Dacă pe o parte spiţele roţii sunt prea strânse, pe cealaltă parte a ei, ele trebuie slăbite. Tendinţa de independenţă a copiilor Indigo înseamnă „slăbirea spiţelor". De ce sunt prea strânse în partea opusă? Pentru că cei din jur presează, vrând să îi supună pe copii.

Reiese că ordinea naşte o şi mai mare dezordine. Ce se întâmplă dacă se strânge şi mai tare şurubul? Ceva se poate rupe.

Este clar că pentru a reduce polarizarea trebuie slăbite spiţele care au fost întinse prea tare. Cum se face acest lucru? *Ordinea trebuie „diluată" cu o doză oarecare de dezordine rezonabilă.* Modalităţi sunt destule: să sară în pat, să se bată cu perne, să ţipe sau să scoată sunete nearticulate, să se împingă, să meargă în patru labe şi, în fine, să facă tot felul de trăsnăi.

În general, cu cât face mai multe năzbâtii „rezonabile", cu atât copilul este mai ascultător. Ar trebui să înţelegeţi care este cauza acestui paradox.

Ordinea poate fi „distrusă" la fel de bine şi prin umor englezesc, atunci când seriozitatea frizează imbecilitatea. În general vorbind, plictisul, ca şi veselia, sunt stări sufleteşti. Am spus deja că plictis ca atare nu există, decât dacă există o nevoie permanentă de a ţine sub control realitatea. Această nevoie este o caracteristică inseparabilă a sufletului.

Dar de ce are nevoie sufletul de veselie? Pentru că e bine când e veselie. Şi de ce este bine? Păi, pentru că

umorul şi veselia reduc gradul de importanţă. Realitatea nu poate fi controlată dacă există potenţiale excedentare care blochează energia intenţională şi deformează oglinda lumii.

Dacă îl apleci pe un om şi îl legi în această poziţie, se va simţi oare corpul său confortabil? Exact acelaşi disconfort simte şi sufletul când este strâns în chingile unor potenţiale excedentare, care există permanent, într-o măsură sau alta. Când raţiunea este neliniştită, întotdeauna îi „răsuceşte" sufletului mâinile.

Când eşti vesel, te detensionezi şi sufletul se eliberează. De aceea *este bine* să fii vesel – îţi dă senzaţia de confort sufletesc şi această senzaţie este la fel de reală ca oricare altă senzaţie fizică.

În principiu, corecţia oglinzii se poate face însă şi fără umor. Dacă nu sunteţi o persoană veselă din fire şi nu sunteţi dispus la tot soiul de ştrengării, atunci trebuie doar să vă gândiţi unde aţi putea să mai apăsaţi pe butonul de comandă.

Obligativitatea, atunci când este inevitabilă, poate fi atenuată prin liberul arbitru. De exemplu: „Să speli vasele sau să te duci la magazin?" Până şi disciplina se transformă într-o liberă manifestare a voinţei, dacă ea este bazată pe o necesitate conştientizată.

Dacă adultul decide că „nu ai voie şi gata" şi mai aduce şi argumentul „de-aia", atunci el nu poate fi numit adult, ci este un copil prost înzestrat cu putere. Nu ar fi mai bine să discute cu copilul de la egal la egal după

principiul „ce-ar fi să...."

Constrângerea deformează oglinda şi de aceea rezultatul este contrar. Pentru a evita polarizarea, trebuie revăzută propria politică şi trebuie trecut de la demonstraţia de forţă la cucerirea respectului, adică în loc de autoritate – relaţii de încredere.

În loc să îl obligi pe copil, mai bine să faci în aşa fel încât el să vrea să facă ce i se cere. Pentru aceasta trebuie doar să vă gândiţi cum aţi putea să faceţi ca, în loc să îl constrângeţi, el simţindu-se împovărat, să îl faceţi să se simtă important. Confirmarea şi creşterea propriei importanţe îi motivează pe toţi oamenii şi mai ales pe copii. Pentru a comunica cu copilul, cel mai bine se potrivesc principiile *Freiling*-ului, despre care am vorbit în volumul 3 din „*Transurfing*-ul realităţii".

Intuiţia este o altă calitate pe care ar trebui să o dezvoltaţi. La copiii Indigo este mai dezvoltat lobul drept al creierului. Sistemul nostru de educaţie foloseşte abordarea „lob stâng" care nu are nici pe departe scopul de a le dezvolta capacităţile şi deprinderile. Sistemul îi obligă pe copii *să înveţe* lecţiile şi *să răspundă* punctual. Intenţia nu este de a căpăta cunoştinţe, ci de a răspunde corect.

La acest mod de abordare funcţionează în primul rând lobul stâng şi o mai face şi în regim pasiv. Tendinţa de a le umple capul cu informaţii duce la o singură reacţie: „Nu vreau!" Cunoştinţele dobândite în acest fel sunt inutile – ele pot să rămână în memorie la modul pa-

siv, pentru un timp oarecare, iar apoi se uită. Ca marfa dintr-un depozit care, la un moment dat, nu mai poate fi folosită.

Situaţia din învăţământ poate fi schimbată foarte uşor. Este necesară doar schimbarea direcţiei intenţiei. În primul rând, trebuie să schimbaţi radical metodologia de învăţare: *nu să înveţi pe de rost, ci să faci ceva practic.* Şi atunci creierul va funcţiona cum trebuie – ca un creator şi nu ca un spaţiu de depozitare.

În al doilea rând, să se schimbe scopul: *nu să răspunzi, ci să-i întrebi şi pe alţii.* Da, chiar aşa. Există şcoli speciale unde copiii se învaţă unii pe alţii la propriu, adică joacă alternativ rolul de elev şi de profesor. Cei care învaţă în aceste şcoli îşi însuşesc strălucit şi în timp record programele complexe. Şi toate acestea datorită faptului că intenţia a devenit activă.

Trebuie să spun şi că astfel de şcoli pot fi numărate pe degete şi că se intră foarte greu în ele. Acum se pune întrebarea: de ce nu se introduce peste tot această metodă înaintată care şi-a demonstrat sută la sută eficienţa?

Pentru cu nu este avantajos pentru *structură* – ea nu are nevoie de talente, de personalităţi excepţionale, de individualităţi marcante, ci de *elemente* care să lucreze conştiincios. Aşa că totul este în ordine – sistemul de învăţământ este perfecţiunea întruchipată! El pregăteşte elemente conştiincioase şi o face exact aşa cum impune structura – lumea pendulilor.

Dar, ca de obicei, copacii pot să crească şi pe piatră, iar din chingile unei dezordini generale pot să ţâşnească uneori genii. Dacă nu vreţi ca pruncul dumneavoastră să fie o astfel de strălucită excepţie, trageţi în el cu toate tunurile sistemului. Dar dacă îi doriţi cu adevărat binele, când staţi de vorbă cu el fiţi atent în permanenţă la nivelul de polarizare care deformează oglinda şi îl face pe copil incontrolabil.

Copiii Indigo (care, în zilele noastre, sunt majoritari) au calităţi excepţionale şi cea mai importantă dintre ele este individualitatea. Într-o lume a pendulilor, este foarte greu pentru copii să îşi păstreze această calitate. De aceea să ţineţi minte mereu regula de bază a *Transurfing*-ului: *„Fii tu însuţi şi lasă-l pe celălalt să fie altfel"*.

Dar nici nu trebuie să slăbiţi spiţele de tot. În toate trebuie să existe o măsură. Cum poate fi găsită această cale de aur?

Trebuie să urmăriţi, să înţelegeţi şi să utilizaţi principiul de corecţie a oglinzii şi nu să perseveraţi orbeşte. Stă în puterile dumneavoastră să vă ajutaţi copiii să devină personalităţi de seamă. Cât despre structură – vor şti ei singuri cum să se încadreze.

Suveranul realității

Până acum am vorbit despre cum să vă transformați viața într-un vis conștientizat, iar stratul propriu de lume – într-un colțișor plăcut. Principiile oglinzii au o influență sesizabilă, dar în același timp slabă asupra realității. Acum veți face cunoștință cu unele metode mai puternice.

Principalul instrument al *Transurfing*-ului este *slide*-ul-scop, adică vizualizarea tabloului în care scopul va fi fost deja realizat. Nu voi repeta ce am spus în detaliu în primul volum. Vă voi reaminti principalele momente.

Nu trebuie să vă uitați din exterior la *slide*, ca la un film. Trebuie să vă aflați în interiorul evenimentelor pe care le imaginați: ce veți face când scopul va fi fost realizat; ce simțiți, cum vă simțiți, ce se află în jur, ce se întâmplă. Aflându-vă în centrul *slide*-ului, imaginați-vă că aveți totul. Nu este vorba despre o tehnică, despre niște reguli stricte. Faceți așa cum simțiți. Principiul este unul singur: *vă aflați în fața oglinzii lumii și vă formați în gând acea imagine pe care ați vrea să o obțineți în realitate.*

Slide-ul scop determină vectorul cursului variantelor. Dacă îl rulați sistematic în gând, cursul evenimentelor și al împrejurărilor va fi direcționat spre scop. La în-

ceput, nu este obligatoriu să aveţi un plan clar şi să ştiţi cum poate fi el realizat. Nici la mijloacele de realizare nu trebuie să vă gândiţi. Când va veni vremea, se vor deschide uşile necesare – căi şi posibilităţi concrete – şi le veţi vedea. *Nu trebuie să vă impuneţi condiţii rigide pentru realizarea scopului. Treaba dumneavoastră este să vă concentraţi asupra rezultatului final.*

În afară de *slide*-ul-scop mai există şi *vizualizarea procesului* despre care am vorbit în primul volum. Când vă aflaţi pe calea realizării scopului, adică atunci când deja ştiţi cum trebuie să procedaţi pentru a-l realiza şi cum să faceţi tot ce este necesar în lumea materială, procesul poate fi accelerat prin vizualizarea lui. Principiul este următorul: *totul îmi reuşeşte foarte bine, azi le fac pe toate mai bine decât ieri, iar mâine va fi şi mai bine decât astăzi.* Mai puteţi să vă spuneţi că ceea ce faceţi acum este ca o vâslă pentru cursul variantelor. Dar importantă rămâne direcţia de curgere a variantelor. Dacă păstraţi în gând *slide*-ul-scop, împrejurările vor lucra pentru realizarea scopului, chiar dacă vi se pare că nu este aşa.

Slide-ul îl puteţi rula când doriţi şi cât doriţi. Dar este obligatoriu să o faceţi măcar o jumătate de oră pe zi, dacă intenţionaţi cu adevărat să vă atingeţi scopul. Pentru a amplifica efectul vizualizării, există mai multe căi concrete.

Prima cale: *fluxurile energetice.* Un sector din spaţiul variantelor se materializează prin energia care, tre-

când prin corpul uman, este modulată de gând şi transformată în energie de intenţie. Cu cât este mai mare puterea de emisie, cu atât efectul este mai mare. Puterea poate fi mărită dacă vă concentraţi atenţia pe fluxurile energetice. Pentru aceasta, imaginaţi-vă că din centrul corpului, undeva, la nivelul abdomenului sau plexului solar, ies nişte săgeţi cu sens opus, lungi de jumătate de metru. Răsuciţi-le simultan în gând, astfel încât prima să ducă în sus, iar ultima – în jos. Această „răsucire a cheii" activează fluxul ascendent şi pe cel descendent. Imaginaţi-vă, fără să faceţi efort, că ele curg de-a lungul coloanei vertebrale în direcţii opuse – una spre cer, cealaltă spre pământ. Fără să fiţi concentrat în totalitate asupra fluxurilor, porniţi *slide*-ul şi rulaţi-l cum vă place. Cel mai bine este să faceţi acest lucru în timp ce vă plimbaţi şi unde nu este multă lume.

Următoarea cale este *frame*-ul. Gândiţi-vă ce v-ar plăcea să faceţi când scopul va fi fost atins, aceasta fiind o parte inseparabilă a *slide*-ului-scop, un atribut obligatoriu. Să zicem că staţi în balansoar în faţa căminului, că vă aflaţi la cârma propriului iaht, că plantaţi trandafiri în propria grădină, că strângeţi mâna partenerului după ce aţi încheiat cu succes o afacere – orice fragment caracteristic al *slide*-ului. Rulaţi în gând de mai multe ori acest tablou. El trebuie să creeze o impresie integrală – un instantaneu al *slide*-ului care să conţină o imagine-flash şi senzaţiile aferente. Acesta este *frame*-ul. Pentru comoditate, numiţi-l oricum. Acum readuceţi-l din când în când

în memorie pentru o clipă, ca şi când aţi aprinde un bec. Faceţi-o când găsiţi de cuviinţă, dar fără să faceţi vreun efort. *Frame*-ul este şi el un firicel care vă leagă de sectorul de referinţă din spaţiul variantelor.

Eficienţa *frame*-ului poate fi mărită cu ajutorul aşa-numitei *unde de şoc*. Formaţi-vă în gând *frame*-ul sau doar un tablou pe care l-aţi dori materializat în realitate. Imediat după aceasta, imaginaţi-vă că de la dumneavoastră porneşte o sferă care se împrăştie impetuos în toate direcţiile, de parcă învelişul dumneavoastră energetic ar exploda. Unda de şoc se propagă până unde vă puteţi imagina. Puteţi să faceţi acest lucru de mai multe ori, până vă plictisiţi. Ce se întâmplă în cazul acesta? Vă creaţi o formă mentală pe care o trimiteţi în lumea ce vă înconjoară. Să nu aveţi îndoieli – gândul dumneavoastră nu va dispărea fără să aibă urmări. Trebuie doar să aveţi în vedere că oglinda lucrează cu întârziere.

Încă o cale: *sfera exterioară*. Probabil că nu aţi reuşit niciodată să vă simţiţi învelişul energetic şi de aceea nu puteţi să sesizaţi cum se dilată el supunându-se imaginaţiei. Explicaţia este că acţionaţi prin intenţia interioară. Iar acum imaginaţi-vă că în jurul dumneavoastră se află o sferă care nu vă aparţine. Imaginaţi-vă că ea vă trage spre sine. Simţiţi că ceva din afara dumneavoastră încearcă să vă întindă corpul. Undeva, pe o rază de cinci-şase metri, se află un front nevăzut. Încercaţi uşor să îl întindeţi şi să îl strângeţi – el va opune rezistenţă.

Iată, acum aţi simţit mai clar sfera. Aceasta este graniţa care vă leagă de lumea exterioară. Ce este în interiorul sferei vă aparţine, iar ce este în afara ei nu vă mai aparţine. Dar sfera vă aparţine totodată în măsura în care simţiţi că vă trage spre ea. Intenţia s-a inversat: originea activă nu se mai află acum în interiorul dumneavoastră, ci în afară.

Similar, dacă veţi încerca să acţionaţi asupra unor obiecte prin intenţia interioară – de exemplu, să mişcaţi prin voinţă un creion – nu veţi reuşi. Încercaţi să vă imaginaţi că creionul vă trage pe dumneavoastră prin nişte fire nevăzute. Aşa veţi putea să îl mişcaţi. Tot aşa, dacă vreţi să vă luaţi zborul, nu veţi reuşi. Imaginaţi-vă invers – că lumea înconjurătoare vă ridică în aer. S-ar putea să vă iasă cât de cât ceva, dacă veţi reuşi să orientaţi spre exterior intenţia interioară. Ideea este să depăşiţi acea limită unde voinţa dumneavoastră „obligă lumea să i se supună".

Nu este deloc simplu. Dar pentru scopurile noastre, nici nu este obligatoriu. Este absolut suficient ca măcar să simţiţi că învelişul exterior există. Prindeţi această senzaţie, concentraţi-vă cât de cât asupra ei şi începeţi să rulaţi *slide*-ul. Sfera va fi un fel de antenă pentru transmiterea energiei mentale.

Calea cea mai obişnuită este – *crearea decorurilor*. Străduiţi-vă să aduceţi la acelaşi numitor gândurile ce vă trec prin cap şi scopul pe care vi l-aţi propus. Faceţi un mic lanţ logic cu fiecare fragment al *slide*-ului de refe-

rință. Amintiți-vă din când în când la ce aspirați în ultimă instanță. Indiferent la ce vă gândiți, cu ce vă ocupați, atenția să fie concentrată pe scop. *Slide*-ul să fie un fel de vinietă de fond – fiecare eveniment, fiecare bloc de informații trebuie să le percepeți în context. Și atunci vă veți forma în modul cel mai eficient stratul propriu de lume, iar intenția va deveni realitate.

Ambianța poate fi pusă și ea în concordanță cu ceea ce sperați de la scop. Să zicem că vă plimbați prin parc și rulați prin gând *slide*-ul în care lucrați în grădina din fața casei. Uitați-vă la iarbă și la copacii din jur prin prisma acestui *slide*. Veți simți cum tabloul se transformă – decorul capătă noi nuanțe. S-ar putea să aveți senzația că virtual chiar vă aflați în grădina dumneavoastră. Acest efect apare ca urmare a suprapunerii *slide*-ului peste atmosfera din jur. O parte din atenție este fixată pe acel sector din spațiul variantelor unde se află viitoarea dumneavoastră grădină, în timp ce ochii văd realitatea materială. Are loc un fel de convertire a realității curente într-un sector al scopului pe care îl urmăriți. În astfel de momente, procesul de materializare a formei de gândire se desfășoară mult mai intens.

Aduceți-vă aminte cum în copilărie, când totul era ușor și vă simțeați confortabil, lumea avea grijă de dumneavoastră. Atunci nu vă dădeați seama, pur și simplu vă era bine. Dar, odată cu trecerea anilor, ați început să faceți nazuri și să fiți nemulțumit. De aceea lumea s-a îndepărtat de dumneavoastră. Cu ce era asociată acea

senzaţie de linişte şi confort din copilărie? Iată, această asociere poate deveni cheia pentru compunerea decorului în care vă simţiţi confortabil şi în siguranţă. Amintiţi-vă din când în când de atmosfera aceea plăcută şi lipsită de griji şi, treptat, lumea dumneavoastră va deveni prietenoasă şi comodă.

În fine, ultima cale, în special pentru persoanele comode: *amalgamul de referinţă*. Principala condiţie pentru o vizualizare reuşită este să nu vă impuneţi să faceţi acest lucru. Atunci când rulaţi în minte *slide*-ul de referinţă iar acest lucru nu vă face plăcere şi trebuie să „presaţi", apare un potenţial excedentar. Urmarea este că forţele de egalizare anihilează toată munca dumneavoastră. În acest caz, este mult mai bine să renunţaţi la această obligaţie apăsătoare şi să lăsaţi totul în grija propriei lumi. Lăsaţi-vă pe mâna ei şi rugaţi-o să aibă grijă ca alegerea pe care aţi făcut-o să se realizeze.

Spuneţi-vă aşa: *totul se va aranja fără ca eu să ştiu*. Anunţându-vă această intenţie, lumea dumneavoastră va primi programul conform căruia evenimentele se vor desfăşura spontan, astfel încât să vă apropie de scop. Aceasta înseamnă că slăbiţi priza şi că permiteţi intenţiei exterioare să realizeze scopul. Acum vă puteţi relaxa şi puteţi să vă permiteţi în acelaşi timp să vă bucuraţi de *slide*-ul de referinţă. Nu mai sunteţi obligat să lucraţi la el – o face lumea dumneavoastră. Lăsaţi-vă în seama ei, nu uitaţi ca din când în când să îi aduceţi aminte ce aşteptaţi de la ea. Şi, desigur, nu plutiţi în nori, ci faceţi în

plan fizic tot ce trebuie pentru realizarea scopului.

Indiferent pe ce cale veţi merge, să aveţi mereu în minte că nu vă exprimaţi o rugăminte, ci intenţia fermă, şi că scopul reprezintă finalul iminent. Dacă nu puteţi să spuneţi „eu am", măcar să spuneţi „mă pregătesc să am". Pentru ca să intenţionaţi cu adevărat să primiţi ce aţi comandat, trebuie să faceţi ceva concret, care să confirme că intenţia este serioasă. De exemplu, dacă doriţi să vă treziţi dimineaţa la o anumită oră, s-ar putea să nu reuşiţi. Dar dacă aţi pus ceasul să sune, este cel mai probabil că vă veţi trezi chiar cu câteva minute înainte.

Ideea este *să vă fixaţi intenţia.* Faceţi-o de fiecare dată când „bateţi în lemn" sau când „vă scuipaţi în sân". Toate semnele populare, care presupun executarea unui ritual, se bazează pe acest principiu. De exemplu, pentru a avea noroc oamenii recurgeau în vechime la ajutorul trifoiului; se credea că el te apără de rele.

Aici nu este vorba despre faptul că un anume obiect are proprietăţi excepţionale şi de aceea poate fi purtat ca un talisman. Forţa magică a obiectelor constă în atitudinea omului faţă de ele. Dacă el are credinţa că un talisman sau un ritual pot să aibă o putere magică, *el îşi fixează* în felul acesta *intenţia.* La fel puteţi şi dumneavoastră să vă inventaţi orice fel de „cui" în care să vă atârnaţi intenţia. Dar, cum se spune, asta este pentru amatori. Nu este obligatoriu să inventaţi un ritual, dar este obligatoriu să întreprindeţi ceva concret care să arate că sunteţi hotărât. De exemplu, dacă doriţi să aveţi

propria casă, faceţi în aşa fel de parcă urmează să vă mutaţi: căutaţi anunţuri şi cataloage, mergeţi la magazin şi alegeţi-vă mobilă şi aparatură casnică, interesaţi-vă chiar acum de toate acestea. Fixarea intenţiei este un mijloc foarte eficient.

Marea varietate a procedeelor pentru eficientizarea *slide*-ului nu înseamnă că unele dintre ele sunt mai bune, iar unele mai puţin bune. Puteţi să alegeţi mai multe sau unul singur. Criteriul de alegere este următorul: *este de preferat pentru dumneavoastră personal acela care vă place cel mai mult şi care vi se pare că ar fi cel mai eficient.*

Când treceţi la punerea lor în practică, evitaţi extremele, adică nici prea multă râvnă, dar nici indolenţă. Unele metodologii recomandă ca vizualizarea să fie făcută cu toată energia şi cu pasiune; altele propun să fie formulată ideea şi apoi lăsată în voia ei – nici măcar să nu vă mai amintiţi de ea, ca să nu împiedicaţi realizarea comenzii. După cum deduceţi, soluţia optimă este calea de mijloc. Şi, ca să nu vă frământaţi mintea să o găsiţi, luaţi-vă ca regulă următorul principiu: *cum iese, aşa şi trebuie să fie.*

Vă puteţi elabora singur propria metodologie, pe care să o folosiţi cu succes. Important este ca sufletul şi raţiunea să cadă de acord că procedaţi bine. Formaţi-vă propria realitate, ca imaginea din oglindă. Cum să staţi în faţa oglinzii – dumneavoastră decideţi. Creaţi-vă propriul strat de lume cum vă este mai *comod*. Ce înţeleg

eu prin asta?

Când faceţi vizualizarea, să nu simţiţi un disconfort sufletesc. Intenţia exterioară apare numai atunci când există unitatea dintre suflet şi raţiune. Unitatea aceasta nu poate fi realizată dacă vă impuneţi să faceţi un lucru care este necesar. Nu veţi realiza nimic, doar veţi pierde timpul degeaba.

Vizualizarea *slide*-ului de referinţă trebuie să o faceţi cum vă este mai comod, mai plăcut, mai confortabil, dar cu o singură condiţie: nu priviţi *slide*-ul din afară, ca şi cum v–aţi uita la un film, ci trăiţi în interiorul lui măcar virtual. Imaginaţi-vă că sunteţi înăuntru, nu în afară. Restul îl puteţi face cum vă place.

Ce nu trebuie să faceţi, este să nu aveţi prea multă râvnă. Ci doar din când în când, în mod regulat, gândiţi-vă cu plăcere la scopul dumneavoastră, ca şi când el ar fi fost deja realizat. Vă place să vă gândiţi la toate consecinţele posibile în caz de reuşită, nu-i aşa? Gândindu-vă la ceva plăcut, vă şi mişcaţi neabătut spre scop. Şi dacă ştiţi că vă mişcaţi, vă face plăcere. Să fiţi convins că dacă reuşiţi să „închideţi cercul bucuriei", scopul va fi cu siguranţă realizat.

Regularitatea este principala condiţie a succesului. Vi se pare probabil incredibil că doar gândindu-vă, vă puteţi crea propria realitate. Dar, vă întreb: aţi încercat vreodată, măcar o lună de zile, să vă direcţionaţi sistematic gândurile spre un anumit scop? Mai degrabă cred că nu. V-aţi obişnuit să vă lăsaţi gândurile să curgă de la

sine. Ele se împrăştie în spaţiu într-o masă diformă şi de aceea nu apar rezultate vizibile. Doar aşteptările rele, adică lucrurile care vă îngrijorează şi de aceea vă gândiţi tot timpul la ele, doar acestea se împlinesc.

Imaginaţi-vă următoarea situaţie stupidă. Aţi plantat un măr şi speraţi la modul cel mai serios că merele vor şi apărea. Şi cum acest lucru nu se întâmplă, vă pierdeţi răbdarea şi plecaţi, pierzându-vă orice speranţă. Iar mărul ar vrea să vă răspundă aşa: „Aşteaptă, fir-ai tu să fii!" Acelaşi lucru se întâmplă şi cu scopul pe care vi l-aţi propus. Nu vă puteţi forma realitatea doar pentru că aţi dorit o singură dată.

Acestea sunt mijloacele de bază prin care puteţi să acţionaţi în mod activ asupra realităţii. Dacă ele vor deveni o practică, veţi avea de-a face cu un eveniment ciudat. Să zicem că astăzi v-aţi ocupat destul de intens şi cu însufleţire de vizualizare. Mâine veţi observa că se întâmplă ceva neobişnuit cu realitatea. De exemplu, pe parcursul zilei, puteţi să vă întâlniţi cu câteva persoane care au o înfăţişare neobişnuită – foarte înalte, îmbrăcate bizar şi urâte. Vă poate atrage atenţia şi o stare de iritare inexplicabilă a oamenilor, care duce la conflicte sterile. Sau se petrece ceva ciudat, ca un vis.

Explicaţia este următoarea. În starea obişnuită, stratul dumneavoastră de lume se mişcă în spaţiu pe direcţia de curgere a variantelor, adică în albia cu cele mai mici consumuri de energie. În schimb, vizualizarea intensă face ca albia să se redreseze şi să meargă spre

scop pe drumul cel mai scurt. Când energia gândurilor este direcționată într-o bandă îngustă, ea va duce una dintre realități în zonele tranzitorii ale spațiului variantelor, care se află mai departe de cursul normal și unde nu totul este optim și oportun. Acestea sunt *zonele de tranzit*, care se întâlnesc de regulă în vis, dar care se realizează rar în realitate, deoarece scenariul și decorurile lor nu sunt firești și necesită consumuri mari de energie.

Energia gândurilor acționează cu forță asupra realității și ea se deformează precum suprafața apei sub influența unui factor perturbator. Cercurile apei nu vă miră deloc. Dar acum urmează să vedeți ceva ce vă va ului – *cercuri pe realitate*. Această anomalie nu este întâmplătoare și nu înseamnă că starea de iritare a oamenilor în astfel de zile are vreo legătură cu furtunile magnetice și că doar uneori poți să întâlnești indivizi cu o înfățișare bizară. O astfel de realitate, ieșită din comun, poate să țâșnească în stratul dumneavoastră de lume când acesta trece prin zone tranzitorii. Cercurile apar tocmai după o practicare intensă a vizualizării. Dacă le veți vedea, veți înțelege. Este ceva memorabil.

Așadar, asupra realității se poate acționa cu o forță mai mare sau mai mică, în funcție de tehnica folosită. În principiu, pentru a ne transforma stratul nostru de lume într-un colțișor plăcut, este suficient amalgamul. Dacă împreună cu mijloacele prezentate mai sus acționează și intenția Suveranului, se poate obține mult mai mult. Pentru comparație, imaginați-vă un tablou în care se în-

tâlnesc doi copilaşi: pe unul lumea îl duce în căruţ, iar celălalt merge singur, de mână cu lumea sa. Primul spune cu mândrie, aşa cum fac copiii:

- Lumea mea are grijă de mine!

Celălalt îi răspunde:

- Iar eu mă duc împreună cu lumea mea după jucării!

Vedeţi unde este diferenţa?

Şi ultimul lucru pe care vreau să îl spun. Am primit odată o scrisoare de la o cititoare, în care ea formula ideea de bază a practicii: „Nu mă prea descurc cu tehnica *Transurfing*-ului, dar după ce mi-am schimbat atitudinea faţă de viaţă, am simţit clar că totul merge minunat şi că va fi şi mai bine. Totul va fi aşa cum trebuie".

În general, puteţi să uitaţi de toate tehnicile, este suficient să rămâneţi cu *senzaţia integrală. Integrarea intenţiei* după formula *„pentru mine totul este minunat şi totul merge aşa cum trebuie"*, creează imaginea generalizată a succesului, care se şi reflectă în realitate. Aşa că ţineţi în mână frâiele propriei realităţi. Doar intenţia vă poate limita posibilităţile.

Coordonarea viselor

De când ne naştem, ne aflăm într-o anumită situaţie: m-am născut în sărăcie şi o să scap cu greu din ea; sunt nevoit să mă mulţumesc cu ce pot; va trebui să fac ce mi-a fost dat. Această situaţie este hipnotizantă, te acaparează şi intri sub stăpânirea visului în stare de veghe, *care se şi întâmplă*. Cât timp visezi această situaţie, ea se şi confirmă în oglinda lumii. Altfel, aflându-te sub imperiul propriei realităţi, o şi menţii. Săracii sărăcesc, ia bogaţii se îmbogăţesc.

Vă amintiţi că în capitolul anterior am vorbit despre iluzia oglinzii duale? Tocmai această *fixare a atenţiei pe imaginea reflectată* transformă viaţa într-un vis inconştient, în care împrejurările ne stăpânesc în totalitate. Realitatea dă buzna peste noi în timp ce urmărim vrăjiţi şi neliniştiţi ce se petrece în oglindă. Exact aşa ne afundăm în filmul de pe ecran, numai că, în viaţă, această afundare este mult mai adâncă. Suntem hipnotizaţi de imaginea reflectată – ea ne trage literalmente după ea în cercul oglinzii. Cum putem să ne transformăm existenţa dintr-un vis inconştient în unul conştient, care să poată fi ţinut sub control?

Trebuie să înţelegem un lucru simplu: în această lume suntem *noi* şi este *oglinda*. Cât timp ne concentrăm atenţia asupra imaginii reflectate, *ne aflăm în interiorul oglinzii*. Tot ce se întâmplă acolo nu depinde de

noi. Viaţa noastră seamănă cu un joc pe calculator, în care nu noi stabilim regulile. Desigur, ne este permis să încercăm să acţionăm asupra a ceea ce se întâmplă acolo. Dar nu putem să facem ceea ce este important: nu avem posibilitatea să ieşim din joc.

Fiind închişi acolo, un singur lucru ne reţine – atenţia noastră. *Suntem capabili să ieşim din oglindă.* În interiorul ei, visul este inconştient, în afara ei – visăm conştient. Realitatea este aceeaşi şi într-o parte şi în cealaltă – căci oglinda este dual㠂. Dar în interiorul oglinzii nu noi controlăm realitatea – ea ne controlează pe noi. Acolo ne aflăm sub stăpânirea iluziei că am putea să schimbăm imaginea reflectată dacă o atingem cu mâna. Dar aşa ceva este posibil doar din acea parte în care intenţia interioară devine exterioară. Pentru a putea ieşi, trebuie să ne mutăm atenţia de la imagine, la obiectul care se reflectă. Dacă suntem conştienţi că stăm în faţa unei oglinzi, vom fi capabili să ne formăm realitatea după modul în care gândim.

Eliberându-ne de iluzie, conform celui de-al cincilea principiu, trebuie să ne *redirecţionăm mersul gândurilor*: de la „nu vreau" la „ce vreau", de la „nu îmi place" la „ce îmi place", de la boală la sănătate, de la mijloace la scopul final. Dacă vom urmări ce se întâmplă, va trebui ca la fiecare pas să ne împăcăm cu împrejurările şi să ne supunem unor lucruri care ni se par inevitabile. Ne-am obişnuit să luăm visul la modul pasiv, aşa cum este el. În cel mai bun caz, încercăm să ne opunem

evenimentelor, să insistăm asupra propriului scenariu, să ne luptăm cu mersul variantelor. Singurul lucru pe care trebuie să îl facem este să ne schimbăm atitudinea – obiectul din faţa oglinzii. Şi atunci nu vom mai fi prizonierii jocului – el va evolua în afara noastră şi după voinţa noastră. Nu vom mai fi un jeton, ci noi vom arunca zarurile.

Acum intră în acţiune o nouă regulă: când, după părerea dumneavoastră, o combinaţie nu a fost reuşită, ea trebuie acceptată şi declarată reuşită. Această regulă trebuie respectată dacă nu vreţi să fiţi din nou în interiorul oglinzii. Nu este suficient să fie redirecţionat mersul gândurilor – *mai trebuie comutat şi controlul raţiunii de la elaborarea scenariului la corecţia sa dinamică.* Sunteţi stăpânul propriei lumi, atâta timp cât respectaţi al şaselea şi al şaptelea principiu al oglinzii.

De regulă, raţiunea se opune, dacă un eveniment ce urmează să se întâmple nu intră în reprezentările ei. Acum totul trebuie să fie invers. De fiecare dată când raţiunea este nemulţumită din cauza nepotrivirii cu scenariul, e necesar să ne deşteptăm şi să acceptăm schimbarea: *totul merge cum trebuie.*

Raţiunea nu se poate împăca cu gândul că la început de drum, când încă nu se ştie nimic, nu este nevoie să ne neliniştim în legătură cu mijloacele de realizare şi face toate variantele negative posibile. Aşa îmi vine să îi spun: „Înţelege, cretino, că nu este treaba ta! Treaba ta este să îţi fixezi atenţia pe scopul final!"

Noi, oamenii, suntem cei care nu permitem realizarea a ceea ce am gândit. Ghicindu-ne dorința, rațiunea face din timp un plan aproximativ de evoluție a evenimentului – așa este construită gândirea omenească. Când evenimentele ce urmează nu se înscriu în scenariu, se creează impresia că nu va ieși nimic. Dar, de fapt, totul merge cum trebuie! Și cum rațiunea, care este obișnuită cu clișeele nu vrea nicio schimbare în scenariu, noi începem să acționăm în așa fel încât să stricăm totul.

Iată, acesta este paradoxul. Nimeni nu poate ști cu exactitate cum trebuie să evolueze evenimentele pentru ca ceea ce comandăm să primim. Și, cu toate acestea, dacă insistăm pe ce știm noi, urmarea va fi că nu iese nimic. Visurile ni se par greu de realizat pentru că suntem sub stăpânirea șabloanelor și noi nu le lăsăm să se îndeplinească. Ușile ne sunt închise cu lacătele stereotipurilor.

Formați-vă în gând obiectul-scop dorit și apoi porniți în direcția realizării lui. Orice s-ar întâmpla, totul se face pentru a vă fi onorată comanda. Luați-vă intenția de Suveran: *totul merge cum trebuie pentru că așa am hotărât eu.* În lumea mea, eu poruncesc. Nu mă mai aflu sub stăpânirea împrejurărilor, dar nici nu încerc să le direcționez. Rulând în gând *slide*-ul de referință, eu formez nu circumstanțele, ci tabloul final al lumii în care intenționez să trăiesc. Încercările de a influența evenimentele cad în sarcina intenției interioare a rațiunii, care nu vrea să renunțe la scenariul său. Ea nu are cum să

ştie ce o aşteaptă pe drumul către scop. Împrejurările sunt formate de către intenţia exterioară şi de cursul variantelor. Treaba mea este să vă dau vectorul de curs şi nu mă interesează albia pe care se va mişca.

Imaginaţi-vă următorul lucru: vă treziţi la un moment dat în visul din oglindă. Se petrece ceva în jur. Sunt evenimente şi decoruri obişnuite, dar vă uitaţi la ele altfel, de parcă v-aţi fi smuls din fluxul de evenimente şi aţi fi nimerit în centrul unei oglinzi sferice gigantice. Caleidoscopul gigantic se roteşte uşor în jurul dumneavoastră scânteind cu faţete de realitate. Dumneavoastră sunteţi parte din această realitate dar, în acelaşi timp, existaţi şi separat, independent. Exact la fel vă conştientizaţi „alteritatea" când vă treziţi din vis şi înţelegeţi că acum visul depinde de dumneavoastră şi nu dumneavoastră de el. În visul din oglindă totul este aievea, este la fel, cu singura diferenţă că realitatea nu reacţionează tot aşa de repede. După ce v-aţi obişnuit cu încetineala ei, se întâmplă ceva uluitor: realitatea se schimbă plastic, urmând modul dumneavoastră de gândire. Asta ce mai înseamnă? Unde aţi nimerit?

Vă aflaţi în afara acestei lumi – *aţi ieşit din oglindă.*

Verdictul Suveranului

Acum, dragi cititori, ştiţi tot ce trebuie pentru a controla realitatea. Să schimbaţi întreaga lume, nu veţi putea. Dar o parte din realitate vă stă la dispoziţie. După ce vă veţi fi eliberat de iluzia reflectării duale şi vă veţi afla în afara oglinzii lumii, veţi avea în faţă *Veşnicia*, ce ascunde posibilităţi nelimitate. În aceste cuvinte nu există nici pic de patos exagerat. În spaţiul variantelor sunt depozitate trei daruri cu adevărat de nepreţuit: viitorul dumneavoastră pe care puteţi să îl materializaţi; cunoaşterea secretă – care vă poate face un geniu şi încă ceva ce vă taie respiraţia.

Despre ultimul vom vorbi mai târziu. Să vorbim acum despre Cunoaştere. Aveţi impresia că răspunsurile la întrebările dumneavoastră sunt cunoscute doar de nişte minţi strălucite şi de aceea căutaţi informaţii în diverse surse, adică învăţaţi de la cineva. Şi aşa se poate continua la nesfârşit. Toată viaţa nu veţi face altceva decât să vă adresaţi acelor minţi luminate care, chipurile, ştiu ce este de făcut şi cum anume trebuie procedat. Dar aceştia de unde ştiu? Poate că ei au citit multe cărţi şi de aceea au devenit aşa de deştepţi sau, poate, spre deosebire de dumneavoastră, au un talent, un har deosebit. Nici una, nici alta.

Imaginaţi-vă că aţi aterizat pe Pământ, venind de

pe o altă planetă. Aici totul este altfel, necunoscut şi de neînţeles. Tovarăşii dumneavoastră de drum s-au împrăştiat care încotro. Fiecare descoperă câte ceva. De exemplu, că în pădure poţi să culegi ciuperci comestibile şi fructe de pădure, că în mare poţi să te scalzi şi să prinzi peşte, că la munte poţi să schiezi şi încă ceva – că pe Pământ trăiesc tot felul de vieţuitoare, unele inofensive, iar altele care nu s-ar da în lături să te mănânce.

Tot aşa, omenirea descoperă în permanenţă ceva nou. Fluxul acesta de cunoştinţe este infinit. Dar numai unii pot să inventeze şi să creeze ceva nou. Ceilalţi stau şi se miră: „Cum a putut omul acesta să se gândească la aşa ceva? Se vede treaba că face parte dintre cei aleşi". Ce îl face pe un om să fie un ales?

Scopurile sale şi uşile – aceasta este calea unică ce îi aparţine numai lui. Când veţi merge şi dumneavoastră pe propriul drum, vi se vor dezvălui comorile lumii. Şi atunci alţii se vor mira cum de aţi reuşit. Iată cât este de simplu.

Paradoxul este că deşi acest principiu simplu se află „la vedere", ne dăm cu greu seama de el. Toată lumea presupune că, pentru a ajunge pe culmile succesului, trebuie „să ieşi din rând" şi să mergi pe calea ta şi, cu toate acestea, fiecare continuă să meargă pe urmele altora şi se străduieşte să repete experienţa lor.

Odată, când eram copil, părinţii m-au luat pentru prima oară cu ei la pădure. Mama şi tata găseau imediat ciupercile şi trăgeau un chiot de bucurie. Eu nu reuşeam

să găsesc nici măcar una şi, disperat, mă duceam ba la unul, ba la altul, presupunând că numai dacă mă ţin după un adult, fericirea îmi va surâde – dacă ei găsesc, înseamnă că ştiu unde să se ducă. Dar totul era în zadar. Abia când am luat-o de unul singur într-o altă parte, am găsit, în fine, o ciupercă mare de tot. Părinţii mei erau invidioşi, iar eu nu-mi mai încăpeam în piele de mândrie – eram întâiul descoperitor.

În acel moment am înţeles ceva, dar nu mi-am dat seama în totalitate de acest lucru. Ulterior, lumea mi-a arătat de multe ori că dacă nu mergi pe o cale bătută de mulţi alţii şi îţi urmezi propria ta cale, poţi să dai peste o comoară. Până atunci însă, mă alăturam şi eu celorlalţi iar şi iar, conformându-mă spiritului de turmă.

Aici apare deosebirea între *cunoaşterea conştientă* şi *informare*. Puteţi să aveţi o vagă bănuială în legătură cu ceva, dar nu vă ajută la nimic. Între o reprezentare vagă şi o cunoaştere clar formulată se cască o prăpastie. Prima, spre deosebire de a doua, nu constituie un ghid de acţiune şi de aceea nu are valoare practică. Din acest punct de vedere, *Transurfing*-ul pune punctul pe *i*. Transformă vaga bănuială în formulări clare: ce şi cum trebuie făcut.

Şi anume: la un moment dat, trebuie să terminaţi cu învăţatul lucrurilor vechi şi să începeţi să creaţi ceva nou. Mai bine zis, nu să creaţi, ci să luaţi de acolo de unde se iau toate descoperirile şi capodoperele – din Veşnicie. Pentru a avea acces la informaţiile depozitate

în spaţiul variantelor, trebuie să puneţi bazele unor cunoştinţe elementare din domeniul care vă interesează. Fără acest prim fundament nu aveţi cum să creaţi o suprastructură în sectorul respectiv din spaţiul variantelor; altfel spus, nu vă puteţi *conecta la banca de date*. După ce aţi asimilat informaţiile iniţiale, puteţi să uitaţi ce v-au învăţat alţii. Din acel moment, sunteţi pregătit să faceţi singur descoperiri şi să creaţi capodopere.

O carte, un tablou, o melodie – toate acestea „se extrag" din spaţiul variantelor. Trebuie doar să „vă agăţaţi" de sector. Pentru o melodie aveţi nevoie de două-trei acorduri; pentru un tablou – de dispoziţie; pentru o carte – de o situaţie. Pentru a scrie o carte nu este obligatoriu să inventaţi subiectul. Întregul subiect se va construi din acea situaţie dacă înfumurata raţiune se potoleşte şi dacă eroii, personajele sunt lăsate să iasă singure din situaţia creată, sunt lăsate să „se descurce". Nu e nevoie să compuneţi – totul se află deja *acolo* – trebuie doar să urmaţi cu calm cursul variantelor. Căci tot ce este genial, este neaşteptat de simplu. Iar cursul variantelor tocmai asta face – urmează acea cale neobişnuit de simplă care, de obicei, nu ne vine în minte.

Aşa pot fi scrise până şi programele de calculator sau poate fi concepută o aparatură tehnică – fără un plan –, necesitând doar un punct de pornire. Sigur că, în unele situaţii, nu se poate fără un proiect, dar acolo unde acesta nu e necesar – măcar pe un singur tronson trebuie urmat cursul variantelor, adică trebuie lăsată concepţia

să crească de la sine. Raţiunea, în încercarea sa de a proiecta totul dinainte, va pune lucrurile claie peste grămadă şi va ieşi o construcţie foarte complicată. În schimb, cursul variantelor va da întotdeauna soluţia cea mai elegantă şi cea mai potrivită, încât nu ne rămâne decât să ne mirăm – cum de a ieşit totul aşa de bine, fără să fi avut o schemă minuţios elaborată?

Aşa că este mai bine să nu compunem, ci să ne vedem de treabă, înaintând coerent de la început până la sfârşit. În orice demers, punctul de plecare este o idee – de restul se ocupă cursul variantelor. Nici ideea nu trebuie inventată. Păi, de unde vine ea? Tot de acolo. Toate prezumţiile geniale se află în Veşnicie şi ele ajung în minte prin intermediul sufletului. Sarcina raţiunii este nu să inventeze ideea, ci să o *recunoască*, să o identifice atunci când ea dă buzna în capul nostru. Şi acest lucru se va produce în mod obligatoriu dacă *vom ieşi din rând şi ne vom urma propria cale, aşa cum ne porunceşte inima.*

Sufletul are acces direct la spaţiul variantelor, iar raţiunea sesizează vagele bănuieli şi „străfulgerări" şi le interpretează. Raţiunea nu cunoaşte, dar sufletul *ştie*; trebuie doar să i ne adresăm. Şi ne putem baza în totalitate pe această afirmaţie, deşi pare cam superficială. Ne împiedică doar faptul că şi aici are loc nu o conştientizare clară a principiului, ci o vagă informare. Toată lumea pare să fie de acord că sufletul ştie totul şi, cu toate acestea, nimeni nu ia în serios acest lucru. Toţi trec pe

lângă el şi, considerând că este doar o metaforă, nu îi dau importanţă. Judecata sănătoasă raţionează în felul următor: „Există, bineînţeles, nişte iluminări, există o voce interioară, există intuiţie, dar ele sunt versatile, impalpabile şi nesigure. Alta e logica mea de fier, bazată pe fapte ce nu pot fi contestate".

Iată aşadar că, dacă aveţi cunoştinţele de bază într-un anumit domeniu, sufletul se acordează la acel domeniu din spaţiul variantelor şi poate primi de acolo o nouă Cunoaştere, despre care nu scrie nicăieri. Puneţi-vă o întrebare, formulaţi-o clar, iar apoi uitaţi de ea o vreme. După câteva zile, răspunsul va veni singur. Dacă nu va veni, repetaţi această întrebare din când în când. Poate că răspunsul va veni peste câteva luni, dar va veni cu siguranţă.

Singura problemă este dacă sunteţi suficient de hotărât să o rupeţi cu stereotipurile şi să nu vă mai supuneţi normelor unanim acceptate – *să încălcaţi regula pendulului.* Să aveţi îndrăzneala de a vă folosi de dreptul la cunoaştere, să nu mai căutaţi răspunsurile în cărţile altora. Schimbaţi-vă direcţia intenţiei: *nu să primiţi, ci să creaţi.* Cu ce vă deosebiţi de autorii acelor cărţi pe care le citiţi? Numai prin faptul că acei autori şi-au schimbat intenţionalitatea – au încetat să mai caute şi s-au apucat să creeze. Nu au mai stat la cheremul unor autorităţi în materie şi au cutezat să meargă pe drumul lor. *Rezervaţi-vă şi dumneavoastră dreptul de a avea dreptate.*

Iată, aici ne-am apropiat de ceea ce am presupus eu a fi cel de-al treilea dar care vă aşteaptă în spaţiul variantelor.

Încercaţi să vă imaginaţi cum se simte cineva în rolul de superstar. Fanii lui văd doar ce se află la suprafaţă – talent, glorie, bogăţie. Se creează impresia că el nu este un simplu muritor, ci că se distinge prin nişte merite excepţionale. Este oare posibil ca o personalitate excepţională să urce pe culmile succesului şi să se menţină acolo şi nimeni să nu se îndoiască de excelenţa sa?

De fapt, pentru acest ales al sorţii, toate atributele gloriei sale sunt obişnuite, dacă nu chiar comune. Mă îndoiesc că el se consideră un locuitor al Olimpului, deoarece în sinea sa este conştient că este unul din cei mulţi – la fel ca ceilalţi. Care este diferenţa? Ce o deosebeşte pe o fată de provincie de o stea din showbiz, pe un student timid şi şovăielnic de o somitate a ştiinţei?

Doar un singur pas. Primii au avut curajul să îşi rezerve dreptul de a urma propria lor cale, iar ceilalţi nu se hotărăsc şi nici nu cred că sunt capabili şi că merită aşa ceva. Cei şovăielnici sunt convinşi în mintea lor că pe lume există aleşi, deoarece alţii i-au ales pentru meritele lor excepţionale. De fapt, acesta este un stereotip fals. *Cei aleşi s-au ales singuri.* Şi abia după aceea şi tocmai de aceea ceilalţi le-au acordat atenţie.

Rezervaţi-vă dreptul de a fi un ales. Spuneţi-vă aşa: din acest moment *eu m-am ales.* Aveţi dreptul nu pentru că sunteţi capabil şi pentru că meritaţi, ci pentru că pur

şi simplu aveţi acest drept – el *există*. În spaţiul variantelor există totul şi mai există încă ceva, cel mai important lucru, care vă este destinat – *verdictul asupra dreptului dumneavoastră*. Este permisul dumneavoastră pentru Veşnicie, aprobarea pentru privilegiul de a ţine în mână toate frâiele propriei realităţi.

Toată viaţa aţi fost dăscălit şi chiar şi acum alţii vă învaţă cum trebuie să fiţi, cum să procedaţi, ce să admiraţi şi ce aspiraţii să aveţi. Acum luaţi-vă dreptul legal de a vă stabili propriile canoane. Hotărâţi ce este şi ce nu este bine pentru dumneavoastră, deoarece sunteţi cel care îşi formează propriul strat de lume. Aveţi dreptul să consideraţi că este corect ceea ce alţii consideră că este greşit – dacă aceasta nu aduce prejudicii altora.

Folosindu-vă de privilegiul de a da verdicte, veţi trăi în acord cu propriul crez.

În viaţă, câţi oameni – atâtea păreri. Unii spun că ceva este „negru", alţii că este „alb". Pe cine să crezi? Dumneavoastră să vă amintiţi că lumea este o oglindă şi că ea este de acord cu toţi cei care îndrăznesc să dea verdicte. Dar nu dumneavoastră sunteţi oglinda! Sunteţi ori cel care acceptă verdictele altora, ori Suveranul care dă verdicte. De aceea cade întrebarea: al cui adevăr este singurul adevărat, de ce parte să fiu – cu „negrii" sau cu „albii"? Acum vă puteţi stabili propriul adevăr: *eu am hotărât aşa pentru că eu sunt Suveranul propriei mele realităţi*. Şi va merge, pentru că aveţi la dispoziţie şi spaţiul variantelor şi oglinda dual㠅, adică tot ce este ne-

cesar pentru ca tot ce aţi gândit să devină realitate.

Este foarte simplu, nu-i aşa? Cu o singură condiţie: ca să aveţi cu adevărat cutezanţa de a vă folosi de dreptul pe care îl aveţi. Dacă aveţi dubii sau mustrări de conştiinţă, înseamnă că verdictul dumneavoastră îşi pierde forţa, şi din legiuitor, vă transformaţi în inculpat. Dacă aveţi îndoieli, în niciun caz nu veţi acţiona corect. *Problema este nu cât de bine gândiţi şi acţionaţi, ci cât de convins sunteţi că aveţi dreptate.* De aceea trebuie să înţelegeţi bine aceste lucruri; ele trebuie să vă intre în obişnuinţă, pentru ca sufletul şi raţiunea să fie la unison. Explicaţia o aveţi, mai rămâne ca informarea să o transformaţi în cunoaştere. Cum? Prin proprie experienţă. Acţionaţi şi convingeţi-vă.

Nu trebuie decât să admiteţi ca voinţa Suveranului să devină un dictat al raţiunii. Un verdict are forţă numai atunci când sufletul şi raţiunea sunt una. Cine nu-şi ascultă glasul inimii, acela *nu are putere de decizie,* ci comite greşeli. Întâlneşti la tot pasul oameni cărora totul le iese din cale afară de rău. De exemplu, nu au nici ureche muzicală, nici voce, şi, cu toate acestea, adoră să cânte. Mai întâlneşti şi nulităţi, oameni lipsiţi de talent, dar convinşi că sunt nişte vedete şi, cu toate acestea, succesul îi ocoleşte. De ce verdictul lor nu acţionează? Pentru că, în sufletul lor, ei ştiu că în realitate nu le iese bine, dar raţiunea lor nu se poate împăca cu aşa ceva şi atunci se străduiesc din toate puterile să dovedească contrariul. Nulităţi ca atare, nu există – există însă oa-

meni care nu fac ce trebuie şi se iau după alţii.

Cel de-al treilea dar are foarte multe avantaje. Dreptul de a-ţi susţine propriul verdict înseamnă a nu depinde de împrejurări, de tot ce vă întunecă viaţa şi vă împiedică să vă atingeţi scopul. Acesta vă va ajuta să căpătaţi o încredere calmă în propriile forţe. *Lumea mea are grijă de mine şi eu am puterea de a-mi permite slăbiciunea de a accepta această grijă.*

Din momentul în care v-aţi asumat dreptul de a vă susţine verdictul – care pentru lumea dumneavoastră poate fi bun sau rău, corect sau incorect – puteţi să nu mai ţineţi cont de opiniile venite din afară, inclusiv de la *Transurfing*. Doar dacă nu aveţi îndoieli, oscilaţii şi mustrări de cuget şi dacă verdictul dumneavoastră nu face rău cuiva.

În fine, mai am de spus un singur lucru. În spaţiul variantelor există totul, şi tot ce doriţi cu sufletul şi cu mintea vă aparţine. Dar trebui să ştiţi că la intrarea în Veşnicie stă un Paznic – legea absolută care vă asigură accesul la tot ce se află acolo. Acest paznic neîndurător îi lasă să intre doar pe cei care au cutezanţa să se folosească de dreptul lor de Suveran. Permisul de intrare îl constituie verdictul dumneavoastră: eu pot şi merit pentru că aşa am decis. *Nu pentru că vreau şi sper, ci pentru că am intenţia.* Asumaţi-vă dreptul şi Portarul vă va deschide larg uşile Veşniciei.

Rezumat

Intoxicarea organismului, potențialele excedentare și intențiile nerealizate scad nivelul energetic.

Pentru a vă elibera resursele energetice, fie renunțați la o parte din intențiile potențiale, fie le lăsați să se realizeze.

Pentru ca energia să acționeze, concentrați-vă asupra scopului final.

A vă concentra, nu înseamnă să stați încordat, ci să vă adunați, să fiți atent.

Obișnuiți-vă să vă gândiți la ceea ce faceți în momentul respectiv.

Fixați-vă sistematic atenția asupra slide-ului de referință.

Nu vă mai justificați.

Nu mai încercați să vă dovediți importanța.

Mențineți amalgamul și respectați principiile oglinzii.

Pentru a reduce polarizarea, slăbiți spițele prea întinse.

Modalitățile de a controla realitatea sunt: slide-ul de referință, vizualizarea procesului, fluxurile energetice, frame-ul, valul exploziv, sfera exterioară, decorurile, amalgamul de referință, fixarea intenției, integrarea.

Preferabilă pentru dumneavoastră este acea modalitate care vi se pare că este cea mai bună.

Faceți totul așa cum vă este mai comod.

Practica regulată este principala condiție a succesului.

Ieșiți din oglindă.

După ce ați acumulat cunoștințele de bază, schimbați direcția de la „a primi" la „a crea".

Nu inventați o idee, ci învățați să o recunoașteți (să o identificați).

Pornind din punctul de plecare, mișcați-vă pe cursul variantelor.

Rezervați-vă dreptul de a avea dreptate.

Ieșiți din rând și susțineți-vă verdictul – folosiți-vă de dreptul de Suveran.

Eu așa am hotărât pentru că eu sunt Suveranul propriei mele realități.

În vizită la Veşnicie

Dragă cititorule,

Călătoria noastră în uimitoarea lume a oglinzii duale se apropie de sfârşit. Am vorbit despre foarte vechea Cunoaştere. Ea a existat dintotdeauna şi s-a transmis din generaţie în generaţie în diferite interpretări. Oricât de întortocheate ar fi fost abordările, esenţa se află la vedere şi este foarte simplă: vă aflaţi în faţa unei oglinzi în care se reflectă modul dumneavoastră de gândire. Efectul de oglindă naşte iluzia că lumea exterioară există independent şi că ea nu este susceptibilă de a fi controlată. Este însă suficient să scăpaţi de această halucinaţie şi realitatea va începe să vi se supună.

Apropiindu-vă de această taină uluitor de accesibilă, aţi şi fost în vizită la Veşnicie. Acum ştiţi: vă puteţi întoarce oricând acolo să luaţi ceea ce este pe placul sufletului şi minţii. Portarul vă va lăsa să intraţi de îndată ce îi prezentaţi verdictul dumneavoastră. În spatele porţii vă aşteaptă o lume în care imposibilul devine posibil.

Nu vreau şi nu sper, dar vă doresc în primul rând să aveţi îndrăzneala de Suveran şi fie ca merele dumneavoastră să cadă în cer!

Dicționar de termeni

Importanța

Importanța apare acolo unde unui lucru i se acordă o însemnătate exagerat de mare. Acesta este un potențial excedentar în stare pură. Dacă el este înlăturat, forțele de egalizare îi creează probleme celui care l-a provocat. Importanța este de două feluri: *interioară* și *exterioară*.

Importanța interioară se manifestă ca o supraevaluare a propriilor calități sau defecte. Formula importanței interioare sună așa: „sunt o persoană importantă" sau „am un post important". Când acul importanței începe să se miște pe scală, intră în acțiune forțele de egalizare și „marele grangur" primește un bobârnac peste nas. Iar pe cel cu „post important" îl așteaptă o dezamăgire; ori munca sa nu folosește nimănui, ori el o face foarte prost. Există și reversul, și anume subestimarea propriilor calități. În ambele cazuri, mărimea potențialului excedentar este aceeași, diferența este doar de semn.

Importanța exterioară este și ea creată în mod artificial de către om atunci când unui obiect sau unui eveniment din lumea exterioară i se dă prea mare însemnătate. Formula importanței exterioare este: „pentru mine are importanță cutare lucru" sau „pentru mine este important să fac cutare lucru". În acest caz, se creează un

potențial excedentar și toată treaba se strică. Imaginați-vă că trebuie să păşiți de-a lungul unei bârne aşezate pe pământ. Nimic mai simplu. Dar acum trebuie să păşiți de-a lungul aceleiaşi bârne aruncate peste acoperişurile a două case înalte. Este foarte important pentru dumneavoastră şi nu veți reuşi să vă autoconvingeți că nu este aşa.

Valul succesului

Valul succesului se formează ca un conglomerat de linii de viață favorabile pentru dumneavoastră. În spațiul variantelor există tot, inclusiv aceste filoane de aur. Dacă ați ajuns pe o linie marginală a acestei neuniformități şi ați prins succesul, puteți, prin inerție, să alunecați pe alte linii unde urmează alte noi împrejurări fericite. Dar dacă după primul succes a început iarăşi o bandă neagră, înseamnă că ați fost agățat de un pendul distructiv şi că el v-a îndepărtat de valul succesului.

Alegere

Transurfing-ul vă propune o abordare, diferită ca principiu, pentru realizarea scopurilor. Omul face o *alegere*, ca şi când ar comanda ceva la un restaurant fără să se îngrijească de modul cum se va realiza ceea ce a comandat. În final, scopul se va realiza în mare parte de la sine, indiferent de acțiunile directe ale beneficiarului. Dorințele nu vi se vor realiza. Visurile nu vi se vor îm-

plini. Dar alegerea dumneavoastră este nestrămutată şi se va realiza inevitabil. Esenţa alegerii nu poate fi explicată în două cuvinte. *Transurfing*-ul nu vorbeşte despre ceea ce înseamnă alegerea şi cum trebuie s-o facem.

Unitatea dintre suflet şi raţiune

Raţiunea are voinţă, dar nu este capabilă să direcţioneze intenţia exterioară. Sufletul este capabil să sesizeze identitatea dintre el şi intenţia exterioară, dar nu are voinţă. El pluteşte prin spaţiul variantelor ca un zmeu de hârtie care nu este direcţionat. Pentru ca intenţia exterioară să se supună voinţei, este necesar ca *sufletul şi raţiunea să fie la unison.* Aceasta este starea în care simţămintele sufletului şi gândurile raţiunii se contopesc. De exemplu, când suntem bucuroşi, sufletul „cântă", iar raţiunea „îşi freacă mâinile de satisfacţie". În această stare suntem capabili să creăm. Dar se întâmplă ca sufletul şi raţiunea să fie la unison şi când este vorba despre îngrijorări, spaime şi ostilitate. Atunci se împlinesc cele mai rele aşteptări. În fine, când o minte sănătoasă afirmă un lucru, iar inima se împotriveşte, înseamnă că sufletul şi raţiunea sunt dezbinate.

Ghicitoarea Supraveghetorului

„Orice om poate să îşi capete libertatea de a alege tot ce vrea". Cum se câştigă această libertate? Omul nu ştie că poate nu să obţină, ci pur şi simplu *să pri-*

mească ce îşi doreşte. Sună incredibil şi, cu toate acestea, este adevărat. Cum este posibil acest lucru? Răspunsul la această ghicitoare îl veţi afla numai după ce veţi citi până la capăt „*Transurfing*-ul realităţii" Nu vă duceţi imediat la ultimul capitol, întrucât nu veţi înţelege răspunsul.

Semne

Semnele călăuzitoare sunt cele care arată că urmează o cotitură în cursul variantelor. Dacă se apropie ceva ce poate influenţa semnificativ mersul evenimentelor, apare un semn care indică acest lucru. Când cursul variantelor face o cotitură, treceţi pe o altă linie a vieţii. Caracteristicile liniilor sunt mai mult sau mai puţin asemănătoare. În cursul variantelor, curentul poate să intersecteze diverse linii. Schimbările nu vor fi semnificative, dar există totuşi unele deosebiri. O deosebire calitativă va fi sesizată – conştient sau subconştient simţim că ceva parcă nu este în regulă.

Semnele călăuzitoare apar numai atunci când începe trecerea pe alte linii ale vieţii. Unele fenomene s-ar putea să nu le observaţi. De exemplu, o cioară a croncănit şi nu i-aţi dat atenţie. Nu aţi simţit o diferenţă calitativă şi, prin urmare, încă vă mai aflaţi pe vechea linie. Dar dacă ceva v-a atras atenţia, înseamnă că aveţi de a face cu un semn. Semnul se deosebeşte de un fenomen obişnuit prin aceea că el semnalizează întotdeauna că a început trecerea pe o altă linie a vieţii, total deosebită.

Potenţial excedentar

Potenţialul excedentar este o intensitate, o perturbare locală în câmpul energetic uniform. Această neomogenitate este creată de energia gândului, când unui obiect oarecare i se acordă o importanţă excesiv de mare. De exemplu, dorinţa este un potenţial excedentar, deoarece tinde să tragă un obiect dorit cu ardoare acolo unde el nu există. Dorinţa chinuitoare de a avea ce nu aveţi, creează o „diferenţă de presiune" care provoacă vântul forţelor de egalizare. Alte exemple de potenţiale excedentare: nemulţumirea, dezaprobarea, entuziasmarea, ploconirea, idealizarea, supraestimarea, disprețul, vanitatea, sentimentul de superioritate, vinovăţia, complexul de inferioritate.

Trecere indusă

Catastrofele, calamităţile naturale, conflictele armate, crizele economice evoluează în spirală. La început are loc naşterea fenomenului, apoi desfăşurarea lui, creşterea intensităţii, urmează punctul culminant, când emoţiile sunt în fierbere, şi, în fine, vine deznodământul – toată energia se disipează în spaţiu şi urmează un calm temporar. Cam aşa se produce şi circuitul apei.

Atenţia unui grup de oameni intră în *lanţul pendulului*; acesta se răsuceşte şi îi atrage după el pe liniile dezastruoase ale vieţii. Omul răspunde la primul impuls

al pendulului – de exemplu, reacţionează la un eveniment negativ, participă la el şi ajunge în zona de acţiune a spiralei care îl răsuceşte şi îl atrage ca într-o pâlnie. Fenomenul de atragere în pâlnie se defineşte ca o trecere indusă pe o linie a vieţii, unde individul devine o victimă. Răspunsul său la impulsul pendulului şi, ulterior, alimentarea reciprocă cu energia oscilaţiilor induce trecerea pe o linie a vieţii apropiată ca frecvenţă de oscilaţiile pendulului. Ca urmare, evenimentul negativ intră în stratul de lume al individului respectiv.

Coordonarea importanţei

Nu acordaţi niciunui fapt *o importanţă excedentară*. Importanţa nu vă este necesară dumneavoastră, ci pendulilor. Pendulii îi dirijează pe oameni ca pe nişte marionete prin *firele importanţei*. Omul se teme să lase din mână firele importanţei pentru că se află sub imperiul dependenţei de putere şi acest lucru îi creează iluzia de suport şi de încredere.

Încrederea este şi ea un potenţial excedentar al neîncrederii, numai că e cu semn invers. Conştientizarea şi intenţionalitatea îi permit omului să ignore jocul pendulilor şi să îşi atingă scopul fără luptă. Şi când există libertate fără luptă, atunci încrederea nu mai este necesară. Dacă eu nu mai depind de importanţă, nu mai am ce să apăr şi ce să cuceresc – doar merg liniştit şi aleg ce vreau.

Pentru a scăpa de penduli, trebuie să renunţăm atât la importanţa interioară cât şi la cea exterioară. Problemele şi impedimentele pe drumul către scop apar tot ca urmare a potenţialelor excedentare ale importanţei. Impedimentele se menţin pe fundamentul importanţei. Dacă eu intenţionez să las la o parte importanţa, impedimentele vor cădea de la sine.

Coordonarea intenţiei

Realizarea celor mai rele aşteptări la persoanele înclinate spre negativism, confirmă faptul că puteţi să influenţaţi mersul evenimentelor. Orice eveniment de pe linia vieţii are două *ramificaţii* – spre bine şi spre rău. Întâlnind un eveniment sau altul, de fiecare dată facem o alegere: cum să ne raportăm la el? Dacă îl privim ca fiind pozitiv, intrăm pe ramificaţia favorabilă a liniei vieţii. În schimb, înclinaţia spre negativism ne face să fim nemulţumiţi şi să alegem ramificaţia nefavorabilă. Imediat ce ne-am supărat, urmează o nouă neplăcere. Aşa se face că „un necaz nu vine niciodată singur". Dar şirul de neplăceri nu vine după acel necaz, ci după modul cum ne raportăm la el. Legitatea este formată de alegerea pe care am făcut-o la răscruce. Analizând în ce măsură sunteţi înclinat spre negativism, vă puteţi face o idee despre direcţia în care vă va duce pentru tot restul vieţii un astfel de şir de ramificaţii negative.

Principiul de coordonare a intenţiei sună în felul următor: *dacă veţi intenţiona să consideraţi pozitivă*

orice modificare dintr-un scenariu care pare a fi negativ, atunci aşa va fi. Conducându-vă după acest principiu, veţi putea obţine pe partea pozitivă succesul, aşa cum pentru negativişti se împlinesc, pe partea negativă, aşteptările lor cele mai rele.

Linia vieţii

Viaţa omului, ca oricare altă mişcare a materiei, reprezintă un lanţ de cauze şi efecte. În spaţiul variantelor, efectul se află întotdeauna în apropiere de cauza sa. Şi cum unul decurge din celălalt, tot aşa şi sectoarele învecinate se aşează în linie. Pe o linie a vieţii scenariile şi decorurile sunt mai mult sau mai puţin asemănătoare din punct de vedere calitativ. Viaţa omului curge ritmic pe linia sa, până când se întâmplă ceva care schimbă semnificativ scenariile şi decorurile. Atunci soarta face o cotitură şi trece pe o altă linie. Întotdeauna ne aflăm pe acele linii, ai căror parametri corespund emisiei noastre mentale. Când ne schimbăm atitudinea faţă de lume, adică modul de a gândi, trecem pe o altă linie, cu alte variante de evoluţie a evenimentelor.

Realizarea materială

Structura informaţională a spaţiului variantelor se poate materializa în anumite condiţii. Orice gând, ca şi orice sector din spaţiu, are anumiţi parametri. „Luminând" sectorul respectiv, emisia mentală realizează va-

rianta acestuia. În felul acesta, gândurile influenţează în mod direct mersul evenimentelor.

Spaţiul variantelor serveşte drept şablon, el determină forma şi traiectoria mişcării materiei. Realizarea materiei se mişcă în spaţiu şi în timp, dar variantele rămân pe loc şi există veşnic. Fiecare fiinţă vie îşi formează prin emisia sa mentală propriul strat de lume. Lumea noastră este populată de o mulţime de organisme vii şi fiecare dintre ele îşi aduce contribuţia la formarea realităţii.

Pendul

Energia mentală este materială şi ea nu dispare fără urme. Când un grup de oameni începe să gândească într-o direcţie, „valurile lor mentale" se suprapun şi în oceanul de energie se creează structuri energo-informaţionale invizibile, dar reale. Aceştia sunt pendulii. Aceste structuri încep să se dezvolte independent şi îi supun pe oameni regulilor lor. Intrat sub influenţa unui pendul destructiv, omul îşi pierde libertatea şi urmează să fie o rotiţă dintr-un mare mecanism.

Pendulul „se balansează" cu atât mai puternic, cu cât este mai mare numărul de oameni – *aderenţi* – care îl hrănesc cu energia lor. Fiecare pendul are propria sa frecvenţă de oscilaţie. De exemplu, balansul poate fi mărit numai atunci când eforturile aplicate au o anumită frecvenţă. Această frecvenţă se numeşte rezonanţă. Dacă numărul aderenţilor scade, oscilaţiile se sting. Când

nu mai există aderenţi, pendulul se opreşte şi, ca esenţă, moare.

Pentru a extrage energia din om, pendulii se agaţă de sentimentele şi de relaţiile lor: mânie, nemulţumire, ură, iritare, nelinişte, agitaţie, descurajare, confuzie, disperare, frică, milă, ataşament, admiraţie, înduioşare, idealizare, ploconire, extaz, dezamăgire, mândrie, îngâmfare, dispreţ, dezgust, ofensă, simţul datoriei, sentimentul datoriei ş.a.m.d.

Principalul pericol pentru o persoană căzută sub influenţa unui pendul distructiv, constă în faptul că acesta o îndepărtează de la acele linii ale vieţii unde ea îşi găseşte fericirea. De aceea trebuie să se ferească să îşi impună scopuri pentru realizarea cărora trebuie să se lupte şi astfel să se îndepărteze şi mai mult de propriul drum.

În esenţa sa, pendulul este egregor*, dar prin asta nu am spus nici pe departe totul. Noţiunea de „egregor" nu reflectă întregul complex de nuanţe ale interacţiunii dintre om şi esenţele energo-informaţionale.

Intenţie

Intenţia poate fi definită aproximativ ca *hotărâre de a avea şi de a acţiona.* Se realizează nu dorinţa, ci intenţia. Doriţi să ridicaţi mâna. Dorinţa se formează în

* egregor – fiinţă psihică emanată de o colectivitate; este format din gândurile, dorinţele, fluidele tuturor membrilor care au gânduri în comun şi lucrează în acelaşi scop. (n. ed.)

gândul dumneavoastră: vă dați seama că vreți să ridicați mâna. Dorința vă ridică mâna? Nu, dorința ca atare nu duce la vreo acțiune. Mâna se ridică numai atunci când gândul că ați dori s-a încheiat și a rămas doar hotărârea de a acționa. Poate hotărârea de a acționa să ridice mâna? Nu, iarăși nu poate. Ați decis definitiv că veți ridica mâna, dar ea încă nu se mișcă. Atunci, ce anume face ca mâna să se ridice? Cum să definim acel ceva care urmează după hotărâre?

Iată, aici se manifestă neputința rațiunii de a da o explicație edificatoare pentru ceea ce se cheamă intenție. Definiția noastră, conform căreia intenția este o hotărâre de a avea și de a acționa, arată că aceasta este doar un preludiu la forța care realizează propriu-zis acțiunea. Rămâne doar să constatăm faptul că mâna se ridică nu prin dorință, nici prin hotărâre, ci prin intenție.

Intenția poate fi *interioară* și *exterioară*. Intenția interioară presupune o acționare asupra lumii înconjurătoare – aceasta este *hotărârea de a acționa*. Intenția exterioară este *hotărârea de a avea* atunci când lumea se supune voinței omului. Intenția interioară înseamnă să îți concentrezi atenția pe procesul mișcării tale spre scop. Intenția exterioară înseamnă să îți concentrezi atenția asupra modului cum se realizează doar scopul. Prin intenția interioară, scopul *este atins*, iar prin intenția exterioară *este ales*. Tot ce se leagă de magie și de fenomene paranormale ține de domeniul intenției exterioare. Tot ce poate fi realizat, conform concepției noastre obișnuite

despre lume, se obţine prin forţa intenţiei interioare.

Raporturi de dependenţă

Raporturile de dependenţă se stabilesc atunci când se pune o condiţie de tipul: „dacă tu faci aşa, fac şi eu aşa". „Dacă mă iubeşti, înseamnă că laşi totul şi mergi cu mine la capătul lumii". „Dacă nu te căsătoreşti cu mine, înseamnă că nu mă iubeşti". „Dacă mă lauzi, o să fiu prietenul tău". „Dacă nu-mi dai lopăţica ta, te gonesc din groapa de nisip".

Când iubirea este condiţionată, apare inevitabil *polarizarea* şi echilibrul se rupe. Iubirea necondiţionată exclude dreptul de a stăpâni, este admiraţie fără ploconire. Cu alte cuvinte, acest sentiment nu creează relaţii de dependenţă între cel care iubeşte şi obiectul iubirii sale.

Echilibrul se rupe şi în cazul unei comparaţii sau al unei contrapuneri. „Noi suntem aşa, iar ei sunt altfel!" De exemplu, mândria naţională: în comparaţie cu care naţii? Complexul de inferioritate: în comparaţie cu cine?

Acolo unde există o contrapunere, intră inevitabil în acţiune forţele de egalizare. Acţiunea lor este îndreptată fie spre a „despărţi" termenii contrapunerii, fie spre a-i uni – spre concordie sau spre conflict. Dacă polarizarea a fost creată de dumneavoastră, acţiunea forţelor de egalizare va fi îndreptată în primul rând împotriva dumneavoastră.

Polarizare

Potenţialele excedentare apar atunci când unor calităţi li se dă o importanţă excesiv de mare. Iar relaţiile de dependenţă se creează între oameni atunci când ei încep să se compare unul cu altul, să se contrapună unul altuia şi să pună condiţii de tipul: „dacă tu faci aşa, fac şi eu la fel". Potenţialul excedentar în sine nu este atât de rău, atâta timp cât o apreciere deformată există în mod absolut, de la sine. Dar imediat ce o apreciere supraevaluată a unui obiect se compară cu o alta, apare *polarizarea* produsă de *vântul forţelor de egalizare.* Forţele de egalizare tind să lichideze polarizarea apărută şi acţiunea lor este îndreptată în majoritatea cazurilor împotriva celui care a creat această polarizare.

Spaţiul variantelor

Spaţiul variantelor reprezintă o *structură informaţională.* Este un *câmp* infinit *de informaţii* care cuprinde toate *variantele* de evenimente ce se pot produce. Se poate spune că în spaţiul variantelor există tot ce a fost, ce este şi ce va fi. Spaţiul variantelor serveşte drept şablon, drept reţea de coordonate de mişcare a materiei în spaţiu şi timp. Acolo este stocat ca pe o peliculă de film, atât trecutul, cât şi viitorul, iar efectul timpului se manifestă numai ca urmare a schimbării cadrului în care este luminat prezentul.

Lumea există simultan sub două forme: realitatea fizică – cea care poate fi atinsă cu mâna şi spaţiul metafizic al variantelor, aflat dincolo de limitele percepţiei, dar care nu este mai puţin obiectiv. Accesul la acest câmp informaţional este posibil în principiu. Tocmai de aici vin intuiţiile şi clarviziunea. Raţiunea nu este capabilă să creeze ceva principial nou. Ea este capabilă doar să aşeze într-o formă nouă vechile cuburi ale unei case. Mintea stochează nu informaţia ca atare, ci o oarecare asemănare a adreselor informaţiilor din spaţiul variantelor. Ea primeşte toate descoperirile ştiinţifice şi capodoperele din domeniul artei prin intermediul sufletului.

Visele nu sunt iluzii în accepţiunea curentă a acestui cuvânt. Mintea nu închipuie visele, ci le vede. Tot ce observăm noi în realitate sunt variante realizate. În vis vedem ce încă nu s-a realizat, adică piese cu scenarii şi decoruri virtuale. Visele ne arată ce ar fi putut să se întâmple în trecut şi ce se poate întâmpla în viitor. Când visăm, noi călătorim în spaţiul variantelor.

Forţe de egalizare

Peste tot unde există un potenţial excedentar, apar forţe de egalizare pentru a-l anihila. Potenţialul este creat de energia mentală a omului atunci când el dă unui obiect oarecare o importanţă excesiv de mare.

De exemplu, staţi în picioare în propria casă şi staţi în picioare pe marginea unei prăpăstii. În primul caz nu vă tulbură nimic. În cel de-al doilea caz, situaţia

are pentru dumneavoastră o foarte mare importanţă: este suficient să faceţi o mişcare neatentă şi ireparabilul se produce. În plan energetic, faptul că staţi are aceeaşi importanţă în ambele cazuri. Dar, stând pe marginea unei prăpăstii, frica vă induce o stare de încordare şi creaţi o neuniformitate în câmpul energetic. Ca urmare, apar forţele de egalizare menite să lichideze această neuniformitate. Chiar puteţi să le simţiţi: pe de o parte, o forţă inexplicabilă vă trage în jos, iar pe de altă parte, vă face să vă îndepărtaţi de marginea prăpastiei. Căci, pentru a lichida potenţialul excedentar creat de frică, forţele de egalizare trebuie, ori să vă îndepărteze de margine, ori să vă arunce în prăpastie.

Acţiunile forţelor de egalizare pentru lichidarea potenţialului excedentar creează cea mai mare parte a problemelor. Perfidia lor constă în faptul că, de cele mai multe ori, rezultatul pe care îl obţinem este invers proporţional cu intenţia. În aceste condiţii nu mai putem să înţelegem ce se petrece. De aici apare senzaţia că la mijloc este o forţă rea, inexplicabilă, un fel de „lege a mârşăviei".

Sector din spaţiul variantelor

În fiecare punct din spaţiu există o *variantă* proprie unui eveniment sau altuia. Pentru a uşura înţelegerea, vom considera că varianta constă dintr-un *scenariu şi decoruri*. Decorurile sunt forma exterioară sau forma de manifestare, iar scenariul este calea pe care se mişcă

materia. Pentru comoditate, vom împărți spațiul variantelor în sectoare. Fiecare sector are propriul scenariu și propriile decoruri. Cu cât este mai mare distanța dintre sectoare, cu atât este mai mare și deosebirea dintre scenarii și decoruri. Soarta unui om este reprezentată și ea de o mulțime de variante. Teoretic, nu există niciun fel de limitări pentru întorsăturile pe care le poate lua soarta omului, deoarece spațiul variantelor este infinit.

Slide

Reprezentarea noastră despre noi înșine și despre mediul înconjurător este de multe ori departe de adevăr. Deformarea este introdusă de către *slide*-urile noastre. De exemplu, vă neliniștesc unele dintre defectele pe care le aveți și din cauza aceasta aveți un complex de inferioritate deoarece vi se pare că nici altora nu le place și nu vă aprobă. Și atunci, în procesul de comunicare cu ceilalți, introduceți în „proiector" *slide*-ul complexului de inferioritate și vedeți totul într-o lumină deformată.

Slide-ul este un tablou deformat al realității din capul dumneavoastră. Un *slide* negativ naște, de regulă, *unitatea dintre suflet și rațiune*. Și de aceea devine realitate. Și se împlinesc și cele mai rele așteptări. *Slide*-urile negative pot fi transformate în pozitive și pot fi obligate să lucreze pentru dumneavoastră. Dacă vă creați intenționat un *slide* pozitiv, acesta este capabil să vă transforme în mod uluitor propriul strat de lume. *Slide*-ul de referință este un tablou imaginat ca și când v-ați fi atins

deja scopul. Vizualizarea sistematică a *slide*-ului duce la materializarea sectorului respectiv din spaţiul variantelor.

Stratul de lume

Fiecare fiinţă vie îşi materializează prin energia gândului un anumit sector din spaţiul variantelor şi îşi creează propriul strat de lume. Toate aceste straturi se suprapun şi, în felul acesta, fiecare fiinţă îşi dă obolul la formarea realităţii.

Prin modul cum concepe lumea, fiecare individ îşi creează un strat propriu de lume – o realitate proprie. Această realitate capătă, în funcţie de modul cum se poziţionează el, o nuanţă sau alta. Dacă ar fi să ne exprimăm plastic, acolo se stabilesc „condiţiile meteo": o dimineaţă proaspătă, însorită, sau cer acoperit şi ploaie, ba uneori se dezlănţuie uragane sau se produc catastrofe naturale.

Realitatea individuală se formează pe două căi: fizică şi metafizică. Altfel spus, omul îşi creează propria lume prin acţiunile şi gândurile sale. Modul de gândire joacă aici rolul principal, deoarece el creează cea mai mare parte din problemele materiale cu care omul trebuie să se lupte mai tot timpul. *Transurfing*-ul se ocupă numai de aspectul metafizic.

Cursul variantelor

În spaţiul variantelor informaţia este staţionară, sub formă de matrice. Structura informaţiei este organizată pe mici lanţuri legate între ele. Legăturile dintre cauză şi efect produc cursul variantelor.

Raţiunea, care nu se linişteşte, preia în permanenţă impulsurile pendulilor şi se apucă să rezolve toate problemele, încercând să ţină situaţia sub control. Deciziile volitive ale raţiunii sunt, în majoritatea cazurilor, simple lopătări cu mâna prin apă, lipsite de sens. Majoritatea problemelor, mai ales cele mici, se rezolvă de la sine, dacă acestea nu deranjează cursul variantelor.

Principalul motiv pentru care nu trebuie să ne împotrivim în mod activ cursului, constă în faptul că se consumă inutil sau în detrimentul nostru o mare parte din energie. Cursul merge pe calea minimei rezistenţe şi de aceea cuprinde cele mai eficiente şi raţionale soluţii pentru rezolvarea problemelor. A te împotrivi cursului înseamnă şi mai multe probleme noi.

O mare inteligenţă a raţiunii nu îşi are rostul, din moment ce soluţia există deja în spaţiul variantelor. Dacă nu complicăm lucrurile şi nu deranjăm cursul variantelor, soluţia vine de la sine şi, în plus, ea este şi cea optimă. Optimizarea există deja în structura câmpului informaţional. În spaţiul variantelor există totul, dar cel mai probabil se realizează variantele cu consum mai mic de energie. Natura nu iroseşte energie.

Transurfing

Eu nu am inventat cuvântul „Transurfing", el a venit spre mine de acolo de unde au venit şi ceilalţi termeni şi, în general, conţinutul acestei cărţi. Până la un moment dat, nici eu nu-i înţelegeam sensul. Aici, până şi asociaţiile de idei sunt greu de adaptat. Sensul acestui cuvânt poate fi: „transformarea în realitate a unei variante posibile" sau „trecerea de la o linie a vieţii la alta". Sensul general, dacă vă ocupaţi de *Transurfing*, este de a te balansa pe valul succesului.

Freiling

Freiling-ul este o tehnologie eficientă pentru desfăşurarea relaţiilor interumane, ea fiind o parte componentă a *Transurfing*-ului. Principiul de bază al *Freiling*-ului poate fi formulat astfel: *„renunţaţi la intenţia de a primi şi înlocuiţi-o cu intenţia de a da şi atunci veţi primi acel ceva la care aţi renunţat".*

Acest principiu se bazează pe faptul că intenţia dumneavoastră exterioară se foloseşte de intenţia interioară a partenerului fără să îi lezeze interesele. În final, veţi obţine ceea ce nu aţi fi putut obţine prin metodele obişnuite ale intenţiei interioare. Conducându-vă după acest principiu, veţi avea rezultate uluitoare în comunicarea interumană şi în afaceri.

Scopuri şi uşi

Orice om are *drumul* său, care este unic, şi prin care îşi dobândeşte adevărata fericire în viaţă. Pendulii îi induc scopuri care îi sunt străine şi care îl amăgesc prin prestigiu şi inaccesibilitate. Alergând după scopuri false, fie nu veţi obţine nimic, fie, dacă veţi obţine ceva, vă veţi da seama că nu vă foloseşte la nimic.

Propriul scop vă va transforma viaţa într-o adevărată sărbătoare. Realizarea propriului scop va atrage după sine şi împlinirea celorlalte dorinţe, iar rezultatele vor fi peste aşteptări. Uşa, care e numai a dumneavoastră, este acea cale care vă va duce către scop.

Dacă veţi deschide propria uşă către propriul scop, nimeni şi nimic nu vă va împiedica, deoarece cheia sufletului dumneavoastră se potriveşte la lacătul propriului drum şi nimeni nu v-o poate lua. Astfel, nu veţi avea probleme în realizarea propriului scop. Problema constă doar în găsirea propriului scop şi a propriei uşi. *Transurfing*-ul vă învaţă cum să faceţi.

Cuprins

Prefaţă **9**
Capitolul I
Lumea în oglindă **11**
Oglinda dualã 13
Amalgamul realităţii 22
În goană după imaginea reflectată 31
Lumea ne vine în întâmpinare 40
Intenţia Suveranului 50
Liga oglindarilor 65
Capitolul II
Paznicul Veşniciei **81**
Energia intenţiei 83
Cum să ne facem curăţenie în lume 99
Corecţia oglinzii 114
Suveranul realităţii 123
Coordonarea viselor 136
Verdictul Suveranului 141
În vizită la Veşnicie **153**
Dicţionar de termeni **155**